

Giới thiệu Truy Nã Vị Hôn Thê

Truyện Truy Nã Vị Hôn Thê, không phải chuyện quan trọng nhất, không phải mãi mãi đơn giản, nhưng ít nhất em là người duy nhất trong cuộc đời anh, chỉ có em mà thôi.

Cô từ nhỏ không được cha mẹ thương yêu, vốn tưởng rằng sau khi có chồng chưa cưới là anh. Anh thân là người đứng đầu Long Môn trong bóng tối, bình thường trầm mặc ít nói, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng. Lần đầu tiên gặp mặt hai người thật sự là một cặp trời sinh.

Nhưng chỉ một câu nói của anh khiến cô rơi xuống vực sâu và hai người không còn liên lạc nữa. Nhiều năm sau gặp lại, anh cư xử dịu dàng với cô, nhưng cô chỉ hồ hững với sự ràng buộc của anh.

Bạn đang đọc truyện *Truy Nã Vị Hôn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Anh cảm thấy sợ hãi

Nhiệt độ cơ thể của cô gái trong lồng ngực đang từ từ trôi đi, đầu ngón tay lạnh buốt, anh muốn ôm lấy cô thật chặt, để cho nhiệt độ cơ thể của chính mình truyền sang cô, nhưng anh lại sợ động tác quá lớn, sẽ làm tổn thương thân thể cô, như vậy cô càng đau đớn hơn.

"Đáng chết, chạy nhanh lên một chút!" Lý trí của anh hoàn toàn tan biến, mắt không chế rống to với thuộc hạ vô tội

Khi anh vén y phục của cô lên, nhìn thấy vết thương trên người cô thì tim anh đau đớn giống như bị người khác hung hăng cào xé, máu tươi đầm đìa

Lúc trước anh tàn nhẫn đến đâu lòng, biết rõ nếu cùng cô hủy bỏ hôn ước, cô sẽ chịu tổn thương, cô sẽ hận anh, nhưng anh vẫn cố chấp như cũ, bởi vì anh rất rõ ràng, nếu như anh không làm vậy thì sẽ mang đến rất nhiều nguy hiểm cho cô

Anh, Long Tĩnh, nhị thiếu gia của Long Môn, nắm trong tay mọi quyền hành của Long Môn trong bóng tối, thứ anh có được, chính là tàn sát khốc liệt để tồn tại, anh không nghĩ tới, cũng không hi vọng cho cô đi theo anh bởi cuộc sống của anh trải qua hôm nay nhưng đến ngày mai cũng không biết còn nhìn thấy mặt trời hay không

Nhưng mà, anh đã sai lầm rồi sao? Bàn tay run rẩy, xoa nhẹ gương mặt không chút màu máu của người trong lồng ngực

Ai có thể nói cho anh biết, anh thật sự đã sai rồi sao?

"Nhị thiếu gia, đã đến bệnh viện"

Nghe vậy, anh không nói gì chỉ ôm lấy người trong lồng ngực xuống xe, ở ngoài xe đã có các nhân viên chữa bệnh và chăm sóc chuyên nghiệp được bố trí ôn hòa từ trước, không lãng phí từng giây từng phút chuẩn bị cấp cứu cho người bị thương

Anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường bệnh, nhìn cô bị đưa vào phòng phẫu thuật, hai cánh cửa ảm đạm chậm rãi đóng lại, ngăn cách ánh mắt của anh, tay anh nắm chặt thành quyền, đè xuống kích động muốn mở ra hai cánh cửa kia

Thời gian dường như không hề trôi qua, có một loại cảm xúc không thể gọi tên, hung hăng nhéo lấy tim của anh, làm cho anh không cách nào hít thở

Có người đi qua đi lại, có người khuyên anh nên nghỉ ngơi, lại có người vì anh mà đem cả thức ăn tới, nhưng anh cũng chẳng quan tâm, nhất quyết đứng ở ngoài cửa phòng phẫu thuật, đôi mắt nhìn chăm chăm vào đèn đỏ vẫn chớp sáng

Không biết qua bao lâu, cuối cùng ánh đèn đỏ chói mắt kia cũng tắt, hai cánh cửa đóng chặt cũng được mở ra, anh theo phản xạ bước lên phía trước

Bác sĩ phụ trách ca phẫu thuật đi ra với vẻ mặt mệt mỏi: "Yên tâm, phẫu thuật thành công, bệnh nhân không bị thương tổn đến nội tạng nhưng phải tịnh dưỡng một thời gian mới có thể tốt lên"

Nghe vậy, trong phút chốc Long Tĩnh còn tưởng rằng bản thân sẽ trở nên trống rỗng, sẽ khụy chân rồi ngã xuống, nhưng anh cũng không như thế chỉ vì anh muốn gặp cô, để xác định cô đã an toàn rồi khỏi Quý môn quan, anh còn muốn xác định, anh không có mất đi cô

"Nhị thiếu gia, sau khi hết tác dụng của thuốc mê, bệnh nhân tỉnh lại có nói một câu". Bỗng nhiên, bác sĩ nói với sắc mặt như gặp nạn

"Cô ấy nói gì?" Giọng nói lạnh lùng, không có một chút dư thừa trong lời nói

"Cô ấy nói....." Đối diện là khuôn mặt cứng rắn, lạnh lùng giống như được điêu khắc, bác sĩ đã gặp qua không ít trường hợp như vậy nên cũng chỉ sợ hãi trong chốc lát

"Nói cái gì?"

Không hề đề cao nửa phần ngữ điệu trong giọng nói, nhưng không hiểu vì sao làm cho vị bác sĩ cảm thấy bị uy hiếp, ông ta khiếp đảm, cố hít một hơi nói: "Cô ấy nói, cô ấy không muốn nhìn thấy cậu."

Cô biết, cha của cô không thương cô

Lúc còn bé xíu, cô lén lút trốn ở phía sau cánh cửa, cái đầu nhỏ lén thăm dò, muốn nghe người ở trong phòng khách đang nói những gì

"Ha ha, lão Minh Chủ, con trai của ông quả thực có phúc, cả đời sinh được bốn đứa con trai, không giống như tôi, chỉ sinh ra một món hàng lỗ vốn." Cha cô lớn tiếng nói

Cô biết "món hàng lỗ vốn" đó nghĩa là gì, bởi vì cha thường mắng cô như thế, mặc kệ cô có làm sai chuyện gì hay không, dù cho cô đạt hạng nhất một cuộc thi, là quán quân thi đấu thể thao, thì từ trước đến nay cha chưa từng khen ngợi cô, thậm chí, còn không ôm cô một lần

Cô cúi đầu, đặt tay ở phía sau, có chút không vui đá cái chân nhỏ

Cô đã làm sai cái gì, mà khiến cho cha không thích cô, chán ghét cô như vậy? Hay bởi vì cô không phải con trai, không thể giúp ba tiếp tục nối dõi sao? Nhưng mà, cô tin tưởng mình có khả năng nuôi con tốt hơn cả cha.

Nhớ tới người kia thường hay ức hiếp cô, gương mặt xinh xắn đáng yêu của cô không khỏi nhăn lại

Cô thật sợ người đó

"Cậu ở chỗ này làm cái gì?"

Bỗng dưng, một giọng nói mang theo chất vấn vang lên từ phía sau lưng cô, cô hoảng sợ, trước tiên vội vàng ngẩng đầu nhìn xem, có phải quấy rầy đến người lớn ở trong phòng hay không

Thấy bọn họ không có phát hiện sự tồn tại của cô, cô quay người lại, không mở miệng chỉ dất người đã hù dọa cô chạy nhanh về phía vườn hoa

"Cậu muốn kéo tôi đi đâu?" Bị cô dất đi, bạn nam không có cách nào thoát khỏi, vừa mở miệng nghi ngờ, vừa cố gắng đuổi theo cô thật nhanh

Mãi khi bước vào một góc vườn hoa mà bình thường không có ai đến, Hàn Bích La mới nhìn bạn nam chưa từng gặp đang đứng trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cậu ta thật khiến người khác không đoán được chính xác bao nhiêu tuổi, làm cho cô không thể xác định cậu ta có nhỏ hơn cô hay không

"Cậu là ai? Vì sao lại ở trong nhà của tôi?" Cô quay đầu lại, tỉ mỉ quan sát cậu ta

"Tôi?" Bạn nam lộ ra nụ cười rạng rỡ, "Tôi là Long Tĩnh, tôi theo ông nội tới nơi này chơi đùa."

"Ông nội của cậu?" Chính là ông lão vừa mới nói chuyện cùng ba của cô sao? Nhìn ánh sáng rực rỡ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu ta khi nhắc đến ông nội, cô đoán, cậu ta chắc chắn rất thích ông nội của mình

"Còn cậu là ai? Vì sao trốn ở phía sau cửa?" Long Tĩnh bất chước cô quay đầu đi, cẩn thận quan sát bạn nữ nhìn có vẻ không vui này

Cô không giống với các bạn nữ trong trường học, các bạn nữ đó đều thích được vây quanh, đồng thời muốn kết bè kết phái. Còn cô, trên mặt luôn cười thoải mái, giống như chưa từng có phiền muộn, thế nhưng cô lại đơn độc, tự mình lẻ loi đứng ở phía sau cửa, nhìn thấy cặp lông mày xinh đẹp kia khẽ nhíu lại, dường như có vẻ rất đau lòng, thì rất khó bỏ qua những chuyện đã xảy ra.

Làm cho cậu không tự chủ muốn nói chuyện phiếm với cô, hi vọng cô không cau mày nữa

"Tôi là Hàn Bích La." Cô suy nghĩ trong chốc lát, mới chậm rãi nói ra; tuy rằng mẹ đã nói, không được tùy tiện nói tên của mình cho người lạ biết, nhưng bạn nam trước mắt này, làm cho cô không cảm thấy sợ hãi chút nào

Cô nghĩ, bọn họ có thể trở thành bạn bè, nhưng điều kiện trước tiên là "Người kia" sẽ không đột nhiên xuất hiện, dùng lời nói, dùng hành động để hù dọa bạn nam này

Có nhiều lần, "Người kia" cứ dùng phương thức này, đến đuổi đi các bạn mới của cô, mặc kệ là bạn nam hay là bạn nữ, người đó đều đuổi bọn họ đi hết, lại còn đe dọa bọn họ không được làm bạn bè của cô.

Cô không hiểu vì sao người đó phải làm như vậy, chỉ cảm thấy đó là người luôn làm cho cô không vui vẻ.

"Hàn Bích La.....Bích La....." Cậu ta lại gọi tên của cô, giống như chơi đùa rất vui

"A ha, nếu ở phía sau tên của cậu thêm một chữ "xuân", sẽ biến thành tên trà giống như tôi rồi!"

Nghe cậu ta nói vậy, cô mới giật mình nhận thấy, hóa ra tên của mình giống tên một loại trà, hơn nữa tên của cậu ta cũng như thế

"Hình như là vậy" Cô không nhận được, nở nụ cười đáng yêu thẹn thùng với người trước mặt

"Được rồi, sau này tôi sẽ gọi cậu là Xuân nhi, như vậy cậu liền trở thành bích la xuân, về sau cậu đi với tôi, chúng ta cùng lắm thì bị mọi người cười là lá trà thôi." Cậu ta tiếp tục nói, nhìn đôi môi nhỏ xinh đỏ hồng của cô mỉm cười ngọt ngào mà cảm thấy thật vui vẻ.

Cô cười lên nhìn rất xinh đẹp, vì sao không cười?

"Cái gì mà bích la xuân, thật muốn người khác cười đến chết!" Lời nói trào phúng rất thích thú, một giọng nói bén nhọn vang lên trong tiếng xé gió khiến người ta cảm thấy chói tai

Hàn Bích La cả kinh, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn biến mất trong nháy mắt không còn thấy tăm hơi, làm cho Long Tĩnh cảm thấy thật đáng tiếc.

Cậu nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của cô, không tự giác nhíu mày lại, xoay người, nhìn về phía "Hung thủ" đã làm mất vẻ tươi cười đáng yêu của cô, đó là một thiếu niên cao hơn cậu khoảng một cái đầu, hai tay bắt đầu nắm lại, hai chân mở rộng đứng ở phía sau cậu, về mặt không hề lạnh lùng mắt nhìn bọn họ.

Nhất là cô gái sau lưng cậu, chỉ cần liếc mắt một cái, Long Tĩnh dễ dàng xác định, cậu tuyệt đối sẽ không làm bạn với người kia.

"Chúng ta đến chỗ khác chơi đi, Xuân nhi." Cậu dắt tay cô gái nhỏ bỏ đi coi như không nhìn thấy thiếu niên kia.

"Chờ một chút, tôi có nói là cho phép cô đi chưa?" Không nghĩ tới, thiếu niên không phân biệt nặng nhẹ nắm lấy cánh tay nhỏ bé của Hàn Bích La, làm cô phải kêu đau

"A!" Lực đạo quá lớn, giống như muốn bẻ gãy cánh tay của cô, cô đau đến nỗi khuôn mặt trắng bệch, thiếu chút nữa là nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt.

"Cậu buông ra!" Long Tĩnh hoảng sợ, vội vàng buông tay cô, tự mình đến tách bàn tay của thiếu niên ra, không cho cậu ta tiếp tục làm cô đau.

Thiếu niên lắc lắc cổ tay bị ép phải buông ra, nhìn người trước mặt nhỏ gầy như vậy nhưng không ngờ sức lực của cậu ta còn lớn hơn mình, lập tức thiếu niên cảm thấy thẹn quá hóa giận, tung một cú đánh hướng về phía Long Tĩnh.

Long Tĩnh nhất thời không phản ứng kịp, miễn cưỡng chịu một quyền, ngã ngửa trên mặt đất.

"Trần Hoàng!" Hàn Bích La kinh hãi hét lớn, bước lên đỡ lấy Long Tĩnh, tức giận trừng mắt với người kia, "Cậu làm sao có thể đánh người khác, thật quá đáng!" Cô ghét nhất lúc cậu ta như vậy, tâm tình không tốt thì tùy tiện đánh người.

"Thế cậu dựa vào cái gì mà muốn trông nom tôi?" Thiếu niên bị mắng thì nhin không được, cánh tay duỗi ra, dùng sức đẩy cô, không cho cô tới gần Long Tĩnh quá mức.

Cô không hề phòng bị nên bị đẩy ngã xuống, bàn tay bị cát đá thô ráp trên mặt đất làm trầy da, chảy ra tơ máu hồng hồng.

"Cậu dám!" Thấy thế, Long Tĩnh vốn không muốn gây sự ở nhà người khác, trừng mắt nhìn về phía Trần Hoàng, tấn công về phía cậu ta giống như bị xúc phạm

Trần Hoàng không nghĩ tới người kia sẽ ra tay, y cao lớn hơn cậu, bất cứ chỗ nào cũng tốt hơn, nhưng miễn cưỡng chỉ có thể đánh không phân thắng bại với cậu ta, việc này làm cho y càng thêm tức giận.

Hàn Bích La lúng túng nhìn hai người đánh nhau, muốn tiến lên ngăn cản nhưng lại bị đẩy ra, chỉ có thể sốt ruột mà chạy ra ngoài tìm người giúp đỡ.

Nhưng mới chạy không tới hai bước, đột nhiên đụng phải một người đi ngang qua, nếu đối phương không có đưa tay giữ vững cô, có khả năng cô lại ngã trên mặt đất lần nữa.

"Cô bé này, chắc chính là tiểu thư của nhà này?" Long lão gia có mái tóc bạc hỏi Hàn Viêm đi theo ở phía sau.

Hàn Viêm trừng mắt liếc cô một cái, trách cô lại xuất hiện ngay lúc này, "Đúng vậy, đây là con gái của tôi, gọi là Bích La." Ông cười trừ, Hàn Bích La chưa từng nhìn thấy dáng vẻ đó của cha mình.

Trong ấn tượng, cha cô đều là cao cao tại thượng không thể với tới, chưa từng thấy thái độ cung kính như vậy của ông ấy, chắc chắn, ông lão này có địa vị rất cao, lập tức, cô kéo tay Long lão gia, dẫn ông tới chỗ Long Tĩnh và Trần Hoàng đánh nhau.

"A Hoàng, con đang làm cái gì?" Hàn Viêm vốn định mở miệng mắng, vừa xoay lại thì thấy hai người đánh nhau, lập tức chuyển sang mắng Trần Hoàng, "Còn không mau buông nhị thiếu gia ra!" Hàn Viêm lập tức tiến lên tách hai thiếu niên ra, lúc ông ở giữa hai người còn ăn phải vài quyền.

"Cha nuôi?" Trần hoàng bị bức lui về một bên, trợn mắt khó tin nhìn Hàn Viêm, không hiểu vì sao ông lại làm như vậy, trước kia cha nuôi không bao giờ

quản việc cậu đánh ai, chỉ hỏi cậu có đánh thắng hay không.

"Còn không mau xin lỗi nhị thiếu gia!" Hàn Viêm trực tiếp giáo huấn, thậm chí bắt ép cậu phải cúi đầu với Long Tĩnh, "Nhị thiếu gia, thực xin lỗi, là do ta không dạy dỗ con trai cẩn thận nên nó mới đi đánh cậu, cậu hãy rộng lượng bỏ qua cho nó."

"Không cần, cháu cũng có lỗi, cháu không nên nóng nảy như vậy." Long Tĩnh chịu đựng vết thương đau đớn ở khóe miệng, cũng không có ép buộc người kia phải xin lỗi với vẻ mặt không cam lòng, "Nhưng mà, cậu ta không nên đẩy Xuân Nhi." Làm cô ấy bị thương.

"Xuân Nhi? Ai là Xuân Nhi?" Vẻ mặt của Hàn Viêm đầy nghi hoặc.

"Là cô ấy." Long Tĩnh đi đến bên cạnh ông nội, ngón tay chỉ về phía cô gái nhỏ bé đang quan sát.

"Ông nội, đây là bạn mới của con, tên của cô ấy cũng giống như con, đều là tên trà đỏ nha!"

Long lão gia nhìn thật sâu vào mắt Hàn Bích La, thấy cô cố nhịn đau đớn do miệng vết thương gây ra, vẫn giữ dáng vẻ như cũ trước mặt cha mình, cô bé này, rất quật cường.

"Lại là mày gây phiền phức!" Vừa nghe thấy người khởi xướng mọi chuyện hóa ra là con gái của mình, Hàn Viêm khôn nói hai lời rống to với cô: "Mày ít gây phiền toái cho tao không được sao?"

Hàn Bích La không lên tiếng trả lời, chỉ là cúi đầu xuống, tùy cha mình chửi mắng.

Trước kia có lẽ cô còn muốn giải thích, nhưng chỉ đổi lại bị mắng càng hung ác hơn, thậm chí kết quả còn bị đánh, khiến cô hiểu ra rằng, lúc cha đang mắng cô, tốt nhất cô nên im lặng, ngoan ngoãn chịu đựng.

Nhưng, lòng của cô không phục, cô không làm sai, người sai là Trần Hoàng.

Long lão gia quan sát, nhìn thấy vẻ không cam cam lòng của cô thì trên khuôn mặt nghiêm nghị của ông lộ ra nụ cười hiếm thấy, "Bang chủ Hàn."

"Vâng, lão Minh Chủ có gì phân phó?" Vừa nghe Long lão gia gọi to, Hàn Viêm lập tức ngừng mắng, vội lên tiếng trả lời.

"Tôi có một thỉnh cầu, hi vọng bang chủ Hàn đồng ý."

"Lão Minh Chủ không nên khách sáo, có lời gì, ngài nói thẳng là được rồi, nếu năm đó không phải lão Minh Chủ cứu tôi, Hàn Viêm này đã không thể sống đến ngày hôm nay?"

"Tôi hi vọng, con gái của bang chủ Hàn có thể đính hôn với cháu trai của tôi" Long lão gia thoải mái nói ra những lời khiến người khác kinh ngạc.

"Đính, đính hôn?" Hàn Viêm rõ ràng bị dọa đến nơi, "Lão Minh Chủ, con gái của tôi không có ưu điểm gì, làm sao xứng với nhị thiếu gia?" Tuy nói như thế, nhưng trên mặt Hàn Viêm lại không dấu được vẻ mừng rỡ như điên.

Có thể đính hôn với thiếu chủ Long Môn, đây là trời ban ơn lớn, địa vị của Hàn Viêm ngày sau cũng sẽ tăng lên, không nghĩ tới một món hàng lỗ vốn như cô, lại mang đến cho ông ta vận may lớn như vậy.

"Bang chủ Hàn không đồng ý sao?"

"Không....không phải, có thể trở thành thông gia với lão Minh Chủ, đó là vinh hạnh lớn nhất, tôi làm sao lại không muốn được chứ?" Hàn Viêm chỉ thiếu chút nữa quý xuống, cảm tạ liệt tở liệt tông phù hộ.

"Cháu gái." Long lão gia đi tới trước mặt Hàn Bích La khẽ gọi, "Cháu có đồng ý trở thành thiếu phu nhân của nhà họ Long hay không?"

Hàn Bích La khẽ cắn môi.

"Lão Minh Chủ, con bé còn nhỏ làm sao biết cái gì tốt nhất cho nó? Tôi làm chủ là được rồi." Hàn Viêm trừng mắt nhìn Hàn Bích La không biết điều, cố nói lấy lòng Long lão gia.

"Ta muốn nghe ý kiến của con bé, cậu không nên ép buộc nó." Long lão gia cúi đầu, nhìn vào đôi mắt trưởng thành sớm quá mức, ông biết, cô bé này hiểu bọn họ đang nói những gì.

Hàn Bích La chăm chú nhìn vẻ mặt tốt của cha, cô biết, nếu cô đồng ý rồi, cha cô nhất định rất cao hứng.

Nhưng mà, cô vẫn do dự.

"Cha nuôi, không phải cha nói, sau này muốn gả Bích La cho con sao?" Cô còn chưa trả lời, Trần Hoàng không cam lòng bỗng nhiên nói chen vào.

"A Hoàng, câm miệng!" Hàn Viêm tức giận tát con nuôi một cái, sau đó nói với Long lão gia: "Chuyện này chỉ là từng nói qua thôi, tôi chưa bao giờ cho là thật"

Đúng vậy, cô biết, cha muốn cô sau này lớn lên phải gả cho Trần Hoàng, nhưng cô lại không thích Trần Hoàng chút nào, thậm chí, cô còn cảm thấy sợ cậu ta, so với Trần Hoàng thì bạn nam tên Long Tình kia tốt hơn, xuất sắc hơn rất nhiều.

Cô nhìn về hướng Long Tình, muốn xem trên mặt cậu ta có phải không đồng ý hay không.

Suy nghĩ lần cuối, cô gật đầu nói " Con bằng lòng." Từ trong ánh mắt của cha, cô biết nếu cô chấp thuận, cha sẽ yêu thương cô nhiều hơn so với trước kia, sẽ không vờ như không nhìn thấy cô, sẽ không đánh hoặc mắng cô nữa, mà bản thân cô cũng không muốn sau này phải gả cho Trần Hoàng, như vậy, đáp ứng yêu này cũng có lợi cho cô.

"Tốt lắm." Nhìn vào mắt Hàn Bích La, đọc được suy nghĩ của cô, Long lão gia chậm rãi gật đầu, cô bé này, nếu được bồi dưỡng thêm chút nữa, nhất định sẽ còn xuất sắc hơn cả Hàn Viêm, chỉ là Hàn Viêm xem thường thân phận nữ nhi của cô bé, coi cô là một món hàng lỗ vốn.

Cô thông minh, trưởng thành sớm, biết cân nhắc tình thế có lợi đối với mình, mới đưa ra quyết định.

Muốn cô đính hôn với cháu trai, là để kiểm tra xem cô có ưu tú giống như ông nghĩ hay không, kết quả, phản ứng của cô làm cho ông rất vừa lòng.

"A Tình, mau lại đây." Ông gọi cháu trai, sau đó cầm tay cậu đặt lên bàn tay nhỏ bé của Hàn Bích La, "Sau này Bích La sẽ là vợ chưa cưới của cháu, cháu phải bảo vệ và đối xử thật tốt với nó."

Long Tình nắm chặt lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé, gật đầu.

Cậu sẽ tốt với cô, bởi vì, cậu không muốn trong mắt cô lại xuất hiện sự hãi hoặc là đau khổ, cậu sẽ làm cho nụ cười luôn hiện diện trên khuôn mặt của cô.

Cậu nhất định sẽ làm được.

Trước lúc sinh nhật mười hai tuổi, anh đã có một người vợ chưa cưới, một cô gái không hiểu tại sao luôn cười thoải mái.

Đó là lí do mà sau ngày hôm đó, anh không tiếc già vờ ngây ngô, dốc hết toàn lực dùng mọi phương pháp có được để chọc cô cười, cho nên dần dần, nụ cười trên mặt anh càng ngày càng nhiều, cũng càng lúc càng đáng yêu.

Anh không biết phải cư xử với vợ chưa cưới như thế nào, nên quan tâm đến cái gì, thể hiện thái độ ra sao, nhưng đúng lúc này anh lại nghĩ đến cha mẹ, đó là loại ràng buộc lẫn nhau không thể nào cắt đứt, vì vậy, cậu thực hiện lời hứa của mình lúc trước, là bảo vệ cô, đối xử tốt với cô, làm cho cô luôn luôn vui vẻ.

"A Tình" Tiếng cười khê kèm theo tiếng gọi nhẹ nhàng, đã xóa bỏ sự trầm tư của anh.

Anh nâng mắt nhìn lên, lại thấy khuôn mặt dịu dàng tươi cười như nữ thần mùa xuân, trái tim bình ổn phút chốc chấn động, trống ngực đập dồn dập.

"A Tình, anh đang ngăn người sao?" Hàn Bích La đưa tay vỗ vỗ mặt của anh, như đang trêu đùa trái tim không yên ổn của anh

Cô ấy đã mười sáu tuổi, đang ở trong thời kì tuổi xuân dạt dào, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn, thân hình thon thả, làm cho không ít bạn nam cùng tuổi si mê, tranh nhau theo đuổi, mỗi ngày đến trường, sẽ nhận được một đồng hoa tươi và quà tặng.

Cho dù cô từ chối không nhận, cự tuyệt ý tốt của những bạn nam đó, thậm chí nhiều lần nhấn mạnh, bản thân đã có chồng chưa cưới, nhưng vẫn không thể dứt khoát được khỏi đám người này.

Mãi đến khi, có một người đã mạnh mẽ hăm dọa, vào học chung trường với cô, người đó đã giúp cô giải quyết tất cả rắc rối, nhưng đồng thời, cũng mang đến cho cô những phiền phức khác.

Trần Hoàng rõ ràng đã qua tuổi học cấp ba, nhưng lại cố tình lựa chọn ở cùng trường với cô, lòng dạ Tư Mã Chiêu, hiển nhiên có thể thấy rõ (tức là có lòng dạ thế nào người ta nhìn là biết)

"A Tình, anh đang nghĩ gì vậy?" Duỗi tay vuốt lên lông mày đang nhíu lại của Long Tình, Hàn Bích La dựa vào người anh, không thích nhìn bộ dáng cau mày của anh.

Trở thành vợ chưa cưới của anh đã sáu năm, cô vẫn luôn có cảm giác thật may mắn.

Từ ngày đó trở đi, cha xem cô như một hòn ngọc quý, đối xử với cô vô cùng tốt, cô sẽ không phủ nhận đây là nguyên nhân để nịnh bợ Long Môn, cô chỉ là muốn tận hưởng một chút tình thương lâu ngày của cha.

Cũng từ ngày đó, Long Tình đối với cô rất tốt.

Thường ngày luôn hỏi han ân cần những chuyện nhỏ nhặt, anh càng cố hết sức cưng chiều cô, chọc cô cười, làm cho cô mỗi ngày đều thật sự hạnh phúc, cô thích anh, thích dáng vẻ khi anh đùa giỡn với cô, thích những lúc anh gọi cô thật ngọt ngào, càng yêu thích dáng vẻ lẳng lặng an ủi của anh khi cô buồn và thất vọng.

Cô không thể xác định mình đã thích anh từ khi nào, chỉ có thể khẳng định mình thật sự rất thích anh.

"Không có gì?" Không muốn cô phải nhớ tới người kia, Long Tĩnh nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng cô, "Hôm nay tan học sớm vậy? Không phải nói có hoạt động sao? "

"Hôm nay thầy giáo ngã bệnh, cho nên tất cả mọi người được phép tan học sớm hơn, thế nào, anh không muốn gặp em sao?" Cô cố tình nói như vậy, còn làm bộ đứng lên, muốn rời đi.

Long Tĩnh đuổi ra bàn tay to, kéo cô vào lòng ngực của mình, ôm chặt lấy.

"Thật ngốc" Anh khẽ mắng, đôi tay siết chặt lại, làm cho cô rúc vào trong ngực của anh.

Cô nhắm mắt, cái mũi khéo léo cũng nhủu lại, nhưng không hề giả dựa, ngoan ngoãn để mặc anh ôm lấy, "A Tĩnh, tuần sau là sinh nhật của anh, anh muốn quà sinh nhật gì?" Cô ghé vào trước ngực của hắn trước ngực của anh, ngẩng đầu lên hỏi.

"Có ai lại hỏi trực tiếp như vậy?" Anh bật cười, ngón tay dài điểm lên chóp mũi của cô, "Nếu nói thẳng cho em biết, không phải anh sẽ mất đi ngạc nhiên vui mừng sao?"

Quả cô có thể tặng cũng đã tặng hết, cô thật sự vô đầu cũng không nghĩ ra nên tặng cái gì cho anh, nên phải buộc lòng hỏi thẳng, "Nói đi, mau nói đi mà! Đừng nhỏ mọn như vậy." Cô bắt đầu làm nũng, giống như mèo con đang cọ xát lồng ngực của anh.

Nhìn cô ngây thơ đáng yêu như thế, Long Tĩnh không khỏi động lòng, cúi đầu xuống, khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng.

Hai gò má của Hàn Bích La đỏ lên, vì đây là lần đầu tiên Long Tĩnh hôn lên môi của cô, trước kia, nụ hôn của anh chỉ dừng lại ở trên trán hoặc ở trên mặt của cô, chưa bao giờ anh hôn môi của cô, làm cho cô có cảm giác mình hoàn toàn không giống là vợ chưa cưới của anh, trái lại còn cảm thấy giống em gái của anh, nhưng hôm nay, không ngờ tới anh lại hôn lên môi của cô, vậy có phải thể hiện quan hệ của bọn họ đã tiến thêm một bước hay không?

Mặc dù cô không có thân thiết với các bạn nữ trong lớp, nhưng nghe họ bàn tán nói không lựa lời, nên cô cũng biết được phần lớn chuyện giữa nam và nữ.

Cô ngượng ngùng nhìn anh, nửa là chờ mong, nửa là thẹn thùng, chờ đợi chuyện kế tiếp sẽ xảy ra.

Bất quá, ngoài dự đoán của cô, Long Tĩnh không có hôn xuống tiếp, cũng không có tiến thêm một bước làm ra chuyện gì với cô, đơn giản giống như trước đây, hôn lên trán của cô, dịu dàng mà ấm áp.

"A Tĩnh, vì sao anh không hôn em?" Cảm xúc thất vọng bao vây lấy cô, khuôn mặt nhỏ nhắn ngước lên, có chút buồn bực hỏi

"Em vẫn còn nhỏ." Long Tĩnh thở dài một tiếng, cô gái nhỏ này thật là ngây thơ, hay là đang giả ngốc để chọc ghẹo anh? Chẳng lẽ cô không cảm nhận được, anh nhìn nài có bao nhiêu khốn khổ sao?

Người mình yêu luôn ở trước mặt, lại không hề phòng bị, anh đã cố kìm nén không được hôn cô, chạm vào cô, không được làm những chuyện muốn làm, đó chính là sự thống khổ nhất, vì sao cô vẫn không hiểu mà nói ra những lời như thế?

"Người ta không còn nhỏ, người ta đã mười sáu tuổi rồi !" Cô nũng nịu phản bác, đối với lý do của anh là hoàn toàn không chấp nhận, "Trước kia, lúc ở mười sáu tuổi, không phải người khác đều đã sinh con rồi sao?"

Nghe vậy, anh thật không biết là nên khóc hay nên cười? "Nói ra những lời như thế, em còn chối là mình không nhỏ? Còn nữa, em nghĩ muốn sinh con cho anh sao?" Lời nói nhẹ nhàng, anh không nhìn được lại trêu chọc cô.

Hàn Bích La không chịu, đấm anh một cái, "Ai nói sẽ sinh con cho anh chứ? Anh chỉ tự mơ mộng hão huyền thôi !"

"Phải không? Thật không muốn sao?"

"Phải! Anh ôm gối nằm mơ đi" Cô nhăn chớp mũi lại.

"Cũng có thể vậy, dù sao gia đình anh vẫn còn anh cả và hai đứa em trai, bắt họ sinh em bé thì được rồi, chúng ta không cần sinh, dù sao trải qua thế giới của hai người cũng rất tốt, không ngờ Xuân Nhi của anh thật biết hưởng thụ, còn hiểu rõ sinh con, dạy con là chuyện không dễ dàng."

"Người ta nói không sinh hồi nào? Em thích nhất là trẻ con, sau này em muốn sinh ít nhất ba cục cưng!" Ngây ngốc tự nhảy vào bẫy mà anh bố trí, vừa nói ra, cô liền hiểu, "Long Tĩnh, anh thật đáng ghét !" Lại dám dụ cô nói ra những chuyện mắc cỡ đến chết người.

Anh lấy tay chống cằm, bật ra tiếng cười nhẹ, có cô ở bên cạnh, quả nhiên có được không ít hứng thú.

"A Tĩnh đáng ghét, em không để ý tới anh nữa !" Thấy anh hoàn toàn không nể mặt cười lớn, cô buồn bực tựa vào người anh, nhưng không có quyết định bỏ đi nơi khác.

Cô thích ý lại vào anh, ở bên cạnh anh, cô cảm thấy cái cảm giác an toàn không thể nói rõ, giống như, anh có thể vì cô mà chống đỡ một phần trời đất, bất luận chuyện gì đáng sợ, dường như cũng sẽ không tìm đến cô.

"Xuân Nhi" Anh ngừng cười, hai cánh tay siết chặt, đem cô giam lại ở trước ngực.

"A Tình, hôm nay em ở lại đây có được không?" Cô đem mặt mình chôn ở trước ngực của anh, buồn rầu hỏi, trước kia cô cũng từng ngủ lại ở nhà họ Long, nhưng số lần không nhiều lắm, phần lớn là bởi vì cô ở chơi quá muộn, anh không muốn cô bị mệt, cho nên mới để cô ngủ lại trong nhà mình.

Nhưng hôm nay, cô muốn ở lại.

"Làm sao vậy?" Nghe giọng nói của cô thay đổi, anh nâng mặt cô lên, con ngươi màu đen nhìn vào đôi mắt ngấn nước của cô.

Cô đối với anh, chưa bao giờ giữ bí mật, nhưng lúc này đây, cô không biết phải nói từ đâu.

"Nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì?"

"A Tình.... .." Muốn nói nhưng lại thôi, khẽ cắn cánh môi đầy đặn, sau một lúc khá lâu, ánh mắt của anh vẫn nhìn xuống, cô mới chậm rãi nói ra: "Hôm nay Trần Hoàng sẽ trở về, em không muốn trở về nhà."

Từ sau khi cô tốt nghiệp cấp hai, Trần Hoàng liền rời khỏi nhà cô, khi đó cô nghĩ rằng, rốt cuộc cô cũng có thể thoát khỏi Trần Hoàng, nhưng không ngờ, nửa năm sau hắn lại trở về.

Nhưng lần này trở về, ánh mắt của Trần Hoàng không khỏi làm cho cô run sợ, cô không ngốc, cô nhìn thấy được cảm xúc trong mắt Trần Hoàng nghĩa là gì, nhưng cô đã là vợ chưa cưới của Long Tình, hơn nữa.....tính cách của Trần Hoàng rất thô bạo, vui buồn thất thường, như vậy càng khó để cô thích ứng.

Cô rất muốn tách rời khỏi hắn ta.

Ở trường học đã trốn không thoát, cô không muốn ngay cả ở nhà, cũng không có không gian để hít thở.

May mà, Trần Hoàng không có chuyện vào nhà cô ở, mà là nghe cha cô phân phó, quay về một chuyến thôi, cô chỉ cần đợi ở chỗ này một đêm là được.

"A Tình, có thể không?" Cô ngẩng đầu, đáng thương hỏi.

Cô sợ hãi, anh càng lo lắng.

Nhưng cô vẫn còn quá nhỏ, anh không thể cưỡng ép cưới cô để cô trở thành con gái đã xuất giá.

"Em thích thì cứ việc ở lại, chỗ này của anh, vĩnh viễn sẽ giữ lại một vị trí cho em." Anh nói, khẽ hôn lên trán cô, dẹp yên nỗi sợ hãi trong mắt cô.

Không muốn anh vì cô mà lo âu, cô bỏ qua cảm xúc xấu đang quanh quẩn trong lòng, nở một nụ cười ngọt ngào với anh, lại bắt đầu tiếp tục nói đến chuyện lúc nãy: "A Tình, anh thật không chịu nói cho e biết, anh muốn quà sinh nhật gì sao?"

"Đồ ngốc, tự mình suy nghĩ mới tốt." Hiểu được ý nghĩ của cô, anh cũng nở nụ cười, nói đùa với cô.

Nhưng anh biết rõ, anh phải có biện pháp giải quyết chuyện của Trần Hoàng thật tốt, nếu không, Xuân Nhi sẽ không có vui vẻ thật sự.

Chỉ cần Trần Hoàng còn ở lại một ngày, cô cũng sẽ cảm thấy sợ hãi

Trần Hoàng, là bóng ma của cô, cũng là một cái gai trong lòng anh

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nữ Vị Hôn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong phòng học, làm cho Hàn Bích La cảm thấy buồn ngủ.

Cô nằm trên bàn sách, hiếm khi không có đám bạn nữ nhiều chuyện kia ở đây, cô thể lấy cơ hội này chợp mắt một lúc.

"Ngày hôm qua, cô ngủ lại ở đâu?" Giọng nói trầm thấp khàn khàn, bất ngờ vang lên trước mặt cô.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, Hàn Bích La cảm thấy lông tơ sau gáy đều dựng hết lên.

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Trần Hoàng đang tức giận.

"Tôi ở chỗ của Tĩnh." Nhắc tới Long Tĩnh, trước mặt liền thay đổi ngọt ngào động lòng người, gương mặt cô lạnh lùng trở lại, giọng nói nhạt nhẽo trả lời hắn.

Đối mặt với Trần Hoàng, dù có sợ hãi đến đâu, cô cũng sẽ không thể hiện ra.

Sống chung nhà với Trần Hoàng hơn mười năm, cô rất rõ, cô nên đối đáp với người này như thế nào, càng do dự, hắn sẽ càng làm tới, cho đến khi cô đầu hàng mới thôi.

Hắn muốn có được cô, nên ít nhất sẽ không làm tổn thương cô, vì vậy cô mới dám ở trước mặt hắn, tạo ra dáng vẻ cao cao tại thượng, nói một câu đủ làm hắn nổi điên.

"Cô đúng là đề tiện, mới mười sáu tuổi đã leo lên giường của tên kia?" Trần Hoàng cảm hận chế nhạo, nhưng càng hận chính mình bất lực, không chiếm được cô gái này.

Cô phải là của hắn, từ ngày Hàn Viêm nhận hắn làm con nuôi trở đi, hắn vẫn luôn cho rằng như thế.

Nhưng, bởi vì một tên Long Tĩnh xuất hiện, cô liền trở thành vợ chưa cưới của người khác, mà không phải của Trần Hoàng hắn.

"Anh có chuyện gì? Tôi nhớ, phòng học của anh là ở lầu ba của trường, ở đây cũng không phải là phòng học của anh." Không thèm để ý đến lời nói khó nghe của hắn, cô lạnh lùng đuổi hắn.

"Cô !" Hắn nổi cáu, nhưng lại không có cách nào gây khó dễ cho cô, chỉ có thể nổi giận đùng đùng xông tới đẩy ra bạn học trước mặt, giận dữ bỏ đi, không có dừng lại nữa khắc.

Nhìn hắn rời khỏi phòng học của mình, Hàn Bích La mới thở phào nhẹ nhõm, tự điều chỉnh nhịp tim đang rối loạn.

Quả nhiên, cô vẫn còn sợ hắn, không thể nào giằng co quá lâu với hắn.

Trong phút chốc, cô thấy nhớ Long Tĩnh, rất nhớ, rất nhớ anh, cho nên cuối cùng, cô bất chấp ánh mắt soi mói của mọi người, vội vã rời khỏi phòng học, chạy thẳng tới một sân trường khác.

Thế nhưng, lúc ở ngoài phòng học của Long Tĩnh, cô lại có chút do dự.

Cô, có phải là không nên tìm anh vào lúc này?

Một khi liên quan tới Trần Hoàng, Long Tĩnh sẽ lo lắng, cả hai người đều không nhường nhịn đối phương, cô không muốn vì nguyên do này mà làm cho anh tức giận, vì thế, cô vẫn nên rời khỏi thì tốt hơn.

"Ồ? Cậu không phải là bạn gái của Long Tĩnh sao?" Đang lúc cô xoay ngoài muốn rời đi, bất ngờ có một giọng nói hứng thú vang lên đến kinh thên động địa, làm cho học sinh vốn ở trong phòng học, toàn bộ đều nhìn ra phía ngoài cửa.

Bao gồm cả Long Tĩnh đang thảo luận bản báo cáo với bạn học.

"Tôi, tôi, tôi....." Cô có chút hơi luống cuống, nhìn về phía kẻ đầu xỏ đã hại cô trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

"Đã tới thì phải đi vào trong chứ! Làm gì lén lút lút ở ngoài cửa?" Bạn học nam mập mạp, một tay đẩy mạnh cô vào trong phòng, sức lực rất lớn, thiếu chút nữa làm cho cô lão đảo té nhào xuống đất, nằm dài trước mặt mọi người.

May mắn, Long Tĩnh kịp thời chạy tới dạt dào ôm lấy cô, tránh được tình huống phải té đau.

"Em không sao chứ?" Đầu tiên cúi đầu xuống, kiểm tra cô gái trong ngực có bị thương hay không, sau đó trừng mắt nhìn về phía bạn học nam tay chân vụng về kia.

"Tốt, tốt lắm, lần sau phải cải tiến thêm, nhất định là vậy!" Bạn học nam làm bộ dáng đầu hàng, vội vàng chạy đi, chỉ sợ sẽ giẫm lên đuôi cạp.

Dẫn cô rời khỏi phòng học, đi tới sân thượng không có bóng người, Long Tĩnh lại cúi đầu, nhìn cô gái này giờ không nói lời nào, "Làm sao vậy?"

"Không có gì, chỉ là em nhớ anh, nên mới tới tìm anh." Cô có chút khó chịu trả lời, chủ động tựa đầu vào ngực của anh, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào lồng ngực rắn chắc.

"Xuân Nhi, đừng nói dối với anh." Anh thậm chí còn biết rõ hơn bản thân cô, làm sao lại không đoán được cô đang nghĩ gì? "Trần Hoàng lại tới tìm em, có phải không?"

Cô bắt đầu đờ người ở trước ngực của anh, sau một hồi khá lâu, mới chậm rãi siết chặt cánh tay, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

"Đừng sợ, có anh ở đây, anh sẽ không để cho hắn tổn thương đến em, anh bảo đảm." Anh đau lòng nói nhỏ, nhưng lại tức giận vì mình chỉ biết chịu bó tay.

Cô chính là không muốn nhìn thấy bộ dạng tự trách của anh, nên mới không chịu đem chuyện của Trần Hoàng nói cho anh biết; im lặng thờ dài, cô vội vàng nở ra nụ cười ngọt ngào, trấn an nói: "A Tĩnh, em không sao, anh không phải lo lắng."

Suy nghĩ của cô, anh làm sao lại không biết?

Nhưng bây giờ, anh không có cách nào làm theo ý cô như trước kia, giả vờ như cái gì cũng không có xảy ra.

"Xuân Nhi, em bằng lòng gả cho anh sao?" Anh, không thể chờ cô lớn lên. Anh muốn đem cột chặt cột vào bên người, để cho Trần Hoàng không còn hy vọng nào với cô nữa.

Không ngờ tới anh lại lại đột nhiên hỏi như vậy, Hàn Bích La ngẩn người, cho là mình nghe lầm.

"Anh, anh.... .."

"Anh biết, muốn em quyết định ngay lúc này, là anh quá ích kỉ, nhưng anh cũng không có cách nào." Long Tĩnh nắm lấy tay nhỏ bé của cô, đặt lên lồng ngực của mình.

Không, cô không cảm thấy anh ích kỉ, ngược lại, cô rất cao hứng khi anh chịu nói ra, nhưng, anh chỉ mới mười tám tuổi, còn cô, mới hơn mười sáu tuổi, hạ quyết định nhanh như vậy, có được không?

Hơn nữa, anh là bởi vì Trần Hoàng, mới quyết định kết hôn với cô sao? Bởi vì không muốn để cho cô phải hốt hoảng lo sợ, nên mới muốn cưới cô? Cô rất mong, là anh tự nguyện, chứ không phải là vì ai khác mà cưới cô.

"Xuân Nhi, tin tưởng anh, anh sẽ không vì kẻ nào, cũng không vì chuyện gì mà cưới em, anh chỉ vì mình, chỉ vì anh thực sự yêu em nên muốn cưới em." Anh không nói hai lời, quỳ gối xuống. "Gả cho anh, được không?"

Cô làm sao có thể cự tuyệt?

Bạn nam này.... ..Không, là người đàn ông này, đang thật lòng cầu hôn với cô, cho dù cô có ngu xuẩn, có đàn độn đi nữa, cũng sẽ không cự tuyệt anh.

Hàn Bích La cảm động rơi nước mắt, gật đầu, "Em đồng ý." Có thể trở thành vợ của anh, chính là nguyện vọng của cô.

Anh đứng lên, ôm chặt cô vào trong ngực, "Cả đời này, em phải ở bên cạnh anh, không cho phép em rời khỏi anh, biết không? Bà xã."

"Như vậy, anh cũng không được vứt bỏ em." Khóe môi cô cười tươi như hoa, nụ cười đó đến một lúc sau vẫn không hề biến mất.

Lời nói, vẫn cứ luẩn quẩn bên tai, Long Tĩnh lại cùng cô giải trừ hôn ước.

Cô bị hãm hại.

Bởi vì quá mức chìm đắm vào việc gả cho Long Tĩnh, cứ mãi sống trong niềm vui sướng đó, cô quên mất việc quan sát nhất cử nhất động của Trần Hoàng.

Khi cô hôn mê, sáng ngày thứ hai tỉnh lại với thân thể trần truồng, không chỉ vậy bên cạnh cô còn có Trần Hoàng, anh ta cũng có bộ dạng trần truồng giống cô, cùng gương mặt lãnh khốc của Long Tĩnh, thì cô biết hạnh phúc đã cách cô rất xa, rất xa.

"Là cô ấy chủ động nhảy lên giường của tôi, cậu cảm thấy thế nào?" Hoàn toàn không sợ Long Tĩnh sẽ nổi đóa, Trần Hoàng mặt cười lạnh, một phát ôm chặt lấy Hàn Bích La đang hoảng hốt đến cực độ.

Cô thật nhanh đẩy anh ta ra, cầm lấy cái mền, bao bọc thân thể trần truồng của mình, đi về phía Long Tĩnh, "A Tĩnh. . . . . anh hãy nghe em nói. . . . ."

cô đưa tay muốn đụng vào anh, nào có thể đoán được, lại bị anh nghiêng người tránh né.

Cô không dám tin trọn to mắt, khẽ nhếch môi, nơi cổ họng khô hốc không cách nào lên tiếng.

Long Tĩnh lạnh lùng nhìn cô một cái, sau đó xoay người, rời đi.

"Long Tĩnh, anh đứng lại." Cô lần nữa mở miệng, cường ép cổ họng mình co rút thật nhanh để lên tiếng, gọi hắn dừng lại, "Anh tin tưởng lời nói anh ta sao? Anh tin em với Trần Hoàng sẽ làm chuyện hoang đường này sao?"

Anh không tin cô? Anh tin chuyện hoang đường giữa cô và Trần Hoàng?

Cô đang mong đợi, hi vọng anh sẽ tin tưởng cô.

Anh biết cô rất thích, rất thích anh, không phải sao? Cho nên, anh sẽ tin tưởng cô, không phải sao?

"Em hi vọng tôi trả lời em như thế nào?" Long Tĩnh chưa xoay người trở về, chỉ hơi lệch thân một chút, dùng khóe mắt nhìn cô, "Đúng là không biết thẹn, ai cũng có thể làm chồng cô?"

Trong nháy mắt, cô cảm giác như rét lạnh thấu xương đang bao trùm lấy mình, máu trong người như trong phút chốc đông lại.

Cô rũ cổ xuống, cổ nhện xuống dòng nước mắt đang trực chờ rơi nơi vành mắt, nhẹ giọng mờ miệng: "Như vậy đi, không tiễn, nhị thiếu gia."

Cô không gọi anh là A Tĩnh, mà giống mọi người gọi anh nhị thiếu gia, rõ ràng cô đang muốn cùng anh vạch rõ giới tuyến.

Long Tĩnh làm như cô mong muốn, cũng không quay đầu lại, đi ra khỏi căn phòng của cô.

"Trở thành người đàn bà nằm dưới thân tôi, cô có cảm giác gì?" Gian kế được như ý, Trần Hoàng lộ ra một nụ cười giễu cợt, hướng về phía cô đang dần hóa đá mà nói.

Mười sáu tuổi- Hàn Bích La, đã biết được cái gì gọi là "Hận".

Cô hận Trần Hoàng, là anh ta hãm hại cô, hại cô bị ném bỏ, hại cô mất đi Long Tĩnh.

Cô hận anh, hận đến muốn giết chết anh. Thế nhưng, cứ như vậy mà giết chết anh thì quá hời cho anh, cô muốn anh nếm thử một chút cảm giác tuyệt vọng giống cô hiện giờ, để cho anh nếm thử cảm giác mất đi tất cả là như thế nào.

Hàn Bích La quay mặt lại, tặng một nụ cười lạnh cho người đàn ông đang hả hê kia.

"Cô cười cái gì?" Không ngờ cô lại có thể cười được, Trần Hoàng hoài nghi, trong lòng có chút phòng bị.

"Cười sự khờ khạo của anh." Lắc đầu một cái, đôi mắt của cô lúc này dường như chẳng phù hợp với tuổi mười sáu, vừa lạnh lẽo vừa mang ý giễu cợt, "Để cho tôi trở thành người đàn bà nằm dưới thân của anh, anh thật sự cho rằng tôi sẽ ngoan ngoãn đi theo anh sao?"

"Cô đang có ý gì?"

Cô khẽ cười một tiếng, tiếng cười lạnh khiến người khác phải rét run, rét từ trong lòng ra đến tận bên ngoài, "Dù tôi có lên giường với đàn ông trên khắp thế giới này, cũng sẽ không lên giường với anh; hơn nữa, anh cho rằng, anh khiến Long Tĩnh từ bỏ tôi, thì anh có thể thuận lợi ngồi vào vị trí viêm bang chủ sao?"

"Cô. . . . ." Trần Hoàng cũng không ngu ngốc, nhất thời nhận ra tâm tư của cô qua lời nói.

"Hiểu?" Mất đi Long Tĩnh, tương đương với mất đi tất cả; cô không còn gì cả, nên có thể bất chấp mọi thứ, dù sao cũng không còn người nào vì cô mà lo lắng nữa: "Cô tốt nhất nên đợi xem, nhìn kỹ một chút, nhìn cho rõ những việc mà một người thông minh như tôi sẽ làm."

Nhìn cặp mắt lạnh băng kia, trong lòng Trần Hoàng có chút kinh ngạc, ý định ban đầu của anh không phải là như thế, nhưng tất cả đã không còn cách cứu vãn được nữa rồi.

Ngay đêm đó, anh tìm đến mấy vị trưởng lão quan trọng trong bang.

"A Hoàng, cậu chậm một bước." Một vị trưởng lão trong đó nhìn anh lắc đầu một cái.

Anh chậm?

"Tiểu thư đã đi tìm chúng tôi, và chúng tôi cũng cho rằng nên cho tiểu thư một cơ hội, xem thử năng lực của cô ấy, xem cô có khả năng trở thành Bang chủ kế nhiệm của Viêm Bang hay không." Trưởng lão chậm rãi giải thích.

"Cô ấy mới 16 tuổi, tại sao lại có thể làm bang chủ?" Anh hỏi ngược lại, phản đối đến cùng.

"Dựa vào việc cô ấy là con gái ruột của Hàn Viêm, dựa vào, cô ấy có lá gan dùng đao tự đâm một nhát vào lòng bàn tay mình, mà mặt lại không đổi sắc tiếp tục cùng chúng ta nói điều kiện"

Cô tự đâm mình một nhát sao?

Trần Hoàng không thể tin được, thấy rõ lời nói của cô, cũng không phải nói giỡn.

Cô là nghiêm túc, cô muốn trừ đi anh, thay thế anh, trở thành bang chủ nhiệm kỳ kế tiếp của Viêm bang.

Thế nhưng, trở thành người đứng đầu một bang phái, cô sẽ gặp phải cái gì? Điều này làm cho trong lòng của anh đột nhiên nhói lên.

"Các người tuyệt đối không thể làm như vậy, hơn nữa cha nuôi cũng sẽ không đồng ý." Anh muốn nghĩ biện pháp, ngăn cản cô trở thành người thừa kế.

"Đây là ý của mấy lão già chúng tôi, A Viêm cũng sẽ không có gì phản đối."

Đáng chết! Cô bé kia, không, cô căn bản không thể gọi là cô bé, vì cô bé thì không thể làm ra chuyện như vậy!

Trần Hoàng tức giận đùng đùng rời khỏi chỗ các vị Trưởng Lão, muốn tìm cô gái kia ra ngoài nói rõ ràng mọi chuyện, nhưng lại bị chặn ở cửa.

Bởi vì, Hàn Bích La đã chuyển ra khỏi nhà Hàn gia.

Ngày sau, anh cũng chỉ có thể thấy cô trong hội nghị ở viêm bang.

Mấy vị trưởng lão Viêm bang đang bàn bạc cùng con gái ruột của Hàn Viêm trong phòng khách, chuyện này khiến không ít thành viên trong bang không khỏi kinh ngạc, đặc biệt là những người đang ra sức lấy lòng Trần Hoàng.

Tất cả mọi người dường như không tôn trọng thành viên ít tuổi này, thậm chí còn có người trước mặt mọi người mà cười nhạo cô, nói Hàn Bích La có mấy ngày sau sẽ khóc lóc rời khỏi. Nhưng ngày hôm sau, người rời khỏi lại là người đã cười nhạo cô.

Bởi vì, Hàn Bích La đã nắm được chứng cứ anh ta buôn lậu ma túy, cho người vây bắt anh ta cùng toàn bộ đồng bọn, đưa tất cả vào phòng giam, nhưng không ai biết Hàn Bích La nhận được tin tức này từ nơi nào. Một số người phản đối cô, chống lại cô, đều bị cô lần lượt đuổi khỏi bang, về sau không còn người nào dám can đảm nói cô là cô gái nhỏ không có năng lực.

Ánh mắt xem thường dần biến thành kính sợ và kính nể.

Hàn Bích La không chỉ một mình đơn độc dám tới chỗ bang phái đang đối địch với Viêm bang, mà còn bình an vô sự trở về, thậm chí cô còn thuyết phục được Bang Chủ bang đó cùng hợp tác với Viêm bang, đưa Viêm bang trở thành một trong hai bang phái có sức ảnh hưởng lớn ở phía Đông.

Năm ấy, cô chừng mười tám tuổi.

Bên cạnh thành công của cô là hàng loạt các lời đồn thổi vô cùng khó nghe, nhưng cô đều bỏ ngoài tai, chuyên tâm tiến hành kế hoạch của mình.

Những ngày tiếp theo, trừ một số người ngoài bang không muốn nghe lệnh cô, thì số người nguyện ý theo cô càng ngày càng nhiều, cô và Trần Hoàng xem như ngang bằng về lực lượng.

Trở thành một trong ba người đứng đầu Viêm bang, cái này còn là chưa đủ, cô còn muốn Trần Hoàng mất đi tất cả, để cho anh ta vĩnh viễn không có cơ hội vùng dậy.

Từ ngày bị Long Tinh vứt bỏ, cô cũng đã vứt bỏ sự ngây thơ của mình, bắt đầu phong tỏa bản thân, khiến bất kỳ ai cũng không thể đến gần, cũng không cách nào bắt ép cô.

Dựa vào thế lực ở Viêm bang, cô và Trần Hoàng bắt đầu tranh đấu, thế lực cô càng ngày càng lớn mạnh. Vốn Bang chủ bang phái đang cùng cô hợp tác, lại thấy mình không có khả năng tranh giành cùng, liền chủ động xác nhập với Viêm bang, khiến Viêm bang trở thành bang phái duy nhất ở phía Đông.

Thế là cô trở thành người thừa kế Viêm bang.

Hàn Viêm cũng không muốn rút lui nhanh như vậy, nhưng phải đành chịu vì từ khi cô lên làm bang chủ lời nói của cô càng ngày càng có giá trị, Hàn Viêm dù không nguyện ý, cũng phải tạm thời nói lời đồng ý, rút ra khỏi bang phái, truyền chức bang chủ lại cho con con gái.

Hàn Bích La cắn môi, thỏa mãn vì sắp đạt được mục đích; nhưng là cô tuyệt đối không ngờ rằng, Trần Hoàng lại có thể sai người đánh lên Long Tinh, xúi giục cha cô phản bội Long Môn, cái này không phải là tự mình tìm đường chết sao.

Long Tuyền và Long Tinh có ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh thế nào thì không ai mà không biết, càng không cho phép bất cứ người nào làm chuyện phản bội, cho nên khi biết cha mình bắt cóc vợ Long Tuyền cô chỉ có thể nhắm mắt làm liều, bắt cô ấy tới chỗ Long Tuyền nói điều kiện.

Chỉ có điều cô biết như vậy cũng không đủ, cho nên dụ Trần Hoàng đến phòng, rồi đánh xỉu anh ta; nhưng chính cô cũng không cẩn thận bị Trần Hoàng đâm bị thương.

Cổ nén đau đớn, mang theo Lôi Kỳ đến phòng khách, Hàn Bích La không cách nào phủ nhận, khi nhìn thấy người đàn ông đã làm tổn thương mình, trong lòng cô vẫn vì anh mà rung động, vì anh tự cổ động mình; anh vẫn đẹp trai như trước, nhưng khuôn mặt lãnh khốc kia lại nhắc nhở cô lần nữa, anh không còn là Long Tinh của trước kia, không còn là Long Tinh luôn thương cô, yêu cô.

Hôm nay đứng trước mặt cô, chính xác là hai người đứng đầu của Long Môn, là người nắm giữ sự sống chết của cha cô cùng các anh em trong bang phái.

Cô bắt mình xoay mặt lại, không nhìn tới khuôn mặt kia, người đã khiến cõi lòng cô tan nát, bắt buộc mình tỉnh táo cùng Long Tuyền nói điều kiện, miệng vết thương đau nhứt, khiến cô không cách nào mở miệng, nhưng cô vẫn kiên cường chống chịu, mở miệng hỏi Long Tuyền, đang cực kỳ lo lắng.

Bắt vợ của anh, lại dùng vợ của anh tới nói điều kiện, anh nhất định là giận đến điên. Nhưng cô không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể ở trong lòng nói với anh tiếng xin lỗi.

“Cô định làm cái gì?” Nhưng ngoài dự đoán của cô, Long Tinh này giờ vẫn không nói chuyện, đột nhiên mở miệng hỏi ngược lại cô.

Anh đang quan tâm cô sao? Buồn bã nghĩ tới, cô không cho phép mình tiếp tục nhìn anh nữa, càng không trả lời vấn đề của anh, cô chỉ nhìn chằm chằm Long Tuyền, liệu mình chống đỡ tiếp tục đi, chỉ là, nhưng máu chảy với tốc độ quá nhanh, cô cảm thấy tầm mắt mình bắt đầu mơ hồ, ý thức cũng bắt đầu tan rã. . . . . Không thể, cô phải đến chỗ Long Tuyền bảo đảm, mới có thể ngã xuống!

Cuối cùng, Long Tuyền đã cho cô một đáp án có thể sánh ngang Phạm Âm.

Mà cô, lại trở mắt nhìn cha mình bỏ lại cô và tất cả anh em trong bang rời khỏi nhà họ Hàn. Như vậy, như vậy đã đủ rồi.

Xác định cha và các anh em sẽ không vì vậy mà sau này bị thương, cô mệt mỏi đến độ không còn cách nào chống đỡ để đi xuống.

Hai chân mềm nhũn, Hàn Bích La từ từ ngã ra phía sau, một đôi tay quen thuộc nhưng lại xa lạ nhanh chóng đỡ lấy cô, cô biết đó là ai, nhưng cô không ngược mắt nhìn anh, chỉ dùng hơi sức cuối cùng nói cho Long Tuyền biết vị trí của Trần Hoàng.

Càng buồn cười hơn chính là, trước khi lâm vào hôn mê, cô vẫn rất vui mừng mà nghĩ, có thể chết trong ngực anh đúng là điều an ủi lớn đối với cô. . . .

Một trận đau đớn kịch liệt, đau đến tận xương tủy, đem Hàn Bích La từ trong bóng tối tỉnh dậy, đồng thời cũng nhắc nhở cô, cô còn sống.

Cô không có chết, chậm rãi mở mắt, nhìn chằm chằm trần nhà trắng tinh. Thầm nghĩ, cô cho rằng lần này mình chết chắc, giấc mơ cô vừa mơ rõ ràng là điềm báo của người sắp chết, nhớ lại chuyện xảy ra trong phòng, không nghĩ đến mạng cô thật sự rất lớn, bị như vậy cũng không làm cô chết.

Nhớ lại chính mình hết lần này đến lần khác đối mặt với cái chết, mà mỗi lần đều bình an thoát khỏi Quỷ Môn quan, cô thật sự không biết nên cảm ơn ông trời, hay là oán hận ông trời, sao không để cho cô đi gặp mẹ sớm một chút.

Mệt mỏi nhắm mắt thêm lần nữa, cô nở ra một nụ cười đầy giễu cợt. Thôi vậy, sống cũng tốt, chết đi cũng tốt, cuối cùng chẳng phải cũng chết sao? Cô đã đồng ý với mẹ, bất luận có khổ sở đến đâu, khó khăn thế nào, cô cũng sẽ kiên cường sống thật tốt, không tìm đến cái chết.

Nhưng mà, mẹ, như vậy mà sống, khiến người rất mệt mỏi, tại sao lúc trước lại tàn nhẫn như vậy, bỏ lại cô, lại còn muốn cô đồng ý cái cam kết quái quỷ đó? Bị đàn ông vứt bỏ, cùng Trần Hoàng đấu trí, cùng đám người không phục cô ở trong bang tranh đấu, toàn bộ chúng đã làm cô mệt mỏi lắm rồi, mệt mỏi lắm rồi.

Có lúc, cô thật muốn mình có thể ngủ thật say, không bao giờ tỉnh lại nữa. Nhưng mà, sự thật là sự thật, cô muốn trốn cũng trốn không thoát, vẫn phải tiếp tục mở mắt, tiếp tục đối mặt.

Chịu đựng cơn đau từ bụng truyền tới, cô dùng sức nâng cánh tay đang không có chút sức lực nào, tay muốn lần đến chỗ bị thương, thì bị một bàn tay khác nắm lấy, ngăn cản "Hành động thiếu suy nghĩ" của cô.

Cô cứng đờ, suy đoán xem rốt cuộc đối phương là ai.

"Đã tỉnh rồi hả?" Một giọng nam trầm thấp, từ từ vang lên bên tai cô.

Là giọng nói trước khi cô bất tỉnh, là giọng nói đã không ngừng gọi to tên cô, nghe thật quen tai, nhưng cũng thật biết cách đã thương người khác.

Long Tĩnh, đúng là anh! Thân thể Hàn Bích La cứng lại, cũng không lập tức mở mắt ra.

Cô đã kêu vị bác sĩ kia nói lại, nói cô không muốn gặp anh, không phải sao? Hơn nữa, chắc rằng anh cũng không muốn gặp lại cô.

Không có người đàn ông nào đủ khoan dung, khi nhìn thấy người phụ nữ của mình, lại cùng người đàn ông khác trần truồng cùng ngủ trên một chiếc giường, còn có thể giống như trước đây yêu thương cô, cưng chiều cô. Cho dù, cô là bị Trần Hoàng hãm hại, mà cô và Trần Hoàng cũng không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Như vậy, hiện tại anh đợi cô trong phòng bệnh, là vì chuyện gì? Chẳng lẽ, anh không đồng ý với Long Tuyền để cho cha cô chạy, cho nên muốn dùng cô để uy hiếp cha cô sao?

Nhưng anh cũng không phải không biết, ở trong mắt cha cô, cô chỉ là một con cò có thể sử dụng. Một khi con cò bị bắt, mất đi công dụng, cha cô còn để ý kết quả của cô thế nào sao? Anh, rốt cuộc muốn làm cái gì?

"Mở mắt ra." Long Tĩnh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô, thấy cô hoàn toàn không có ý định mở mắt, liền lạnh lùng ra lệnh.

Giọng điệu cay nghiệt, lần nữa nhắc nhở cô, anh đã không còn giống trước kia luôn thương cô, cưng chiều cô.

Anh là người đứng đầu Long Môn, mọi việc trong Long Môn đều do anh trong coi. Mà cô, cho dù trở thành người thừa kế Viêm bang, bang phái lớn nhất ở phía Đông, nhưng so sánh với anh, vẫn là một trời một đất. Hơn nữa, Viêm bang chỉ là một trong những chi nhánh của Long Môn mà thôi.

Chênh lệch to lớn như vậy, cô không phải cố gắng nữa, dù có liều mạng bù đắp cũng không đủ, hơn hết, cha cô còn mù quáng nghe theo lời xúi giục của Trần Hoàng, trở thành người phản bội Long Môn, cô lại là con gái của người phản bội, cô như một con chuột giữa phố đông, là thứ ai ai cũng muốn giết bỏ.

Tay đang đặt trong lòng bàn tay anh, chậm rãi nắm thành quyền, muốn giâm bót diện tích tiếp xúc da thịt với anh.

Cô không muốn mở mắt, không muốn nhìn đến anh, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy không chịu được, thấy mình quá hèn mọn.

Một đôi môi cực nóng trong nháy mắt đặt lên môi cô. Kinh ngạc mở mắt ra, chống lại cô là một đôi mắt với con ngươi đen tựa như một vực thẳm không đáy, khiến cô không khỏi giật mình.

Cô ra sức giãy giụa, nhưng thân thể do mất quá nhiều máu, hoàn toàn không phải là đối thủ của anh, chỉ có thể vô dụng mặc cho lưỡi của anh xông vào phần môi của cô, mặc cho anh dây dưa, quấn quýt với cái lưỡi thom tho của cô, cho đến khi cô vì thiếu dưỡng khí mà bất tỉnh đi, anh mới kiềm chế mà buông cô ra, từ trên cao nhìn xuống, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khôi phục được một chút huyết sắc.

"Anh. . . . ." Cô nhìn chằm chằm anh, không hiểu tại sao anh lại làm chuyện như vậy, anh không phải hận cô đến thấu xương sao, như thế nào lại có thể hôn cô? Hay là, anh nghĩ làm như vậy để trả thù việc cô năm đó đã "Phản bội" anh? Hoặc là dùng cái này để làm nhục cô vì cô là "Người con gái phản bội"?

Nghĩ đây chính là nguyên nhân anh làm như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vừa có chút huyết sắc, trong nháy mắt lại trắng bệch.

Long Tĩnh không mở miệng, chỉ là nhìn chằm chằm cô không rời.

"Anh đi ra ngoài!" Cô không nhìn đến anh, cô cũng không muốn gặp lại anh.

Hàn Bích La cảm thấy rất sợ, nếu như anh thật sự thừa nhận, chuyện anh đến đây, là có mục đích khác, mà nụ hôn của anh, chỉ là để trêu cô, chỉ là để làm cô nhục nhã, thì lòng cô nhất định không chịu nổi sự hành hạ này.

Nếu anh không đi, cô có thể đi, nếu như phải bỏ, cô cũng muốn ngay lập tức bỏ ra khỏi phòng bệnh này, ra khỏi bệnh viện này.

"Năm xuống, đừng nghĩ trốn." Nhìn ra ý đồ của cô, Long Tĩnh lạnh lùng cắt đứt vọng tưởng của cô.

"Anh. . . . ." Bị nói trúng ý định vừa tính toán trong đầu, Hàn Bích La thoáng cứng đờ.

Trước kia cô, ở trước mặt anh luôn không có cách nào che giấu được ý nghĩ trong đầu. Không ngờ qua tám năm chia lìa, anh còn có thể chuẩn xác đoán được suy nghĩ của cô.

Không, không thể nào, anh chỉ là vô tình đoán ra mà thôi.

"Cảnh cáo em, đừng nghĩ trốn." Anh cúi người, hai tay chống hai bên gò má cô, khuôn mặt không còn tàn khốc nữa, chỉ có lạnh lẽo, "Nếu như em dám chạy, tôi đảm bảo, tất cả anh em trong Viêm bang tuyệt đối không tốt hơn."

Cô không dám tin nhìn chằm chằm vào anh.

Trước mặt cô lúc này là người đàn ông cay nghiệt, thật sự người trước kia thương cô, cung chiều cô với bây giờ là cùng một người sao?

Không, anh ta không phải.

Anh từ lâu đã không còn là người trước kia cô quen, Long Tĩnh mà cô từng lệ thuộc vào, giờ đây anh đối với cô, chỉ còn thù hận, chỉ còn lại khinh thường.

Cái này là hậu quả, cô đã sớm nghĩ đến, không phải sao? Nhưng tại sao, lòng cô lại co rút đau đớn đến thế, hốc mắt đau nhói, thật sự là đau sao?

Hàn Bích La từ từ khép mắt lại, không cho phép nước mắt mình trào ra. Cô không thể mềm yếu như vậy, người thật sự bị uất ức mới có thể chảy nước mắt, mà cô, cái gì cũng không phải, đúng, cái gì cũng không phải. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Truy Nữ Vị Hôn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Long Tĩnh nhìn Hàn Bích La đóng chặt đôi mắt xinh đẹp của mình, đáy mắt nhất thời thoáng qua một tia tâm tình phức tạp.

Anh cũng không phải cố ý nói thế để làm cô tổn thương, chẳng qua khi cô hoàn toàn coi thường anh, không để ý gì đến anh thì luôn có một cảm giác khó chịu không nói nên lời cứ bèn chặt mà chiếm đóng trong trái tim anh, bắt buộc anh phải mạnh mẽ hôn cô, nói ra những lời khiến cô phải đau khổ.

Anh chán nản, anh ân hận, nhưng lại không cách nào bù đắp, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô đau đớn, khổ sở.

Anh nhớ lại lúc trước, cô nhu thuận hằng ngày cứ bám dính lấy anh, ý lại vào anh, nhớ lại trước đây cô thường nằm trên người anh, hướng về anh mà thổ lộ tâm tình, nói cho anh biết tất cả chuyện buồn bực, không vui, nhớ trước kia cô lúc nào cũng ghé vào tai anh nói những câu thật tình cảm, nói cô thật

yêu anh, thật thương anh. . . . .

Thế nhưng tất cả đều không thể quay lại sao?

Khi anh nói ra những lời độc ác đó, nhẩn tâm bỏ cô lại phía sau, thì chẳng phải không thể trở về như lúc trước rồi sao? Cô tự mình cố gắng, trở thành người thừa kế Viêm bang, cả ngày lẫn đêm đều phải sống trong cảnh ra chết vào sống, thế nhưng anh lại không ngừng buông ra những lời cay nghiệt, không nói tiếng nào lạnh lùng đi qua, như vậy cô vẫn sẽ yêu anh như trước sao?

Anh không dám chắc, khi thấy biểu hiện đó của cô, một nét mặt lạnh lùng vô cảm, thì anh đã không còn lòng tin khẳng định điều đó nữa.

Mặc cho cô có hận anh, không có quan hệ gì với anh, nhưng chỉ cần cô ở lại bên cạnh anh, cô đối xử lạnh lùng với anh ra sao, anh cũng vui vẻ chịu đựng, lần này, anh tuyệt đối sẽ không buông tay cô, không để cô rời xa anh, kể cả khi cha cô đã phản bội lại Long Môn.

Chỉ có điều, cho dù anh và anh hai chịu bỏ qua cho Viêm bang, nhưng chuyện này không giải quyết dễ như vậy, Long Môn chịu sự ảnh hưởng từ những bang phái khác, mà chúng nguyên ý cùng Viêm bang chung sống hòa bình sao? Không chỉ vậy bản thân cô lại là con gái Hàn Viêm, nhất định không được yên ổn.

Nếu không đem cô vào vòng bảo vệ của anh, thì khả năng cô trở thành mục tiêu để mọi người chỉ trích là rất lớn, mà anh, chắc chắn tuyệt đối không để chuyện này có thể xảy ra.

Đứng lên, đi về hướng cửa phòng, quay lưng về phía cô, anh cũng không phát hiện ra, người trên giường, đang lẳng lặng nhìn anh rời đi, vẫn giống như năm đó.

Mà ngoài phòng bệnh, có hai người phụ nữ đang ôm cây đợi thỏ.

Vừa thấy anh đi ra, trong lòng như có lửa đốt, bà chủ nhà họ Long ngay lập tức tiến lên, bắt lấy cánh tay con trai mình mà không ngừng đong đưa "A Tình, Bích La con bé như thế nào? Đứa con này thật là, tại sao có thể không cho mẹ vào xem con bé một chút? Con bé Bích La này số thật khổ mà, trước kia bị con vô duyên vô cớ bị vứt bỏ, trải qua cuộc sống thật đáng thương, còn phải tranh đấu cùng một đám đàn ông đàn độn, ngày ngày không phải sống nước, thì sống trong lửa, không có nửa ngày được sống tốt, bây giờ vì cứu Lôi Kỳ, mà bị thương nghiêm trọng như thế. . . . . Ôi trời ơi!!! Bích La con bé này sao số lại khổ như vậy?"

Long Tình để mặc mẹ mình không ngừng kể lể, cho đến khi bà nói đến mệt mỏi, anh mới mở miệng: "Cô ấy cần tịnh dưỡng."

Bà Long vừa nghe, thiếu chút nữa bị chọc giận đến bất tỉnh "Con có ý gì? Con nói mẹ già rồi ăn nói ồn ào, làm âm ỉ không cho con bé nghỉ ngơi sao?" Nhìn xem, sinh con ra, sinh con ra thì có lợi ích gì? Sinh ra không phải để chọc bà tức chết sao?

"Mẹ, anh ba không phải có ý đồ đâu!" Em gái Long Tình thấy mẹ mình cùng anh ba dường như sắp xảy ra cuộc chiến thế kỷ, liền lập tức chen ngang giữa hai người, ngăn cản mẹ mình, liền thốt ra lời nói "Mẹ suy nghĩ kỹ một chút, chị Bích La đã sắp tám năm chưa gặp qua chúng ta, bây giờ nếu chúng ta đột nhiên xuất hiện, có thể sẽ hù chết chị ấy, cho nên anh ba mới không cho chúng ta vào thăm chị ấy."

Vẫn là con gái hiểu biết! Lửa giận trong lòng bà Long, vì lời nói của con gái mà nhanh chóng tắt đi một nửa, thật sự may mắn vì năm xưa đã không nghe lời chồng bà, khiến quyết phải sinh được con gái mới chịu ngưng.^^)

"Sau này con dự định sẽ thế nào với con bé? Nhớ năm đó, con lại vô tình bỏ người ta lại." Nghĩ đến chuyện năm xưa, bà Long không tránh được xúc động mà khóc nức nở.

Nghe vậy, Long Hồ trong phút chốc yên tĩnh.

Bởi vì cô biết rõ mọi việc đã xảy ra, cô biết nguyên nhân khiến anh ba khiến quyết phải giải trừ hôn ước với chị Bích La, cũng biết nguyên nhân anh ba trốn tránh không gặp chị ấy tám năm nay.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía anh mình, cũng mong đợi anh ở đây cho mình một đáp án.

"Tất cả, đợi vết thương cô ấy lành hẳn rồi bàn tiếp." Long Tình nhân nhật nói cho mọi người câu trả lời.

Vậy thôi sao! Thế này so với không nói có gì khác biệt? Bà Long và Long Hồ, không hẹn mà cùng trừng mắt liếc anh một cái, câu trả lời này sẽ khiến họ hài lòng sao! Không là "Cực kỳ" không hài lòng.

Thế nhưng, Long Tình không chịu nói, họ dù có tra tấn anh như thế nào, dù đem anh đánh ngã trên mặt đất, khiến anh ối mửa mấy ngụm máu, cũng vô ích, mà trên thực tế họ cũng không có khả năng làm được việc này. . . . . (khoái soái ca ca ^^)

"Thôi, thôi, con tự biết mình làm gì thì tốt, đừng giống như tám năm trước, làm tổn thương người ta thì được rồi! Mẹ cũng không mong muốn gì, chỉ là con nhất định phải khiến cho con bé trở thành con dâu ta là được." Bà Long phát tay một cái, thở dài mà nói. (Con thích bà rồi)

Mẹ không biết đầu đuôi câu chuyện như thế nào, nên mới nói ra những lời này, còn cô là người biết tất cả nhưng cô lại luôn im lặng, suy nghĩ, mình nên làm ngơ như không biết chuyện gì, hay là nên giúp anh ba một chút đây? Ánh mắt Long Hồ chuyển động liên tục, cố gắng suy nghĩ về vấn đề này.

Long Tình vẫn như trước đứng nghiêm tại chỗ, không nói một câu.

Anh sẽ làm thế nào? Anh từ lâu đã nghĩ tốt mọi thứ, chỉ là nếu cho mẹ và em gái biết chuyện anh sẽ làm thì nó không hẳn là quyết định sáng suốt.

Thứ nhất, họ chưa chắc sẽ đồng ý. Thứ hai, anh không cũng được xem thường năng lực dò xét của em gái, nó có khả năng sẽ đem phiền phức đến cho anh.

Anh hai, không phải là một ví dụ sống sờ sờ sao?

Cho nên, anh không nói lời nào, cho đến khi hai người họ ra về, anh mới chậm rãi ngồi xuống ghế ngoài phòng bệnh, suy nghĩ thật tốt xem nên làm thế nào để đưa cô về bên cạnh anh, vì cô lo liệu ổn thỏa mọi thứ.

Tia sáng chói mắt chiếu trên mi mắt, khiến người ta muốn ngủ cũng không thể ngủ tiếp.

Hàn Bích La chậm rãi mở ra cặp mắt có chút khô khốc, đợi sau khi thích ứng được ánh sáng đó, mới bắt đầu quan sát nơi đây.

Căn phòng này, mang đến sự ấm áp bởi màu vàng nhạt của giấy dán tường, phía trên còn vẽ những hoa văn khéo léo tinh xảo, trong đó phần lớn đồ đạc đều dùng gỗ làm thành, vừa có cảm giác mộc mạc lại vừa chắc chắn, mà giờ phút này cô đang nằm trên một chiếc giường lớn, giống như chiếc giường bốn góc thời xưa, phía trên còn có màn lụa rũ xuống trong thật thơ mộng, thật giống như trong giấc mơ.

Giường lớn và đồ dùng, nhìn vào hoàn toàn không ăn khớp với nhau, thế nhưng khi đặt chúng chung một chỗ, lại có cảm giác hài hòa đến không thể ngờ.

Hơn nữa, nơi này không khỏi quen thuộc.

Những thứ bày trí, đã từng xuất hiện trong nhà họ Hàn, đúng hơn là trong phòng của cô. Tất cả mọi thứ trong phòng, từ giấy dán tường, đến màn lụa treo ở bốn góc giường, đều là do mẹ cô khi còn sống tự tay trang trí tất cả.

Bởi vì quá nhớ nhung mẹ, cho nên qua nhiều năm như vậy, cô vẫn không thay đổi cách bài trí hay bất cứ đồ dùng nào trong phòng.

Nhưng, cũng trong căn phòng đó, cô đã bị Trần Hoàng hãm hại, bị Long Tĩnh khinh rẻ, nói cô là loại phụ nữ dám dăng ai ai cũng có thể lấy làm chồng, nên cô lập tức liền dọn ra khỏi nhà họ Hàn, không cho phép mình trong đó tiếp tục nghĩ đến nó nữa.

Cô cho rằng, mình vĩnh viễn không thể nhìn thấy những thứ này nữa, nhất là, khi cô đã làm ra việc kia với cha mình, cô đã không cho rằng mình có thể trở về nhà họ Hàn.

Tất cả bày trí trong phòng đều không thay đổi, nhưng điểm sai khác duy nhất, chính là nơi này căn bản không phải là nhà họ Hàn, mà phòng này cũng không phải là phòng của cô.

Đếm ngày, chính xác cô đã đợi trong phòng này đúng một tuần lễ.

Khi bác sĩ xác định tình trạng của cô đã ổn định trở lại, vết thương cũng không có triệu chứng nhiễm trùng, sau này cũng không để lại biến chứng, Long Tĩnh liền không nói lời nào đem cô đến nơi này, mặc cho cô ra sức phản kháng hay giãy dụa, anh hoàn toàn không để ý đến.

Mặc dù anh đã rất cẩn thận, nhưng khi cô giãy dụa, vẫn khiến vết thương vừa bắt đầu khỏi bị xé rách, cô cho rằng, anh sẽ buông tha lập tức mang cô trở lại bệnh viện nhưng anh vẫn không để ý nó mặc cho nơi vết thương kia đã rò rỉ máu tươi, mạnh mẽ ôm cô rời khỏi bệnh viện.

Tại căn phòng này, anh xé rách quần áo cô, tự mình cầm máu nơi vết thương, còn thay thuốc, hơn nữa, anh không chỉ làm việc đó một lần.

Những tháng ngày tiếp theo, vừa đến lúc thay thuốc, anh chắc chắn sẽ xuất hiện đúng lúc, đối với sự cự tuyệt của cô anh hoàn toàn làm ngơ, còn cố ý kéo cao áo cô lên, thay cô xử lý vết thương.

Những lúc, cô giãy dụa không cho anh kéo quần áo, liền đổi lấy một câu đầy tính uy hiếp của anh "Nếu em không dừng việc quấy rối này lại, tôi sẽ khiến trên người em không còn mảnh vải nào."

Nếu không phải lúc này trên mặt anh là vẻ cực kỳ nghiêm túc, chắc chắn cô sẽ cho rằng anh đang nói giỡn, nhưng nét mặt kia, đã cho cô biết cô không thể tự lừa gạt mình nữa rồi.

Bởi vì không muốn trần truồng nằm trước mặt anh, cô chỉ có thể cắn chặt răng lại, mặc kệ anh vén cao áo mình, làm lộ ra một mảng băng trắng, cùng với miệng vết thương xấu xí dữ tợn.

Mặc dù kỹ thuật may vết thương của bác sĩ rất tốt, thế nhưng chỗ vết thương vẫn giống như hàng nghìn cái chân côn trùng đáng sợ, cứ hiện rõ trên cái bụng trắng nõn của cô, chênh lệch này thật sự rất lớn, thậm chí khi nhìn cô cũng không dám nhìn thẳng, vậy mà anh lại có thể bình tĩnh đựng vào, rồi bôi thuốc.

Về phần anh tại sao muốn tự tay bôi thuốc cho cô, cô căn bản cũng không suy nghĩ đến, không, có lẽ bởi vì lá gan của cô quá nhỏ, khiến cô ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nếu cô bị thương sớm một chút, thì có thể để cho anh muốn làm gì thì làm, không phải vậy chứ?

Cô không phải người mù, mà nhìn không ra dự vọng trong mắt anh, cô luôn luôn biết, thân thể cô thật sự hấp dẫn, không thiếu đàn ông muốn đặt cô dưới người để bộc phát thú tính, Trần Hoàng là một ví dụ điển hình trong đó.

Nhưng Long Tĩnh đây? Bên cạnh cô cũng nảy sinh trong anh cảm xúc ham muốn sao? Chẳng phải thân thể cô “bản thiêu dâm đăng” lắm sao? Hay là nói, đàn ông đều mặc kệ đối phương là ai, cũng có thể sinh ra dự vọng sao?

Khởi động lại thân thể, Hàn Bích La chậm rãi xuống giường, đi tới bên cửa sổ, ngoài cửa sổ, là cả một màu xanh mon morn bởi rừng cây, không có những tòa nhà cũng không có những cái khác.

Màu sắc âm áp nhìn thật đẹp mắt, khiến thân kinh đang căng thẳng của cô nhanh chóng được thả lỏng, lúc này cô cực thích khung cảnh tràn ngập sắc xanh ở nơi đây.

Nhưng mà, trong đầu cô còn nhớ rất rõ khi lần đầu nhìn thấy cảnh sắc này cô đã không khỏi kinh ngạc, không cách nào tưởng tượng tại sao anh lại dẫn cô đến nơi núi sâu vắng vẻ này, nguyên nhân khiến anh khiến quyết bắt cô cắt đứt liên lạc với bên ngoài, là gì chứ?

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, bên ngoài sẽ có ai liên lạc với cô sao? Cô căn bản cũng không có bạn bè, cũng chẳng ai muốn cô trở về nhà, không phải sao?

Từ nhỏ đến lớn, trừ lúc cùng Long Tĩnh đính hôn từng có khoảng thời gian trôi qua thật vui vẻ, từ khi mẹ cô mất đi trở về sau, cô luôn là một thân một mình, không cần bày ra vẻ mặt giả tạo, cùng nhau cười cười nói nói, giả dối nói với nhau những câu ví dụ như là làm bạn bè thật tốt. Cũng không có cái gọi là ưa thích từ những người lớn, chứ đừng nói đến việc họ dạy cô triết lý cuộc sống. Dù có yêu thương cô cũng không phải là tình nguyện.

Nghĩ kỹ một chút, cuộc đời của cô thật cô đơn, thật nhàm chán.

Bỗng dưng, cửa phòng mở ra, cánh cửa dày kia bị người đó đẩy một cái thật mạnh, một người đàn ông cao lớn, đứng nghiêm trước cửa, thân hình cao lớn dường như lấp đầy cả cánh cửa.

Cô có ý không quay đầu lại, cô biết rất rõ, người có thể đi vào căn phòng này, chỉ có một.

“Tại sao xuống giường?” Câu hỏi lạnh lùng không chút tình cảm nào vang lên, khi nhìn thấy cô ăn mặc mong manh lại đứng bên cửa sổ khiến anh không khỏi tức giận.

Cô không trả lời, chỉ bình tĩnh đứng bên cửa sổ, làm bộ không nghe lời nói của anh.

Cô không có chút phản ứng nào, Long Tĩnh nhìn vào mắt cô, từ lúc anh ép buộc cô đến nơi này, không, phải là từ lúc cô mở mắt ra, nhìn thấy người bên cạnh cô là anh, cô liền không nói với anh lời nào, cũng không thêm quan tâm đến.

Nếu như không phải là anh dùng anh em trong Viêm bang để uy hiếp cô, có lẽ cô đã sớm mang theo vết thương mà rời khỏi nơi này.

Anh biết, năm đó anh đã làm cô tổn thương thế nào, nhưng anh không ngờ, cô như thế mà lại không khóc lóc kêu gào, cũng không mạnh mẽ cho anh vài nắm đấm.

Trừ lúc khi nhìn thấy cách bày biện trong căn phòng này về mặt của cô có chút kinh ngạc cùng khổ sở, và lần đầu khi anh thay thuốc cho cô, muốn cởi bỏ áo cô thì có hơi giãy dụa, thì thời gian còn lại, cô đều như một pho tượng không có cảm xúc, so với búp bê không khác chút nào, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Anh tức giận, cũng có khó chịu, nhưng cũng không làm gì được.

Đem khay chứa dụng cụ thay thuốc đặt sang một bên trên khay trà, anh đi đến phía trước, ngay cả nói một câu cũng không nói, trực tiếp bế cô lên, ôm cô trở lại giường.

Giống như dự tính, cô không có bất cứ phản kháng nào, tùy anh ôm lấy, sau khi đặt cô lên giường liền cởi áo cô ra, làm lộ một mảng băng trắng quấn quanh người.

Tháo ra miếng băng đeo trên người cô, nhìn thấy vết thương ngay trước mắt khiến lòng anh không ngừng đau đớn, anh không nói một câu liền cầm lấy thuốc, thay cô xử lý, sau đó quấn lại băng.

Thế nhưng lần này, anh lại không giống như những lần trước, sau khi thay cô băng bó lại vết thương, sẽ mặc áo lại cho cô, mà lúc này đây cô đang áo quần xộc xệch nằm trên giường.

Trong lòng thoáng giật mình, đôi mắt mang theo tia bối rối, bất ngờ lọt vào ánh mắt thâm thúy của anh.

Cô nghĩ nên mình nên nhìn sang hướng khác, nhưng tay của anh lúc này lại đang giữ mặt của cô, khiến cô không cách nào làm theo ý mình, chỉ có thể để mặc tâm tình đang thấp thòm mà nhìn anh.

Anh sẽ lại hôn cô sao? Như lần trước ở bệnh viện, sau khi giữ chặt mặt cô lại liền mạnh mẽ hôn cô?

Long Tĩnh giữ chặt mặt của cô, chỉ là nhất thời kích động, bởi vì, vẻ mặt rụt rè của cô lúc này, giống hệt tám năm trước, làm cho anh kim lòng không

được mà giữ cô lại.

Thế nhưng, tám năm trước, thời điểm đó mặt cô sẽ đỏ ửng như quả cà chua, xấu hổ nhìn anh, về mặt cực kỳ mong đợi, vừa xấu hổ vừa e sợ. Còn bây giờ, cô chỉ có hốt hoảng và kinh ngạc.

Điều này làm anh không khỏi tức giận.

Anh nghĩ anh sẽ hôn cô, bỏ mặc vết thương kia mà ham muốn cô, hơn nữa anh còn có biện pháp, để cả hai có thể vui vẻ, mà lại không làm ảnh hưởng đến vết thương kia, nhưng anh không xuống tay được.

Cô gái trước mắt, là anh tình nguyện hy sinh tất cả, bao gồm thân phận cậu ba của Long Môn, và cả cái mạng của anh. Cả ngày lẫn đêm đều trong ngóng mong mỗi, hy vọng sẽ có một ngày, cô trở về bên anh, cùng với anh xây dựng một gia đình.

Rút tay mình lại, anh đứng thẳng dậy, không chút lưu luyến xoay người rời khỏi phòng.

Trái tim Hàn Bích La không ngừng hò hét, chỉ vì cô nhìn thấy trong mắt anh có một tia khổ sở.

Anh vì cái gì mà đau, vì cái gì mà khổ?

Vì . . . . . cô?

Nhịp tim bị loạn, nhịp hô hấp cũng trở nên gấp rút, cái ý nghĩ hoang đường này cứ không ngừng xuất hiện trong đầu cô, cô đã cố gắng ngừng suy nghĩ tới, nhưng đầu của cô, lòng của cô, lại hoàn toàn không nghe cô chỉ huy, tự mình đắm chìm trong vọng tưởng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều.

Bên trong phòng khách, yên tĩnh đến mức ngay cả của một cây kim rơi xuống cũng nghe được.

Mấy ông lão lớn tuổi đang chia nhau ngồi ngay ngắn trên hai chiếc ghế dựa lớn bằng gỗ lim đặt trong phòng khách, khuôn mặt nghiêm nghị đã được tôi luyện bởi gian khổ, nên khó có thể nhận ra tâm tình của họ lúc này.

"Chúng tôi sẽ không đồng ý." Một người trong đó mở miệng, chất giọng khàn khàn trầm thấp khiến người khác khó có thể nghe được.

Ông cùng mấy người còn lại, trước đây đều đi theo Long lão gia, cùng nhau hợp sức tranh đấu ở mọi nơi cho đến bây giờ đã trở thành những cán bộ kỳ cựu, mặc dù bọn họ phần lớn đã rút lui, nhưng thỉnh thoảng khi có quyết định quan trọng nào, vẫn phải bàn bạc với bọn họ, phải được sự đồng ý của bọn họ.

"Hàn Viêm phản bội Long Môn, chuyện này đã truyền đi khắp nơi nên ai ai cũng biết, nếu cứ như vậy mà bỏ qua cho ông ta, sau này nó sẽ trở thành chuyện nực cười trong Long Môn, rồi mọi người sẽ nói chúng ta là những kẻ hèn nhất"

Long Tĩnh nhìn quanh một lượt, học theo nét mặt của mấy ông lão đó, ánh mắt bình tĩnh đến kinh ngạc không hề có một chút rung động "Chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra, lần này là do Hàn Viêm nghe lời xằng bậy của Trần Hoàng, ông ta cũng không phải thật sự muốn phản bội Long Môn, Trần Hoàng đã thay ông ta nhận hình phạt thích đáng, phải bỏ ra cái giá rất đắt, bỏ qua cho Hàn Viêm cùng những người có liên quan trong Viêm bang, chưa chắc không phải là chuyện tốt."

"Tất cả người có liên quan trong Viêm bang? Không phải bao gồm cả con gái Hàn Viêm chứ?"

Lúc này, Long Tĩnh không trả lời.

"Cậu phải biết, dù mấy người chúng ta có đồng ý, thì người của những bang khác, chưa chắc sẽ đồng ý, cho dù bọn họ ngoài miệng có đồng ý, nhưng không có nghĩa là bọn họ sẽ bỏ qua cho Hàn Viêm cùng con gái ông ta." Tội của bọn họ, thật không nhẹ chút nào.

"Đó là vấn đề của tôi."

Nghĩa là, cậu ta định dùng sức mình, bảo vệ cô gái này sao?

Mấy ông già không hện mà cùng nhếch mày lên.

Chuyện Long Tĩnh mang Hàn Bích La đi, mấy người bọn họ cũng có nghe qua, nhưng cụ thể ra sao thì họ không rõ ràng lắm, tại sao rõ ràng hai người đã chia tay từ tám năm trước, lúc này lại đột nhiên ở chung một chỗ?

"A Tĩnh, cậu chọn con đường này, thật sự không dễ đi." Ông từ xưa đã không xem nhẹ cậu bé này, cậu ta cùng ông cậu ta không khác gì nhau, cho nên mấy người họ thật không hy vọng anh phải khổ cực như thế.

Phụ nữ, không phải chỉ cần tìm thêm sẽ thấy sao? Vì sao cứ cố chấp chọn đúng cô ấy mới được?

"Tôi sẽ không xin các ông tha thứ, cũng không cần các ông giúp một tay, chỉ xin các ông đừng nhúng tay vào." Long Tĩnh hiểu ý của bọn họ, nhưng nếu như anh có thể buông tay, thì đã không có kết quả như ngày hôm nay.

Mấy ông lão bắt đầu trằm mặt.

"Cậu bé này, cá tính thật giống ông cậu, nhớ năm đó, ông cậu cũng chỉ vì bà nội cậu mà ngay cả Long Môn cũng từ bỏ." Tình cảnh lúc ấy, vẫn như hiện rõ trước mắt.

Long Tĩnh nhìn mấy ông lão, sau cúi đầu thật sâu, mấy vị trưởng bối này, khi anh thay thế anh Hai, tiếp nhận Long Môn, vẫn luôn phụ trợ anh, trợ giúp anh cho đến tận bây giờ. Nếu như không có bọn họ, anh cũng không có biện pháp trong khoảng thời gian nhanh như vậy có thể nắm vững Long Môn, chứ đừng nói gì đến dẫn dắt các anh em trong Long Môn.

Anh xem họ như người thân trong gia đình, cho nên, lời đồng ý của bọn họ đối với anh mà nói là vô cùng quan trọng.

"Nếu nhất quyết như vậy, về sau có gặp chuyện gì chớ tìm chúng tôi cầu cứu, chúng tôi tuyệt đối sẽ không cứu các người."

"Cám ơn các ông."

"Hừ." Nếu như không đồng ý lời cậu ấy, cậu ta cùng với ông cậu ấy là một dạng, có khả năng ngay cả Long Môn cậu ấy cũng không cần, vậy không phải khiến bọn họ thêm cực khổ sao?

Nhớ năm đó, bọn họ làm trâu làm ngựa giúp việc cho Long Môn, còn phải để tâm đi van nài lão già kia trở lại, bọn họ bây giờ lớn tuổi rồi, tinh thần và thể lực cũng không còn như trước, càng không thể làm lại việc giống năm xưa.

Cho nên, tên nhóc này cùng cô gái kia, nên cầu nhiều phúc đi! Máy ông già nhất trí gật đầu, nhiều năm ăn ý, ngay cả ý nghĩ cũng giống nhau, một hành động cũng không bỏ sót.

Bị giam trong biệt thự lớn này đã gần một tháng, vết thương trên người Hàn Bích La rốt cuộc cũng chịu khép lại, để lại một vết sẹo màu hồng, in rõ trên cái bụng trắng như tuyết của cô, trông thật đáng sợ.

Chắc cũng đến lúc Long Tĩnh nên dừng lại hành động xấu hổ kia?

Cô nghĩ, thời gian sao lại qua nhanh như thế thoáng cái đã tới giờ thay thuốc rồi

Dù nghĩ vậy, nhưng mặt khác, tận đáy lòng cô rất mong anh xuất hiện.

Cô không phải là không nhận ra, từ ngày nhìn thấy sự khổ sở trong mắt anh, cô không thể bày ra vẻ trẻ con như trước nữa, không thể không quan tâm đến anh.

Kể từ đó, cô càng thêm lo lắng.

Cô thà rằng anh hận cô, thà rằng anh không để ý đến cô, cũng không hi vọng anh giống như bây giờ, đối với cô làm ra những hành động mập mờ. Ít nhất, khi anh hận cô, tuy có làm cô đau nhưng loại đau này, có thể khiến cô thu hồi tình cảm của mình.

Không khí mập mờ giữa hai người, lần nữa đã treu chọc cô, làm trái tim cô không chút nào yên ổn, cô có dự cảm, nếu tiếp tục như vậy chắc chắn cô sẽ không thể nào điều khiển được trái tim mình nữa, không cách nào khống chế tình cảm của mình.

Ai nói còn trẻ thì tình cảm sẽ không lâu dài? Cũng bởi vì còn trẻ, nên tình cảm là ngây thơ nhất, sâu sắc nhất, cho nên, cô mặc kệ sẽ ép buộc mình như thế nào, nên quên đi tất cả, đem tất cả quá khứ, chôn sâu vào chỗ sâu nhất trong trí nhớ, nếu không thể quên được, thì sẽ cùng anh nhớ tất cả.

Bởi vì, đó là tất cả hạnh phúc, tất cả vui vẻ mà cô có được.

Cô quá hèn nhát, lý trí bảo cô phải tránh xa anh, vĩnh viễn tránh xa những nơi có khả năng cùng anh tiếp xúc, mà vẫn có thể yêu anh như xưa, trong khi đó trái tim lại kêu gào yêu cầu cô phải dừng cảm một chút, có lẽ anh vẫn còn tình cảm với cô, anh vẫn thích cô, tựa như. . . . tám năm trước.

Cô quá chú tâm suy nghĩ, nên chẳng hay biết từ lúc nào bên giường xuất hiện một bóng dáng cao lớn.

Ánh mắt Long Tĩnh rơi vào người con gái đang nằm co rúc trên giường, trước kia, khi cô cảm thấy sợ hãi hoặc không có cảm giác an toàn đều sẽ đem mình cuộn chặt lại, núp trong góc giường, không ngờ thói quen này, cho đến bây giờ cô vẫn không thay đổi.

Nếu lời nói không thay đổi, như vậy bây giờ, cái gì đang làm cô sợ hãi? Hoặc là, vì sao cô lại không có cảm giác an toàn?

Ngay sao đó, anh tắt sạch tất cả đèn trong phòng, phòng lớn như thế, trong nháy mắt trở nên tối tăm, chỉ còn lại chút ánh sáng yếu ớt từ ngoài cửa sổ xuyên qua.

Anh ngoái đầu nhìn lại, nhìn thấy, bởi vì quá tối mà cô đang ngước đầu lên.

Dù ở trong một mảng tối đen nhưng con ngươi cứ như phát sáng, phát ra loại tia sáng làm người ta mê muội, cô không biết, cô quyến rũ như thế nào, vẻ đẹp của cô, khiến người khác điên cuồng cỡ nào.

Như có một sức hút mãnh liệt, hút anh đến bên giường, đến gần cô.

Chỉ có một chút tia sáng, căn bản là không có cách nào làm người ta thấy rõ chuyện đang xảy ra ở xung quanh, Hàn Bích La đề phòng lui về phía sau, nhưng một bàn tay đã nhanh chóng bắt cô lại không cho cô như ý, cô không cách nào tránh né.

Cô run lên, nhưng lại quật cường không để cho mình hốt hoảng, không cho chúng hiện ra trước mặt anh.

Bàn tay chậm rãi di chuyển men theo cổ tay, đi đến má cô cẩn thận cọ xát, từng chút, từng chút, di chuyển thật dịu dàng, khiến nhịp tim cô hoàn toàn rối loạn, ý định muốn chạy trốn, tránh né, hoàn toàn biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nữ Vị Hôn Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Tất cả, giống như trở lại tám năm trước.

Thời điểm đó anh giống như bây giờ, dịu dàng khẽ vuốt gò má cô, còn cô, sẽ ngoan ngoãn nằm trong ngực anh, một lòng để anh cưng chiều yêu thương.

Bóng tối, khiến cô cảm thấy như mình đang quay trở lại quá khứ, làm cô quên đi mình đang sợ hãi, quên đi trong lòng đang bị tổn thương, quên đi mình không còn xứng với anh, không thể cùng anh đi tiếp quãng đường còn lại. . . . .

"A Tình. . . . ." Cô mở miệng, nỉ non khẽ gọi, giống như tám năm trước, khi còn là Xuân nhi mà anh hết mực yêu thương.

Đôi môi mang theo hơi thở của anh, nhanh chóng đặt lên môi cô, đầu lưỡi không chút trở ngại tiến vào khoang miệng, tiến thẳng đến lưỡi cô, cùng nhau dây dưa, đoạt lấy chất mật ngọt thuộc về cô.

Nụ hôn này không còn là nụ hôn ngây ngô như lúc trước, mà là đói khát, nó chứa đựng sự mong đợi, một nụ hôn nóng bỏng, nồng nhiệt.

Long Tình vẫn còn một tia lý trí, nhưng nó đã bị giọng nói nhỏ nhẹ, yêu kiều của cô đánh tan từ lâu.

Bỏ qua đồ kỵ trong lòng, bỏ qua những chuyện khiến anh mệt mỏi, giờ phút này trong đầu anh, trong mắt anh, chỉ còn lại một mình cô. Dạy nhất trong lòng anh, chỉ có mình cô.

Bàn tay như đang cầm báu vật quý giá, bảo vật trân quý, anh nhẹ nhàng, chậm chạp, thật dịu dàng vuốt ve cô, và đôi môi thì không ngừng tàn sát không thương tiếc nơi môi cô, tạo thành một mảng đỏ lập, anh giống như muốn cướp đi hô hấp của cô, làm cô có chút choáng váng, và hơn hết là khiến cô bối rối không hiểu tại sao nhưng trong đó cũng có chút mong đợi.

Anh dùng sức hôn cô, hôn thiết tha, thậm chí làm cô đau, nhưng cô một chút cũng không để ý, còn lặng lẽ giơ tay lên, vòng qua đặt lên bờ vai cứng rắn và cường tráng của anh. (hắc hắc “nhằm cho anh có thêm không gian ý”)

A Tình. . . . . Cô A Tình. . . . .

Một bàn tay đặt lên mặt, từ từ lướt qua cổ cô, dịu dàng tìm nơi đầy đặn của cô, sau đó bên eo cô chần chừ không tiến, chỉ cần thân thể cô thoáng cứng ngắc, anh lập tức hôn cô khiến cô choáng váng, không nghĩ được chuyện khác.

Nhưng chỉ như vậy không thể khiến cô hoàn toàn lạc ý.

Khi tay anh định cởi áo cô ra thì một bàn tay nhỏ bé lập tức ngăn cản anh lại, anh dùng nụ hôn nóng bỏng, đôi mắt đầy dục vọng nhìn thẳng vào mắt đen của cô.

Cô ngượng ngùng xoay mặt lại, bàn tay nhỏ bé nín chặt áo mình, thủy chung không chịu cho anh nhấc lên.

Cô là đang chú ý vết sẹo xấu xí nơi bụng kia.

Hiểu cô đang suy nghĩ gì, bàn tay Long Tình liền đặt lên bàn tay nhỏ bé của cô, "Cho anh xem." Giọng nói khàn khàn đầy nam tính, mang theo ngữ điệu đầy mê hoặc, khiến cả người cô mềm nhũn.

Hơi thở nóng rực, trực tiếp phả vào tai cô, nơi cô cực kỳ mẫn cảm, dù muốn phản kháng, dù không muốn thế nào, cũng vì vậy mà buông lỏng.

Trong giây phút cô buông lỏng phòng bị, để cô không cách nào trở tay nhanh chóng cởi bỏ áo cô. Bởi vì sợ đụng chạm đến vết thương nên cô luôn mặc áo rộng, và cũng không mặc áo lót, cho nên khi anh cởi áo cô ra thân thể cô vì thế mà không hề che giấu, một chút cũng không bỏ sót toàn bộ rơi vào mắt anh.

Cô ngại ngừng muốn che đi, nhưng hai cổ tay đã bị anh khóa lại đặt trên đỉnh đầu. Cô liền xấu hổ xoay mặt đi, không dám nhìn tới anh, anh không báo trước lập tức mở miệng ngậm lấy điểm nhỏ màu hồng trên ngực cô.

Cô kinh ngạc hạ thấp giọng mình, không dám tin anh sẽ trực tiếp công kích cô như thế, trực tiếp chạm đến dây thần kinh nhạy cảm của cô.

Long Tĩnh mê muội liếm láp nơi điểm hồng ngay ngực, thỉnh thoảng mút, thỉnh thoảng nhẹ cắn, khiến cô vốn đang còn xấu hổ trở nên điên cuồng, tay nhỏ bé hoàn toàn mất khống chế mà đặt vào ót anh. Khi anh liếm láp cô liền ưỡn thân nghênh đón (=!!), khi hấn bú mút thì cô rên rỉ phát ra những âm thanh quyến rũ, khi anh nhẹ cắn cô liền nắm chặt tóc anh. (Bạo lực, bạo lực a)

Bàn tay cẩn thận tránh né chỗ vết thương vừa mới hồi phục của cô, trong lúc cô còn loạn ý, cỡi xuống toàn bộ những thứ còn lại trên người cô, để cho cô không còn mảnh vải che thân mà nằm dưới người mình.

Cảm giác yêu thích khiến anh không dứt ra được, ở cặp đùi trắng mịn như tơ vuốt ve qua lại, sau một hồi khá lâu, mới rời đi lần theo hướng giữa hai chân đi đến nơi riêng tư của cô, tại nơi mềm mại đó mà đùa giỡn.

Dùng ngón tay ấn vào hạt đậu nhỏ của cô, nó đang vì hưng phấn mà sừng sững đứng thẳng, thỉnh thoảng dùng sức ấn vào, đợi khi con đường mòn đó hết khô khốc, mới theo nước dịch xông vào hang động chật hẹp của cô.

Lần đầu tiên chịu sự xâm lấn như thế khiến cô phải nhú mày, thân thể khó chịu mà co quắp lại, nếu không phải trên người đang bị anh đè ép, cô đã sớm lăn đến chỗ khác.

"Không cần. . . ." Con mắt cô nổi lên một tầng mây hồng, cô khó chịu mà giẫy dụa, khép hai chân mình lại kẹp chặt ngón tay anh, cô là muốn anh rút ngón tay ấy ra.

Nhưng cô làm như vậy, chẳng những không được như ý nguyện, ngược lại càng làm anh vui sâu hơn vào hoa huyết của cô, tiến thẳng đến tẩm màng mỏng kia. Anh cúi đầu xuống, dùng nụ hôn che đi những tiếng nắc của cô, chôn thật sâu ngón tay vào người cô, đồng thời chậm rãi ra vào, không hy vọng cô khó chịu hơn nữa.

Cảm giác đau đớn khi bị xâm nhập, nhờ vào sự ra vào của anh, mà dần dần chuyển thành dễ chịu như có dòng điện chạy khắp người khiến cô tê dại, thân thể bởi vì thế mà run rẩy, nơi vết thương truyền đến trận đau cứ như bị xé rách, nhưng nó đã bị khoái cảm bao phủ.

"A Tĩnh. . . ." Cô thì thầm, tay nhỏ bé vô thức chạy loạn trên người anh, đặt vào ngực anh, đem ham muốn lẫn nhau đẩy tới cực hạn.

Cảm giác con đường đang bị tắt ngấm, ngón tay dài vẫn tiếp tục hoạt động, anh thêm tiếp một ngón tay vào, hai ngón tay kết hợp ở đó liên tục ra vào, dù đồ cô ra nhiều nước dịch ngọt ngào.

Nơi bụng dần ngưng tụ một cảm giác tê dại, cô khó nhịn nắm chặt vai anh, thân thể không tự chủ mà ưỡn về phía anh chỉ là, động tác quá kịch liệt khiến chỗ vết thương đau nhói, thân thể cô cứng đờ, nhưng như thế lại khiến cô có thêm nhiều khoái cảm, không nhịn được mà rên rỉ, không sợ đau tiếp tục uốn éo thân mình.

Một bàn tay đè cô xuống, không để cô tiếp tục làm hành động thiếu suy nghĩ đó nữa, không khéo lại ảnh hưởng đến vết thương.

Anh căng thẳng ngậm lấy hạt đỏ hồng đang đứng thẳng trước ngực cô vào miệng, tinh tế khẽ cắn, khẽ hôn, tăng nhanh động tác nơi ngón tay, để cho cô trong thời gian ngắn nhất, đạt đến đỉnh cao.

Quá nhiều, quá nhiều vui thích, dường như lửa dục đã bộc phát toàn thân, cô kiều mỵ phát ra những âm thanh quyến rũ, trong phòng vang lên âm thanh như vậy thật khiến người ta phải loạn ý. Nơi tư mật truyền đến từng trận co rút, anh ấn sâu ngón tay mình hơn, thật chắc chắn, anh biết rõ, nếu anh đem vật nam tính của mình vui thật sâu vào đó, anh sẽ rất thoải mái, sẽ đem lại thật nhiều khoái cảm.

Nghĩ đến đây, anh không khỏi gầm nhẹ ra tiếng, vật khổng lồ căng trướng đến đau đớn.

Nhưng anh không thể làm như vậy, vết thương của cô chưa thật sự lành hẳn, động tác quá kịch liệt, sẽ làm cô đau, anh không muốn thế, nên chỉ có thể nhẫn nhịn, đem ham muốn bản thân đè nén xuống.

Ngón tay đặt nơi tư mật của cô đợi khi bình thường trở lại mới chậm rãi rút ra, thân thể anh thật sự rất thích cô, không nhịn được mà phát ra tiếng thờ gấp, anh thiếu chút nữa đã không khống chế được mình, mạnh mẽ xông vào nơi sâu nhất của cô.

Anh hít một hơi thật sâu, xoay người đi vào phòng tắm, lấy ra một cái khăn lông ẩm, lau sạch người cô cùng nơi tư mật

Rồi sau đó, nhân lúc còn lại ít lý trí cuối cùng, anh nhanh chóng rời khỏi, để tránh thú tính của mình lại bộc phát, đem cô ăn mất.

Anh thật sự bất lực.

Long Tĩnh ngồi trên ghế salon, một tay giơ lên chai rượu nguyên chất, bên trong bình rượu đã voi bớt phân nửa, nhưng chỉ với bấy nhiêu đấy, căn bản không thể làm anh say.

Nếu như say, có phải anh sẽ biến thành cầm thú, đem cô ăn sạch, hoàn toàn đoạt lấy cô, để cô sớm một chút có thể mang thai đứa con của anh? Như vậy, đến lúc đó dù cô có muốn đi, cũng không đi được.

Anh biết, việc đẻ cô mang thai không phải là một phương pháp tốt, hơn nữa thời gian này khắp nơi đều là nguy hiểm, nếu cô thật sự mang thai, đứa bé có thể sẽ trở thành vật trời buộc cô.

Nhưng khi vừa nghĩ vết thương cô sau khi tốt hơn, có thể sẽ rời đi bất cứ lúc nào, anh liền đem mọi thứ quảng ra sau đầu, chỉ còn lại ý nghĩ làm sao để giữ cô lại.

Hung hăng hớp một ngụm rượu, rượu cay như đốt cháy cổ họng, chỉ tiếc rượu vào càng khiến lòng anh buồn hơn, một tay hất đổ chai rượu, mặc kệ chai rượu rơi xuống phá hủy cả tâm tham cao cấp.

"Anh... đứng lên... thật tệ hại." Giọng nói mang theo chút khàn đặc, từ từ vang lên.

Long Tĩnh ngẩng đầu lên, trong con mắt thâm thúy, thoáng qua một tia kinh ngạc.

Hàn Bích La nhớ lại vừa mới xảy ra chuyện, hai gò má không khỏi ửng đỏ. Nhưng mà, bộ dạng của anh giờ phút này, thật sự sa sút quá nhanh rồi. Tuyệt đối không giống người con trai trong trí tưởng tượng của cô, cũng không giống với cậu hai lạnh lùng của Long Môn.

Là bởi vì cô nên mới thành ra bộ dạng này sao?

Lúc này vì anh không muốn cô, đã khiến cô trên giường khóc một trận.

Bởi vì xấu hổ mà cô vẫn nhắm chặt hai mắt, khi anh xoay người rời đi mới vội vã mở ra, không hề có chút cảm xúc, lòng tràn đầy suy nghĩ, hơn nữa, lúc nhìn bóng lưng anh rời đi, thật giống như đang chạy trốn.

Tám năm trước, lời nói của anh lúc rời khỏi, cứ luôn cắm rễ trong lòng cô, quấn chặt lấy trái tim cô, thỉnh thoảng khiến cô đau đớn.

Một người không biết thẹn, ai ai cũng có thể lấy làm chồng.

Là bởi vì thân thể cô rất dơ, rất dâm uế sao? Cho nên anh mới không cần cô, cho nên mới phải giết mình khi nảy sinh dục vọng với cô, cho nên mới sợ hãi chạy đi như thế?

Đúng vậy, cô thật sự là một kẻ không biết thẹn, ai ai cũng có thể lấy làm chồng! Nếu ở chỗ sáng cô biết rõ anh chắc chắn sẽ không có tình huống như thế, dù vậy vẫn quấn lấy anh, ngênh hóp với những cử động của anh, thậm chí khi anh chỉ dùng tay cũng khiến cô nhanh đạt đến cao trào.

Một người phụ nữ dâm dăng như thế làm sao có thể xứng đáng với anh?

Nhưng mà, trước lúc anh đi còn dịu dàng như thế, thật khiến cô cực kỳ hoang mang.

Nếu anh thật sự hận cô, sẽ dịu dàng lau người cô như thế sao? Nếu anh thật bởi vì cô mà có những hành vi phóng túng như vậy, vậy đã chạm vào người cô vì sao còn cố kỵ vết thương vừa mới phục hồi kia, mà cố nén dục vọng của bản thân?

Cô không phải người mù, dĩ nhiên nhìn ra được, nhưng đối mặt anh thì cô chỉ là một cô gái nhỏ u mê, ngu ngốc, đoán không ra ý nghĩ của anh.

Như thế càng khiến cô khôn khổ, hại cô phải luống cuống, khổ sở, nhưng trong cô cũng âm thầm nhen nhóm lên chút mong đợi.

Anh vẫn còn tình ý với cô sao? Hay là anh muốn cùng cô nói lại duyên xưa?

Khẽ cắn môi, đối mặt đối mặt với cảnh tượng im lặng này làm tim cô đánh trống dữ dội, cũng có chút sợ hãi, anh sẽ đối với cô thế nào đây?

Ra lệnh cô rời đi? Hay là muốn cô đi về phía anh, giống như trước đây, chôn chặt đầu trong ngực anh?

Đợi trong chốc lát, vẫn không thấy anh mở miệng, cũng không có bất lý biểu hiện nào, cô đứng nghiêm tại chỗ, khi bước ra cánh cửa đó tất cả dũng khí của cô đã bị tiêu hao hết, cũng không còn sức lực nào để hỏi han anh.

Cô bắt đầu lùi bước, cảm thấy hối hận vì mình đã bước ra cánh cửa đó, có lẽ cô nên tiếp tục co rúc trên giường, chứ không phải xuất hiện tại nơi này.

Giống như bị giật mình, cô xoay người, muốn chạy đến bên cánh cửa kia mà trốn tránh, thế nhưng, một lực từ bàn tay đã vững vàng nắm cô lại, ngăn cản cô.

Cô mở to đôi mắt, người đàn ông kia chẳng biết từ lúc nào đã đến bên cạnh cô, nhiệt độ từ người anh từ từ truyền sang tay cô, lòng cô rung động dữ dội, con tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thời khắc này giống y như lúc trước, khi cùng nhau ở chung một chỗ.

Có thể sao? Có thể không?

Long Tĩnh không nói, bởi vì anh không tìm được lý do nào để mở miệng, càng không cách nào tìm được từ ngữ thích hợp, anh chỉ biết, anh không thể để cho cô rời khỏi tầm mắt mình được.

Con mắt xanh đen, giống như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng một chữ cũng không nói ra được. Hàn Bích La khó khăn, khắp khiêng bước từng bước, chủ động đem môi đưa lên.

Là phóng đảng cũng tốt, là vô sỉ cũng tốt; sẽ bị thương cũng tốt, sẽ vỡ tim cũng tốt, cô nghĩ sẽ đánh cược một lần, chỉ mong lần này, cô sẽ không phải thua thê thảm như trước.

Những ánh nắng ban mai đầu tiên xuyên qua cửa sổ, chiếu vào đôi nam nữ đang quấn quít trên giường.

Kể từ sau đêm đó, bọn họ liền chung giường chung gối, vì lo lắng vết thương cô mới vừa khỏi hẳn, cho nên mỗi đêm anh đều phải cưỡng ép mình, đè xuống thủ tính đang đánh trống reo hò, chỉ là, anh đang chịu đựng trong vui vẻ.

Long Tĩnh tỉnh lại, trong lòng đúng lúc đang ôm thân thể ngọc ngà mà anh hết mực yêu thương, điều này khiến anh không thể nào rời giường, chỉ muốn bên cạnh cô nhiều hơn một chút.

Anh cũng không tin tưởng, khi còn nhỏ đã không dính lấy mẹ, cứ nhiên lại dính bên một cô gái.

Thế nhưng cô gái này không phải ai khác, mà là Xuân Nhi của anh, cho nên, anh tuyệt không để ý đến lời cười nhạo của người khác.

Bỗng dưng, người con gái bên cạnh lâu bầu mây tiếng, như một đứa trẻ lấy tay dụi dụi mắt, trong lúc cô sắp mở mắt, một loại cảm xúc không rõ, bảo anh phải nhắm mắt lại, giả bộ ngủ.

Hàn Bích La vừa mở mắt ra, đập ngay vào mắt cô chính là khuôn mặt đang ngủ say của anh.

Khi anh ngủ, không còn bộ mặt lãnh khốc, chột nhìn lại, còn có cảm giác ngây ngốc, lần đầu nhìn thấy bộ dạng khi ngủ của anh, khiến cô không ngừng nhìn, không ngừng nghiên cứu anh.

Đầu ngón tay mềm mại, nhẹ nhàng, ôn nhu đặt lên lông mày anh. Sau đó giống như đứa bé nhận biết người thân, khẽ di chuyển dọc theo lông mày anh, đến mắt của anh, rồi mũi anh, cô phát hiện, khi anh ngủ môi vẫn mím chặt.

Cặp mắt nhìn chăm chăm vào đôi môi mỏng đang mím chặt kia, ngón tay nhỏ nhắn vô thức cọ xát, nếu như hiện tại cô hôn anh một cái, anh sẽ không phát giác chứ?

Chắc là không đâu? Cô đã sờ soạng mặt anh lâu như vậy, nhưng anh hình như ngay cả một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có, như vậy, cô chỉ là nhẹ nhàng, hôn lên môi anh một cái, chắc sẽ không phát hiện?

Cô cẩn thận từng li từng tí lại gần anh, đầu tiên là quan sát anh, dò xét xem anh có bao nhiêu phần trăm sẽ tỉnh lại, sau khi đã xác định, cô thật nhanh nhích lại gần, nhanh như chớp đặt lên môi anh một nụ hôn.

Khi đã được như ý cô vui vẻ định lui về sau thì một cánh tay vòng sang hông cô, không để cô nhúc nhích, mà một bàn tay khác, đang giữ chặt ót cô, nửa cưỡng ép, nửa dụ dỗ, muốn cô lặp lại hành động vừa rồi, chỉ là, cái anh muốn không phải chuồn chuồn lướt nước, nụ hôn trộm lúc thức giấc, mà là một nụ hôn nồng đậm, triền miên, đầy nóng bỏng.

Bị hôn đến choáng váng, đầu óc cô lúc này trống rỗng, cũng không phát giác động tác của anh, căn bản không giống như vừa mới tỉnh ngủ, bộ dáng của anh là vô cùng tỉnh táo.

Lưỡi anh, bá đạo thăm dò trong môi cô, câu cuốn lấy cô, thậm chí còn hấp dẫn cô, chủ động đem lưỡi dò xét trong môi anh, học theo động tác của anh, hôn anh.

Khi anh buông cô ra thì cũng là lúc cô thở hồng hộc, gò má thoáng ửng hồng.

"Anh....anh tỉnh?" Môi lấy lại tự do, cô thông minh lập tức suy nghĩ, liền phát hiện ra chỗ khác thường, cô tròn to hai mắt, có chút tức giận chất vấn.

Nếu anh thật sự giả bộ ngủ, những cử động buồn cười cô vừa làm lúc nãy, không phải tất cả anh đều biết được sao? Thậm chí, cô còn sờ soạng mặt anh, hôn trộm anh.

Long Tĩnh không trả lời cô, chỉ dùng con ngươi đầy ý vui thích, thỏa mãn nhìn cô.

Thấy bộ dạng anh như vậy, hai má cô cứ như bị phồng, nhịp tim đập thật nhanh, cũng không nói ra lời, chỉ đành xoay mặt lại, tránh ánh mắt của anh, không để anh thấy đáng về lưng túng của cô hiện giờ.

Mặc dù đã cùng anh ngủ cùng giường nhiều ngày, nhưng cô vẫn không quen sáng sớm có những hành động thân mật như vậy.

Bỗng dưng, anh từ phía sau ôm chặt cô vào ngực, cô không giãy giụa cũng không tránh né, chỉ là như cũ cự tuyệt nhìn anh.

Sau đêm đó, cho dù cô cùng anh không nói gì, nhưng bọn họ lại ở nơi này bắt đầu, những lúc không có người đến thăm, cũng không có người quấy rầy trong biệt thự, thì trải qua cuộc sống giống như cặp vợ chồng mới cưới.

Cô sẽ quét dọn, sẽ giặt quần áo, cũng sẽ nấu cơm, thậm chí còn trồng hoa, tưới nước, chăm sóc cây cối xung quanh, cho đến khi chúng tràn trề sức sống, mà anh, sẽ chỉ im lặng im lặng ở một bên làm bạn với cô, nếu là việc cô không làm được anh sẽ giúp, nhưng chỉ giúp một chút.

Cô rất thích cuộc sống bình yên như vậy, không cần lục đục đầu óc, không cần hung ác tranh đấu, chỉ cần làm tốt việc nhà, đun nấu thức ăn, sau đó cùng người trong lòng ở chung một chỗ, như vậy thật yên bình và hạnh phúc, đó chính là cuộc sống mà cô ao ước, là cuộc sống mà cô theo đuổi.

Hôm nay, anh đã cho cô có được điều đó.

Nhưng trong lòng cô vẫn có chút khuất mắc, bởi vì, cho tới bây giờ, anh vẫn không chân chính muốn cô, ngọn lửa trong mắt anh, cực kỳ nóng bỏng làm người ta không thể coi thường, nhưng dù vậy anh vẫn chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì với cô.

Điều này biểu đạt cái gì? Anh không muốn cô sao?

Đôi mắt chứa đầy phiền muộn, khiến cô không nhìn được mà kéo mềm, đem lấy chính mình trùm kín không còn chỗ hở, nhưng chưa kịp đắp lên bao nhiêu, liền bị người khác kéo ra.

Người có thể kéo chiếc mền này ra, cũng chỉ có một.

"Đang suy nghĩ gì?" Giọng nói hơi khàn khàn từ từ vang lên trên đỉnh đầu, bàn tay cũng vừa vịn đặt phía sau cô.

Cô không phát hiện, cho dù có đưa lưng về phía anh, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn, với đôi mắt ẩn đầy thâm tình, đã sớm rơi vào mắt anh.

Anh không muốn nhìn thấy cô phiền muộn, nên kéo cô qua, buộc cô nói.

Nghe vậy, mặt Hàn Bích La càng đỏ hơn.

Cô làm sao có thể đem ý nghĩ "Bởi vì anh không muốn em, cho nên em cảm thấy rất lo lắng" nói ra ngoài? Cái này rõ ràng chính là khi dễ người! (=.=)

Huống chi, hiện tại bên ngoài đang là ban ngày, nếu thật đem chúng nói ra, anh chẳng phải cái gì cũng thấy rõ sao?

Không được, không được, tuyệt đối không được!

Cô đẩy anh ra, nhanh chóng trốn vào trong phòng tắm, cự tuyệt trả lời vấn đề của anh, không cho anh biết ý nghĩ của cô.

Long Tinh cũng không ngăn cản cô, bởi vì lúc này, điện thoại bên cạnh đang kêu dữ dội.

"Là tôi"

"Nhị thiếu gia, tôi là Dương Huyền, đã theo phân phó của cậu, đã an bài thỏa đáng tất cả việc trong Viêm bang, tất cả cán bộ cùng anh em cũng đã hiểu." Một người thuộc hạ mà anh tin tưởng, qua điện thoại, đem những việc trước đây anh giao phó, nhanh chóng báo cáo cặn kẽ "Chỉ là, trong bang có mấy cán bộ kỳ cựu, hình như không chịu tiếp nhận Viêm bang, từ khi Hàn tiểu thư tiếp nhận chức bang chủ, ở sau lưng làm chuyện mờ ám, ý đồ phá hoại hoạt động của Viêm bang."

"Nếu như không phải là rất quá mức vậy thì cứ cho bọn họ, nếu đó là rất quá mức, liền đem tất cả bọn họ kéo xuống, tìm người khác có thể thay thế" Không nói hai lời, Long Tinh lạnh lùng nói "Còn nữa, Hàn Viêm thì sao?"

"Hàn Viêm đang ở trong nhà họ Hàn, dường như không có ý muốn tiếp tục tiếp xúc với Viêm bang."

"Cẩn thận lưu ý ông ta, ông ta đã tâm không nhỏ, sẽ không dễ dàng đem Viêm bang nhường cho người khác như vậy." Anh biết Hàn Viêm, ít nhất, ông ta sẽ không an phận, để mặc một người ngoài, đón nhận thứ mà mình đã cực khổ, một tay gây dựng, cho dù "người ngoài" này là do đích thân ông ta chọn.

"Vâng" Dương Huyền nhận lệnh, nhưng một giây sau, anh thông qua điện thoại áp ứng nói "Còn chuyện này, nhị thiếu gia. . . . ."

"Còn có chuyện gì?"

"Trần Hoàng muốn gặp cậu."

Trần Hoàng? Long Tinh nhướng mày "Tìm người giám sát anh ta cho kỹ, tối nay tôi đến."

"Vâng"

Cúp điện thoại, vừa đúng lúc người con gái từ nãy giờ trốn trong phòng tắm, cũng chậm rãi bước ra.

"Tôi ra ngoài một chuyến."

"Ừ, đi thông thả." Cô trở về mang theo nụ cười nhàn nhạt, giống như những ngày trước.

Long Tĩnh thay xong quần áo liền rời đi, Hàn Bích La sau khi thấy anh rời đi, mới chậm rãi ngồi lên giường.

Cô vừa mới nghe được anh nói đến Viêm bang, nghe anh nói đến những người kia, người bọn họ muốn kéo xuống, thật ra là ai?

Còn nữa, anh vừa nhắc tới cha cô, cô cũng biết, cha cô có dã tâm rất lớn, nhưng lại không có năng lực, nên chỉ có thể trông coi Viêm bang.

Cho nên lời anh vừa nói, là sợ cha cô sẽ không an phận sao? Anh sẽ đối phó cha cô sao?

Cô hoang mang, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng anh, bởi vì anh từng đảm bảo sẽ bỏ qua cho cha cô, hơn nữa, nếu như cô không nói ra những lời giống như muốn chạy trốn, chắc chắn anh tuyệt đối sẽ không làm khó anh em trong Viêm bang.

Đúng, anh đã đảm bảo, anh tuyệt đối là người nhất ngôn cửu đỉnh, cho nên, cô không cần lo buồn vô cớ.

Ừm, hiện tại nên suy nghĩ một chút, hôm nay có bao nhiêu việc cần làm đây? Hình như có mấy bồn hoa cần phải đổi đất thì phải. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Truy Nã Vị Hôn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Khuya lắm rồi, tại sao anh vẫn chưa về?

Nằm co rúc trên ghế sofa, Hàn Bích La thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa chính đang khép chặt, chàng trai kia đã ra ngoài từ sớm nhưng đến giờ vẫn chưa thấy về.

Anh cũng không nói sẽ không về ăn cơm tối, cho nên cô đã nấu phần của anh, còn đặt biệt làm những món mà anh thích ăn. Nhưng mà, đến giờ thức ăn trên bàn vẫn chưa voi được chút nào, bởi vì anh chậm trễ chưa về, nên cô cũng chẳng có tinh thần ăn uống.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Bỗng dưng, cửa lớn bị đẩy ra, người cô chờ cả đêm rốt cuộc cũng trở về, nhưng khi nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt anh, nó khiến cô cảm thấy bất an, đại não nhắc nhở cô nên dừng bước chân mình lại.

Trải qua mấy ngày nay, mặc dù bộ dạng anh không giống như trước kia, trên mặt luôn thấp thoáng ý cười, nhưng chưa bao giờ giống như hiện tại, lộ ra bộ mặt hết như quý Tu La lãnh khốc, vô tình. Bộ dáng kia, khiến người ta không khỏi run rẩy.

Ánh mắt Long Tĩnh, chậm rãi phóng trên người cô, nổi tức giận tràn ngập trong lòng ngực, cùng với lửa ghen, chúng đang hoành hành, kích bác lý trí anh.

Anh không nên tin tưởng lời nói tiểu nhân của Trần Hoàng, không nên, nhưng những lời Trần Hoàng nói, lần nữa lặp lại trong đầu anh, giống như nguyên rủa, không cách nào giải thoát.

Nhưng điều làm anh thật sự phát điên, chính là sự sợ hãi trong đáy mắt cô! Màng phòng ngự cuối cùng để giữ tia lý trí của anh đã bị ánh mắt đó của cô xé rách, anh như một con mãnh thú không khống chế nổi mình, mạnh mẽ tiến về phía cô.

Giọng Hàn Bích La thấp dần, nhìn bộ dạng mắt không chế của anh, khiến cô quá sợ hãi, theo bản năng mà tránh né, vết thương đã hoàn toàn bình phục, nên thân thể cô đã nhanh nhẹn lại như xưa, cô nghiêng người, khó khăn lắm mới trốn thoát khỏi bàn tay anh, hấp tấp nhìn theo hướng cầu thang mà chạy.

Khi hai tay chạm vào cửa phòng tưởng chừng như đã tránh được kiếp này thế như cô không thể ngờ anh lại nhanh như thế, đã kịp dùng một tay chặn ngay cánh cửa đang đóng lại, do hơi dùng sức nên nó liền bị đánh bật ra, bị một lực mạnh tác dụng, theo phản xạ cô lui về sau mấy bước, không dám tin nhìn anh chằm chằm.

"Anh. . . . . Anh đang làm cái gì?" Giọng cô khẽ run, thân thể không ngừng lui về phía sau, "Anh....Anh không nên tới. . . . ."

"Đừng qua đấy?" Long Tĩnh nhìn cảnh này trán nổi đầy gân xanh "Không cho tôi qua đấy, vậy cô muốn người nào qua đấy?"

"Tôi không hiểu anh ở đây nói gì! Hiện tại, đi ra ngoài!" Chân đạp phải mép giường, lòng cô căng thẳng, nhưng vẫn cố ra lệnh bản thân phải trấn tĩnh lại.

Cô lén lút quan sát, âm thầm tính toán tìm cơ hội thoát khỏi nơi đây.

Nhưng, có khả năng sao?

Anh giống như một Chiến thần, canh giữ lối ra duy nhất, lại còn từng bước tiến về phía cô, hướng chỉ, nếu cô thật có thể đến được cánh cửa kia, cũng

không thể thoát khỏi anh.

Cô rất rõ ràng, bản lĩnh của cô yếu xa so với anh.

"Đi ra ngoài?" Anh nâng lên một nụ cười lạnh nhạt.

"Anh. . . . ." Tôi nay anh, thật đáng sợ, tuyệt đối không giống anh ngày thường, ngọn lửa trong mắt anh đủ để thiêu đốt tất cả, kể cả cô.

Nhưng mà, anh như vậy, thật khiến cô sợ, anh chẳng khác nào một con mãnh thú, muốn đem con mồi trong mắt mình xé bỏ, làm cô toát cả mồ hôi lạnh.

Anh rốt cuộc thế nào?

"Tới đây." Bỗng dưng, anh đưa lên một tay ngoắt cô lại "Không nên ép tôi đi sang đó bắt cô." Giọng nói trầm thấp, nhưng có sự uy hiếp mạnh mẽ.

Cô run lên.

"Cô chẳng phải chẳng sợ tôi, không phải sao?" Giọng nói lạnh lùng, làm cho người ta tưởng như đang đi vào hầm băng, khiến người khác không rét cũng run.

Cô khẽ cắn môi, "Anh.... .....Anh làm sao vậy?"

"Tôi thế nào?" Anh nhếch môi cười nhạt, bắt đầu một bước, rồi lại một bước dần tiến về phía cô, cho đến khi vây kín cô trong cánh tay mình, khiến cô có trốn cũng trốn không thoát "Tôi thế nào? Cô nói, tôi thế nào?"

Bị ánh mắt anh hoàn toàn làm cho khiếp sợ, cô không cách nào nhúc nhích, mặc cho anh nhốt chặt trong lòng lồng ngực, không cách nào thoát khỏi, đôi tay chống đỡ trong ngực anh, cô ngẩng đầu lên, luống cuống nhìn anh.

"Tôi.... ....Tôi. . . . ." Lòng cô luống cuống, rối loạn, hoàn toàn không có biện pháp nói hết câu.

"Vết thương trên người đã hoàn toàn bình phục, không phải sao?" Anh cúi người, tựa vào bên tai cô, nói nhỏ.

Hơi thở cực nóng của phái nam, đánh úp vào gò má cô, cộng thêm anh đang bên tai thì thầm từng câu chữ, điều này làm cô ý thức được, việc tiếp theo anh sẽ làm là cái gì.

Sự thay đổi ngoài sức mong đợi, giờ phút này cô chỉ có sợ hãi, đôi tay chống đỡ trong ngực càng thêm chút lực, cô thật muốn đẩy anh ra.

Mà anh, không chút cử động.

Một tay lướt trên hai cánh tay đang gãy dựa của cô, khuôn mặt lãnh khốc càng ngày càng gần "Nghĩ sẽ đẩy tôi ra, sau đó tìm đàn ông khác sao?" Lửa giận trong lòng, khiến anh không kiềm chế được mà nói ra những lời làm tổn thương cô.

Cô ngẩn ra, sắc mặt trắng nhợt "Anh....Anh ở đó nói những nói cuội gì đó?"

"Tôi nói bậy?" Anh cười lạnh một tiếng, "Chẳng lẽ cô chưa từng dưới thân anh ta mà lên đỉnh sao, giống như lúc trước, ở dưới người tôi phát ra những tiếng rên rỉ thật phóng đảng?"

"Tôi cần bản anh đang nói gì, buông tôi ra!" Tận đáy lòng phát ra tia đau đớn, cô không hiểu người anh đang ám chỉ thật ra là người nào, lại càng không hiểu tại sao anh lại có thể nói ra những lời làm cô tổn thương như vậy.

Sau chuyện lần trước, anh phải biết, cô còn là xử nữ.

"Không hiểu?" Anh nhíu mày "Là anh ta không dạy cô tốt sao?"

Cô cả kinh, nâng lên đôi mắt, hướng tới bên hông anh mà đá, nhưng chân của cô còn chưa đến gần, đã bị anh một phát bắt lấy.

"Bằng vài quyền còn con của cô, nghĩ đánh thắng được tôi sao? Ý nghĩ kỳ lạ!" Anh kéo màn lụa trên giường xuống, giữ chặt hai tay của cô, dùng màn lụa cột chặt cô trên giường.

Màn lụa tuy không ngăn cản thân thể cô ngừng hoạt động, nhưng cũng đủ khiến cô không thể xuống giường đi lại bình thường.

"Long Tĩnh!" Cô nhỏ giọng hô, không tin được anh cứ nhiên lại làm chuyện như vậy đối với cô.

Anh không nói một câu, lại bắt đầu xé áo trên người cô.

"Long Tĩnh, dừng!" Cảm giác anh đã cởi đến áo lót của mình, liền kêu tiếng thét chói tai.

"Không cần?" Nghe vậy, động tác của anh dừng lại. Nhưng một khắc sau, bàn tay đã không kiêng dè mà đặt lên hai bầu ngực trắng sữa của cô, bừa bãi xoa nắn "Như thế này cô sẽ cầu xin tôi muốn cô."

"Không. . . . ." Cô lắc đầu, kháng cự cử động của anh, nhưng lại không hề có tác dụng.

Bàn tay anh, không chút kiêng kỵ xoa nắn nơi đầy đặn của cô, làm hai điểm hồng ngày càng nở rộ, thỉnh thoảng dùng ngón tay bóp nhẹ, thỉnh thoảng quét nhẹ.

Chuyện gì đang xảy ra? Cô rõ ràng có thể cảm thấy anh đang ra tức giận, rõ ràng nghe được anh vừa nói ra những lời tổn thương cô, cô cho rằng anh sẽ thô lỗ mà đoạt lấy mình, thế nhưng anh lại ôn nhu khiêu khích, vỗ về, chơi đùa thân thể cô như vậy, khiến cô không thể tự chủ nổi mình, cơ thể theo động tác của anh mà dần mềm nhũn.

"Không. . . . ." Thân thể mặc dù đã dần thất thủ, nhưng cô vẫn mở miệng, nói ra lời cự tuyệt.

Lời cự tuyệt chưa hoàn toàn nói ra, liền bị anh tăng thêm lực đạo nơi ngón tay, ra sức nắn bóp điểm hồng của cô, thậm chí còn nhẹ nhàng kéo ra.

Không suy nghĩ đến anh sẽ đối với mình như vậy, cũng không còn hiểu nổi thân thể của mình, không ngờ lại nhạy cảm như thế, cô run rẩy, mỗi độ mọng không nhận được bật ra tiếng yêu kiều.

"Thích?" Môi mọng tựa vào tai cô, chậm rãi thốt ra từng lời "Thật là dâm đẳng."

Cô cứng đờ, trong lòng chợt sinh ra một ý hận, nhưng cô hận, không phải anh, mà là hận chính mình vì đã không cự tuyệt anh!

Cho dù anh không ngừng dùng lời lẽ để dăm thương cô, nhưng thân thể cô, lại vì sự kích thích của anh mà nóng lên, vì anh mà ẩm ướt. Có lẽ, đúng như lời anh nói, thật sự trời sinh cô là một dâm phụ, tất cả đàn ông trên đời đều có thể làm cô động tình, để cho cô ướt dầm. . . . .

Long Tình rút đi một cánh tay, cởi ra toàn bộ quần áo còn lại trên người cô, đầu ngón tay dọc theo đường cong uyển chuyển trên cơ thể, từ eo nhỏ nhắn trượt đến chiếc mông trắng, lần đến nơi nhỏ hẹp của cô, ngón tay dài nhẹ ấn một cái, ấn lên hạt đậu hồng nơi ấy, thoáng dùng lực xoa lấy, ép nhẹ.

Cô dùng sức cắn môi, không cho mình dưới tình huống như thế, phát ra bất kỳ âm thanh nào, bất kể là tiếng rên rỉ hay thở dốc đều không thể phát ra, nếu cô như vậy sẽ càng không còn chỗ dung thân, càng thêm cảm giác mình cùng gái điếm không khác gì nhau. . . . .

Nhưng mà, anh làm sao có thể cho cô toại nguyện? Dùng ngón tay đã xoa điểm hồng nơi ngực cô, ra sức cạy mở hàm răng đang cắn chặt của cô ra, thậm chí sau đó, thăm dò vào phần môi của cô, dây dưa đầu lưỡi của cô.

Nước miếng trong miệng, bởi vì môi không cách nào khép lại mà dọc theo ngón tay anh chảy xuống, giống nơi giữa đùi cô lúc này đang dần dần thấm ướt mật dịch, ngón tay của anh cũng không ngừng ở đó chơi đùa, lấp đầy hang nhỏ của cô, khiến ngón tay anh dính đầy dịch ngọt.

Cô xấu hổ nhắm chặt hai mắt lại, không muốn xem anh vỗ về chơi đùa thân thể cô như thế nào, thân thể cô vì anh mà ướt như thế nào. . . . .

"Đều ướt cả rồi, còn nói không hiểu tôi đang nói cái gì?" Anh nói chuyện cũng không dừng động tác nơi tay lại, ngón tay dính đầy mật dịch của cô, dò thật sâu vào hang động của cô.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, con đường nhỏ của cô chưa chịu bất cứ sự khiêu khích nào nên khi anh vừa chạm đến nơi tư mật liền truyền đến từng trận co rút, như kháng cự xâm lấn của anh, cô nhúm chặt hai hàng lông mày lại, cho dù có mật dịch trơn, nhưng nơi huyết đạo nhỏ hẹp, vẫn không chịu nổi sự đau đớn do ngón tay anh gây ra.

"Sẽ đau?" Anh hỏi, nhưng ngón giữa vẫn tiếp tục động tác ra vào, không có dừng lại, cũng không cho cô có thời gian thở dốc.

Cô không trả lời, chỉ vì cô biết, lời cô nói với anh, căn bản không chút nào quan trọng.

Theo động tác của anh co rút càng kịch liệt, hoa huyết tràn ra nhiều mật dịch hơn, một số còn tràn ra ngoài, nơi tư mật cũng dần quen với động tác của anh, đau đớn từ từ chuyển thành một luồng sóng tê dại không cách nào nói rõ.

Cô hết sức cự tuyệt, thế nhưng anh lại vào lúc này, tiếp tục thêm vào một ngón tay, hai đầu ngón tay kích thích tiểu mật đạo, lần nữa đem đến đau đớn cho cô, nhưng lần này, là xen lẫn khoái cảm dạt dào!

Cô cả người run rẩy, trong miệng không kiềm chế được mà bật ra từng tiếng thở dốc.

Thân thể cô căng thẳng, hoa đạo truyền đến từng trận co rút nhanh thì anh liền tăng nhanh động tác nơi ngón giữa, thật nhanh ở trong đường nhỏ đó mà xuyên qua, để cho cô ngay lúc đó, cả thân lẫn trí đều tan rã, cả đầu một mảng trống không, thân thể nhẹ tênh, giống như bị ném lên lơ lửng trên không trung.

"Mới vừa còn sợ, còn suy nghĩ muốn trốn, hiện tại không phải cũng ngoan ngoãn nằm dưới thân tôi rên rỉ sao?" Động tác của anh không có chút nào gọi là dừng lại.

Đưa lưng về phía anh, cô tròn to mắt, trong nháy mắt cô đang từ thiên đường đột ngột rơi xuống địa ngục.

Cô như thế lại bị anh trong tình thế này mà tổn thương, còn đạt tới cao trào, như vậy cô cùng với kỹ nữ có gì khác biệt?

Vùi mặt vào giữa gối, cô không quan tâm mình bây giờ trước mặt anh trong tư thế xấu hổ thế nào, cô cái gì cũng không quan tâm, và cũng . . . . . Không cần thiết. . . . .

Không phát hiện sự khác thường của cô, anh nhanh chóng cời tắt cả quần áo trên người, trở lại phía sau của cô, kéo cô nằm sấp lại giống y như đứa trẻ, bàn tay mình lần trở lại trước ngực cô nâng lên hai quả đào mềm mại, vận vẹo điểm đỏ hồng đã sớm căng cứng trước ngực, một bàn tay khác di chuyển đến hang động ẩm ướt giữa hai chân, lần nữa ấn lên hạt đậu đỏ ửng nơi đó.

Nhưng lần này, cô không có những hành động như anh mong muốn, không phát ra bất kỳ âm thanh gì hoặc nào, cũng không hề thở dốc, mà cô hoàn toàn yên tĩnh không có chút cảm giác, không có cảm thụ giống y như búp bê.

"Không kêu sao? Không đủ phải không? Ngón tay đã không thỏa mãn được cô, đúng không?" Anh tăng thêm lực đạo nơi ngón tay giữa, bộ ngực tuyết trắng bị anh vẽ đỏ, hang động giữa hai chân cùng tiểu huyệt càng ngày càng ẩm ướt, nhưng cô một tiếng cũng không thốt ra.

"Đáng chết!" Thấy cô không chút cử động, những lời nói ghê tởm của Trần Hoàng, lần nữa nổi lên trong đầu anh, anh khề nguyên rửa một tiếng, lúi cô ngồi trên đùi mình, mạnh mẽ dùng lực, đem vật khổng lồ của bản thân ngay ngắn đâm vào hang động của cô, đâm xuyên qua cả tấm màng mỏng kia, máu từ đó cũng trào ra.

Nơi bị xâm nhập truyền đến một trận đau đớn kịch liệt.

Cô cũng hạ thấp giọng điệu, đúng như anh mong muốn đau đớn buộc cô phải mở miệng, nhưng môi đỏ mọng một chữ cũng không thốt ra, cũng không bật ra một tiếng yêu kiều nào, chỉ còn lại từng tiếng cổ đẽ xuống tới khô sở nứt nẻ nghẹn ngào.

Uất ức xen lẫn khổ sở kèm theo tiếng nứt nẻ nghẹn ngào, giống như tiếng sấm, vang lên ngay bên tai anh.

Ông trời ơi, anh làm cái gì?

Bởi vì cô nứt nẻ nghẹn ngào, đã làm thức tỉnh linh hồn đang tức giận của Long Tĩnh, khiếp sợ khiến anh dừng lại động tác, hoàn toàn không thể tưởng tượng mình có thể làm ra hành động đó đối với cô.

Anh bị điên rồi! Lại bị lời nói của Trần Hoàng kích bác, tổn thương người mà mình yêu nhất.

Từ trong cơ thể Hàn Bích La rút ra, bàn tay anh run rẩy, đầu tiên là cời dây trói trên tay cô ra, đem người cô xoay lại đối mặt với anh.

Ông trời. . . . . Anh lại làm ra chuyện đáng sợ này đối với cô! Long Tĩnh đau lòng khôn xiết, đầu ngón tay êm ái nhẹ nhàng lau vết máu trên môi cô, bởi vì cổ nén cảm xấu hổ do anh gây nên, bởi vì đau đớn từ sự xâm nhập bất ngờ đó, cô đã cắn rách môi của mình, máu tươi từ đó cũng chảy ra.

"Vị. . . . . Cái gì, đối xử với tôi như vậy?" Sự dịu dàng quen thuộc, ánh mắt quen thuộc, cảm giác quen thuộc trở lại, cô nâng lên đôi mắt ngập nước, không dám tin, cũng khó tin nhìn anh, giọng nói mang theo nỗi đau vỡ tan, mang theo chất vấn không thể lý giải.

Đúng, anh tại sao lại đối với cô như vậy?

Bởi vì mấy lời nói trong lòng đó, bởi vì lừa ghen đã áp đảo lý trí, đã khiến anh làm ra chuyện tổn thương cô như thế này.

Đau lòng cùng tự trách là những gì anh cảm thấy lúc này, anh nắm chặt thành quyền, hai mắt nhắm lại, cố gắng khắc chế cảm giác muốn giết Trần hoàng, giết chết sự vọng động của mình.

Hai mắt nhắm lệ nhìn thẳng vào anh, cô không hiểu thái độ của anh là biểu hiện cho điều gì, lại càng không hiểu, vì sao về mặt anh lại như thế.

Lấy được tự do, cô xoay người, nhanh chóng lui về phía sau, mang theo sự hoảng sợ muốn trốn khỏi anh.

"Không cần đi." Giọng nói khàn khàn, mũi chân sắp chạm đất thì tiếng nói cũng vang lên, tiếng nói này, mang theo khổ sở, cũng mang theo khẩn cầu làm người ta không thể nào cự tuyệt.

Cô cứng đờ, cho là mình nghe lầm.

"Không cần đi. . . . ." Tiếng nói anh, lần nữa vang lên, nhưng lần này thanh âm cực thấp, giống như không hề có lòng tin cô sẽ quay đầu lại.

Cô không muốn quay đầu lại, nhưng thân thể lại không tự chủ được chuyển sang anh, rồi sau đó, cô nhìn thấy nỗi khổ sở đang giãy giụa trong mắt anh.

Tại sao anh lại lộ ra vẻ mặt như thế? Tại sao đáng vẻ này lại biểu hiện tất cả việc lúc này, tựa như không phải xuất phát từ ý nguyện của anh?

Rõ ràng chính là anh.

Thân thể vẫn truyền đến đau đớn, nước mắt không ngừng phun đầy, nhưng cô lại không thể rời bỏ, bởi vì vẻ mặt của anh, còn có câu thì thầm kia.

Quá ghê tởm, anh thật quá ghê tởm! Rõ ràng bị người hại là cô, cố tình làm thế nhưng anh lại bày ra vẻ mặt còn đáng thương hơn cô, đau đớn hơn cô. Biết rất rõ, cô vẫn thích anh, căn bản là không có cách nào nói đi là đi, cố tình làm rồi lại nói ra những lời khiến người khác phải mềm lòng.

Anh thật sự rất đáng ghét. . . . . Rất đáng hận. . . . .

Lúc này, anh lại hướng về cô đưa ra một cánh tay, lần này so với trước thật không giống nhau, anh không ra lệnh, chỉ dùng con mắt đen sâu nhìn cô, không một tiếng động âm chỉ.

Không thể đưa tay về phía anh, tuyệt đối không thể!

Đáy lòng cô đang gào thét, nhưng tay cô lại không làm như ý muốn, phản bội hoàn toàn mệnh lệnh của cô, chủ động vươn tay ra, đặt vào lòng bàn tay rộng lớn của anh.

Cô có thể cảm nhận được anh đang nín thở chờ đợi, cảm nhận được sự khản trương của anh, quyết định của cô, có thể nhận ra tình cảm của anh, phát hiện này, khiến cô không khỏi vui mừng.

Long Tĩnh chậm rãi buộc chặt bàn tay cô, đem lấy bàn tay nhỏ bé tựa như bạch ngọc, bao trọn trong lòng bàn tay mình.

Cô không đi, không có rời anh mà đi.

Xuân Nhi, Xuân Nhi là của anh.

Chậm rãi, kéo bàn tay cô lôi cô lại gần, kéo thân thể mềm mại của cô sát lại gần anh, để nhiệt độ cơ thể anh dính vào cơ thể cô, thấy cô không phản kháng, được voi đòi tiên anh đem bàn tay dán lên lưng cô, ôm cô càng chặt hơn, khiến hai lồng ngực dán chặt vào nhau, khiến hai nhịp tim gắn kết lại với nhau.

Rốt cuộc, cô cũng ở trong lòng của anh.

Sợ hãi khiến tâm cô cứ như bị treo lơ lửng giữa không trung, rốt cuộc cũng có thể chạm đất rồi.

Cảm nhận bàn tay anh, khẽ vuốt tóc cô, dịu dàng không phát ra tiếng động nào, khiến nỗi sợ hãi còn trong đáy lòng, trong khoảng khắc đó, biến mất không còn chút tăm hơi.

Bàn tay nhỏ bé ngập ngừng lại ngập ngừng, giờ giữa không trung, không cách nào quyết định có nên gác qua lưng anh hay không, trở về bên anh.

Mặc dù, trong lòng không còn sợ hãi nữa, nhưng vừa rời anh đối xử với cô ra sao, nó vẫn còn hiện mãi trong ký ức, dư âm sợ hãi, mặc dù cô cũng cảm thấy anh đau lòng và hối hận, thế nhưng cứ như vậy mà tha thứ cho anh, cô cảm thấy không thoải mái.

Ít nhất, phải cho anh nhận một chút xú trùng phạt.

Long Tĩnh suy nghĩ nếu cứ lẳng lặng ôm nhau, cho đến mãi về sau thì thật tốt, nhưng người trong ngực, không ngừng truyền tới hương thơm, cùng với hơi thở, tràn ngập ở trong không khí, hơi thở thuộc về cô, lần nữa lay động anh, hạ thân lần nữa không thể không sinh ra phản ứng.

Hai thân thể dính chặt vào nhau, khiến cô cảm nhận rõ sự khác thường, nhớ tới đau đớn vừa nãy, thân thể không tự chủ được mà co rúm lại.

"Anh sẽ không tổn thương em nữa, đừng sợ." Tiếng nói khàn khàn, từ đỉnh đầu cô vang lên, "Đừng sợ anh. . . . ."

Nghe được thanh âm khò sở của Long Tĩnh, khiến lòng Hàn Bích La dâng lên một hồi cảm động, nó cũng làm cô hiểu rõ, chuyện vừa xảy ra, chẳng những hù sợ cô, hơn nữa còn dọa cả anh.

Anh thật sự rất quá mức, mới như vậy đã làm cô nhẹ dạ rồi, hơn nữa. . . . . Còn nâng lên lòng đồng cảm trong cô, làm cô không muốn cho anh nhận đau khổ như thế nữa. . . . .

Bàn tay bé nhỏ giờ giữa không trung, rốt cuộc cũng kiên định đặt sau lưng anh, chặt chẽ ôm lấy anh, đồng thời đem lấy nơi đầy dẫy của chính mình, hướng theo ngực anh đưa đến.

Điểm hồng thắm đứng trước ngực, quét qua ngực anh một cái liên lập tức biến hình, kích thích trong nháy mắt, khiến hai người đồng loạt thở dốc.

"Chớ lộn xộn." Anh đè lại thân thể đang rục rịch của cô, để tránh anh lại lần nữa mất trí, lần nữa làm ra chuyện tổn thương cô.

Người phụ nữ mà anh trân quý như bảo vật, anh không nghĩ, sẽ tiếp tục làm tổn thương cô.

Chẳng lẽ cô muốn phải chính miệng nói ra mới được hay sao? Cô nha đầu ngốc này!

Bị bộ dạng không hiểu chút phong tình nào của anh chọc tức, Hàn Bích La gặng đến không thể nói ra, hung hăng cắn răng một cái, khi anh không kịp phản ứng thì đẩy anh bật ngã, còn mình thì giạng chân ra quấn ngay eo anh, cặp mông tròn trịa phía sau, canh đứng nơi đang hùng dũng hiên ngang kia.

Gò má cô ửng hồng, bởi vì giờ khắc này cô đang trong tư thế ngồi và cùng với vẻ kinh ngạc trên mặt anh.

"Em . . . . ."

Không nghe anh đang nói gì, cô xoay mặt, nhẹ giờ mông lên chống đỡ nơi cứng rắn của anh, rồi sau đó dùng sức ngồi xuống, đem thứ vừa rồi làm cô đau đến sắp chết, hoàn toàn nhét vào trong cơ thể.

Dù sao cũng sẽ đau, khiến quyết đau một lần rồi tốt!

Bởi vì hoa huyết không lâu trước đây vừa trải qua yêu thương nồng thắm, nên vẫn còn vương lại một ít mật dịch, khi anh vùi sâu vào thì ngoài cảm giác trướng nơi bụng truyền đến, ngoài ra không còn cảm giác gì khác, ngay cả đau đớn cũng không còn.

"Em . . . ." Long Tĩnh thật không ngờ cô lại có thể biết làm ra chuyện như vậy, giật mình, nhưng thời gian anh mất hồn cũng không bao lâu, chỉ vì nơi mật đạo của cô đang truyền từng trận co rút, hấp dẫn lực chú ý của anh "Ông trời . . . ."

Khoái cảm dần bao trùm toàn bộ thân thể, khiến cho anh gào thét ra tiếng, cần giải phóng gấp dục vọng, và giờ phút này, thật giống đang hành hạ anh, anh đang đợi, bởi vì anh không thấy người phụ nữ lớn mật kia, bắt đầu động tác.

Chỉ thấy cô khuôn mặt đỏ bừng, lại không làm gì, không biết cô đang diễn gì, hay là không biết tiếp theo nên làm thế nào?

Anh chợt hiểu, cô bắt ngờ làm ra hành động đó là làm cái gì.

Cảm động khép đôi mắt lại, không để cô thấy được hốc mắt anh đang nóng lên, hành động này của cô đã khiến anh động lòng, anh thật sự rất yêu người phụ nữ này, triển miên hôn lên môi cô.

Nụ hôn nóng bỏng khiến cô từng tiếng thở gấp, cô không tự chủ đưa ra đầu lưỡi của mình, bắt chước động tác của anh, câu cuốn lấy anh, sau một khắc, cô kêu lên một tiếng, bởi vì vật nam tính phía dưới, đột nhiên đội cao lên trên, khiến nó chôn chặt vào mật đạo của cô, vùi vào vị trí sâu nhất, thẳng đến tử cung của cô.

Bên tai nghe cô kêu những âm thanh yêu kiều, làm anh không khống chế nổi mình, lật người, đem trên người trong lòng áp dưới thân, vật nam tính vốn đang im lìm bất động, giờ đang chiếm đoạt trên thân thể cô, làm ra những động tác vui thích.

Thời điểm mới bắt đầu, động tác của anh vừa chậm, vừa nhẹ, cho nên cô còn có thể chịu đựng, hơn nữa còn cảm thấy một luồng sóng tê dại, từ nơi giao hợp đang truyền tới toàn thân, làm cô thoải mái nheo lại mắt, trong miệng không ngừng được bật ra những tiếng ngâm nga.

Không có đau đớn, không có không thoải mái, bàn tay nhỏ bé của cô, chậm rãi leo lên cổ anh, mặc anh xâm nhập, chủ động nâng eo lên, không tự chủ nghiêng hợp anh.

Mật dịch bởi vì vui thích, tiết ra càng nhiều hơn, nhiều đến mức khi anh thực hiện động tác nó theo đó tràn ra cả bên ngoài.

Long Tĩnh cúi người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực như lửa của cô, bởi vì vui sướng lúc bị xâm lấn, nên khẽ nhăn mày, cái miệng nhỏ bị hôn đến sưng, bật ra từng tiếng ngọt ngào, khiến anh mê mẩn.

Cảm giác thân thể của cô đã hình thành thói quen với anh, nghiêng hợp anh, anh cũng không kiềm chế dục vọng và khát vọng của mình nữa.

Nâng một chân cô lên, gác qua bờ vai rộng rắn chắc của mình, anh đầu tiên là thối lui khỏi cơ thể cô, sau đó thật nhanh đâm thật sâu xông vào chỗ sâu nhất của cô, thẳng đến tử cung.

Không giống với cảm giác lúc trước, lần này làm cô phải bật ra thành tiếng, không hiểu ngược mắt nhìn anh, sau đó bị ngọn lửa hùng hục trong mắt anh chiếm lấy, ngọn lửa ấy dường như muốn đốt hủy tất cả.

Anh như vậy, chẳng những không làm cô cảm thấy e ngại, ngược lại còn vững vàng chiếm lấy ánh mắt của cô, khiến cô không cách nào dịch chuyển tầm mắt đi nơi khác.

"A Tĩnh. . . ." Chẳng biết tại sao, cô đột nhiên kêu lên tên anh, giọng nói khàn khàn, mang theo một tia hấp dẫn, tiếng nói ôn nhu, giống như lông vũ mềm mại lướt qua tai anh.

Mang theo một chút áy náy, anh đặt lên trán cô một nụ hôn khẽ.

Áy náy, là vì vừa mới làm ra động tác khiến cô tổn thương, cũng là bởi vì anh không thể tiếp tục nhẫn nại.

Anh bắt đầu liên tiếp làm động tác ra vào, mật đạo của cô thật nhỏ, thật mê người, khiến anh mỗi lần chiếm đoạt đều đem lại khoái cảm tuyệt vời.

Bầu ngực đầy đặn trắng tuyết, bởi vì động tác kịch liệt của anh mà đưa lên hạ xuống, so với lúc này còn trực tiếp hơn, khoái cảm kịch liệt hơn, khiến cô khó thừa nhận mà thở dốc ra tiếng.

Khoái cảm như dòng điện chạy xẹt qua cơ thể, len lỏi trong thân thể cô, chưa bao giờ trải qua kích thích như vậy, làm cô không biết phải như thế nào, bờ eo mềm mại bắt đầu giãy dụa, muốn anh làm chậm lại cảm giác quái dị đang không ngừng dâng cao trong cơ thể cô.

Thế nhưng động tác của cô lại giống như đang nghiêng hợp với anh, khiến anh hoàn toàn từ bỏ lý trí của mình, vật nam tính chôn sâu trong thân thể cô càng thêm kích động, động tác cũng càng man dại.

"A Tình. . . . . Quá nhanh, quá sâu. . . . ." Cô có chút sợ, giùng giàng, nước mắt theo hốc mắt trào ra bên ngoài, mười ngón tay không tự chủ bấu chặt vào vai anh như muốn khám sâu vào đấy.

Long Tình nâng cầm cô lên, môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên bờ môi đang nức nở ngen ngào của cô, nuốt trọn những tiếng cự tuyệt, lưỡi linh hoạt, day dưa, quần quít với cái lưỡi thom tho của cô.

Lưỡi của anh lướt qua một lượt quang miệng cô, rà soát, rồi sau đó dụ hoặc lấy cô, học động tác của anh, nuốt hơi thở thuộc về anh.

Bởi vì nụ hôn nóng bỏng, khiến thân thể cô càng trở nên nóng, để cho cô dần dần quen thuộc anh nhẹ lại động tác, nhẹ rút ra rồi nhẹ đâm vào, thân thể của cô vì vậy mà càng thêm nhạy cảm, mật huyết tiết ra nhiều dịch mật hơn, cơ hồ còn lan tràn ra bên ngoài.

Cô cảm thấy thân thể mình có chút khác thường, nhưng cô không làm gì được, không cách nào ngăn cản hành động giao hợp của hai người, càng không thể ngăn cản mật dịch chảy ra, nghĩ đến ý xấu hổ này khiến cô quay mặt sang hướng khác, né tránh nụ hôn nóng bỏng của anh, không để cho anh nhìn thấy bộ dạng đào dạt xuân tình của mình lúc này.

Nhưng cô không ngờ tới, vì mình quá độ dễ ý, lại làm cho mật đạo co rút lại bao bọc thật chặt vật nam tính của anh, một hồi co rút nhanh, bức anh gầm nhẹ một tiếng, tia lý trí cuối cùng bị vỡ vụn, anh không còn để ý đến phải thương hoa tiếc ngọc.

Anh thối lui khỏi thân thể cô, rồi sau đó ra sau lưng của cô, giương lên vật cứng rắn, khi cô phát ra tiếng than nhẹ thì đột nhiên từ phía sau vùi thật sâu vào thân thể cô, khi cô còn chưa quen với tư thế này, liền kịch liệt loạn động, mạnh mẽ chiếm đoạt cô.

Khoái cảm quá mức kịch liệt, khiến toàn thân cô trở nên vô lực, không thể làm gì khác hơn là lấy tay khuỷu tay chống đỡ trên mặt giường, cố gắng chịu đựng sự xâm lấn dữ dội của anh.

Điểm hồng nhạy cảm vì động tác, mà bị chèn ép trên mặt mền, theo động tác của anh khẽ cọ sát, đồng thời kích thích, khiến cô không ngừng phát ra những thanh âm yêu kiều, cảm giác tê dại lần nữa tích tụ nơi bụng.

Cảm giác này làm mật đạo co thắt, truyền đến từng hồi từng hồi co rút, như đang nhắc nhở tốc độ xâm lấn của người đàn ông này, nhưng anh dường như còn tăng thêm sức lực, chôn càng sâu vào, như muốn cùng cô đạt đến cực hạn của sự khoái lạc.

Vui thích, quá mức kịch liệt, khiến cô khó chịu, làm ra bộ dáng đáng thương, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, hóa thành từng hạt pha lê nho nhỏ.

Động tác loạn động của anh càng lúc càng mạnh mẽ, cảm giác tê dại tích tụ nơi bụng càng lúc càng nhiều, quá nhiều, sau một khắc, thân thể cô vuron thẳng, trong miệng không ngừng bật ra từng tiếng, y hệt tiếng kêu yêu kiều của tiểu yêu tinh khi đã thỏa mãn, mật huyết tràn ra nhiều hơn mật dịch ẩm áp, theo anh ra vào, mà thấm ướt cả giữa hai chân, ướt cả cái mền bên dưới.

Cô thỏa mãn, nhưng anh thì không có.

Thật sâu ra vào, cũng không bởi vì cô đã đạt tới cao triều, mà thoáng chậm lại hoặc thả nhẹ sức lực, ngược lại nhờ vào mật dịch, xâm phạm càng nhanh, càng sâu hơn, mỗi một cái đều đâm vào tử cung.

Quá nhiều vui thích, rửa sạch toàn bộ thân thể cô, dường như trận hoan ái này không có hồi kết, nó đã bắt đầu thay đổi thành hành hạ.

"Đủ rồi. . . . . Không cần. . . . ." Tay nhỏ bé muốn lui về phía sau thăm dò, muốn ngăn cản động tác dữ dội này lại, nhưng tay của cô lại bị anh kiềm chế.

Cô lần nữa nức nở ngen ngào, chỉ là lần này là bởi vì kịch liệt hoan ái mà khó chịu.

Một loạt cảm giác tê dại từ mật đạo truyền đến, Long Tình gầm nhẹ ra tiếng, nhanh chóng ra vào mật đạo đã ướt đầm của cô, cuối cùng, vùi thật sâu vào cô, không hề phòng bị mà đem tất cả nhiệt dịch, toàn bộ phóng sạch vào người cô.

Mà cô, lại còn vô dụng tiếp nhận tất cả của anh, còn ở trong khuỷu tay của anh mê man ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nữ Vị Hôn Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Triền miên qua đi, cô ngủ say sưa.

Long Tình vô cùng chăm chú nhìn khuôn mặt khi ngủ của cô, đã thật lâu không ngủ ngon như vậy, cho dù ôm cô, trêu mến với cô, thế nhưng cảm giác này thật sự quá tốt đẹp, tốt đẹp đến mức khiến người ta không thể không hoài nghi, rốt cuộc chuyện này có phải là dư âm lại của giấc mộng đẹp? Chỉ mong không phải, bởi vì anh đã mong đợi quá lâu, quá lâu, lâu đến nỗi anh vẫn mơ hồ cho rằng cả đời này sẽ không bao giờ có được giấc mộng quý giá như

thể.

Âm thanh thủy tinh bể tan thành linh truyền đến tai.

Anh cúi đầu, nhìn về phía người trong ngực, kiểm tra xem cô có bị âm thanh đó đánh thức hay không, thật may là cô ngủ cực kỳ say, cuộc hoan ái vừa trải qua, đã cướp đi hoàn toàn tinh thần cùng thể lực của cô, nhìn bộ dạng lúc này, chắc sẽ không nhanh tỉnh lại.

Cầm lấy quần áo từng cái từng cái mặc vào, cẩn thận thay cô đắp kín mền, xác định cô sẽ không vì thân thể trần truồng mà bị cảm lạnh, anh mới yên tâm im lặng rời phòng.

Khi anh vừa rời khỏi, cùng lúc đó là một bóng đen, im hơi lặng tiếng đi tới ngoài cửa trông chừng, đảm bảo không cho ai kinh động bất luận là kẻ nào.

Đó là một người thuộc hạ mà Long Tĩnh vô cùng tín nhiệm, khi anh không có ở đây thì phụ trách ở bên cạnh bảo vệ cô.

Long Tĩnh đi tới đại sảnh, bên trong phòng khách, chỉ có hai người đàn ông cao lớn mặc trang phục màu đen, cùng với một người đàn ông vừa bị giải quyết đang nằm trên mặt đất.

Long Tĩnh chậm rãi đi đến người đàn ông nằm trên mặt đất, ý bảo thuộc hạ nhắc anh ta lên.

Vừa nhắc mặt, thần kinh anh không khỏi kinh hãi, bởi vì người đàn ông này, là người thân tín bên cạnh Hàn Viêm.

"Anh tới nơi này có mục đích gì?" Ngữ điệu lạnh băng không hề hiện ra một chút tình cảm nào, mà ngay cả bình thường anh còn khiến người khác hoảng loạn hoảng chí lúc này.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trán người đàn ông kia chảy xuống, cho dù ở trên thương trường đã lăn lộn lâu như vậy, nhưng gặp gỡ Long Tĩnh, vẫn không thể tự chủ được với khuôn mặt lãnh khốc của anh ta, hung hăng cắn răng một cái, từ từ khép đôi mắt, "Hỏi chuyện đó nhiều làm gì? Muốn chém giết muốn róc thịt, anh cứ tự nhiên! Dù sao tôi cũng chẳng còn gì."

"Không muốn gặp lại vợ cùng con anh sao?" Mấy cán bộ quan trọng của Viêm Bang, cùng với họ hàng thân tín của Hàn Viêm, anh đều rõ như lòng bàn tay, tại sao người đàn ông này biết rõ khi thất thủ sẽ có kết quả như thế nào, nhưng vẫn ngoan cố một thân một mình xông tới, lý do là gì lòng anh biết rất rõ.

Nghe vậy, người đàn ông kia không dám tin trọn to mắt, một lát sau lại chuyển thành "Anh. . . . . Quả nhiên là cậu hai của Long Môn, đến việc này cũng biết." Anh đã sớm nghĩ đến việc rửa tay gác kiếm, không muốn bận tâm bất cứ chuyện gì mặc kệ nó ra sao, nhưng bởi vì vợ cùng con anh đang bị Hàn Viêm giam lỏng, cho nên anh không thể không đặt chân vào vũng lầy này lần nữa "Nếu như anh cái gì cũng biết, như vậy anh nhất định phải biết là ai muốn tôi đến đây?"

Long Tĩnh không trả lời anh, chỉ dùng ánh mắt cho anh đáp án.

"Ông ta không cam lòng nhìn giang sơn do một tay mình gây dựng, vô duyên vô cớ đưa cho người khác, hơn nữa còn là một người ngoài, là một tên nhóc, cho nên phải tới nơi đây đem cô chủ bắt trở về, dùng để cô ấy uy hiếp anh."

Đem Xuân Nhi bắt trở về? Đây chính là người phụ nữ của anh, lại bị dùng làm thứ uy hiếp anh?

Một luồng khí lạnh nồng nặc bao phủ con người Long Tĩnh, người ở chỗ này nhịp tim không khỏi dừng lại, bị không gian này làm ngạt thở không dám làm bất cứ hành động nào.

"Thả anh ta đi." Sau một hồi khá lâu, Long Tĩnh ra lệnh.

Người đàn ông ngẩn người, không ngờ tới cư nhiên mình lại may mắn như thế, có thể bình yên vô sự rời đi, nhưng mà nhiệm vụ của anh vẫn chưa hoàn thành, vợ của anh cùng đứa bé. . . . .

"Vợ và con của anh sẽ bình an trở lại bên cạnh anh, tôi bảo đảm." Coi như đây là thù lao cho việc anh ta đã đem sự thật nói ra.

Người đàn ông mừng rỡ như điên, vội vàng nói cảm ơn sau liền nhanh chóng rời đi.

"Cậu hai."

"Lần này coi như là ngoài ý muốn, nhưng tôi không hy vọng chuyện giống vậy xảy ra lần nữa." Ngữ điệu không hề thay đổi, vẫn là không có chút tình cảm nào, ngữ điệu không hề phạt phòng, nhưng lại khiến hai người đàn ông này nhất thời kinh hoàng.

"Xin lỗi, là chúng tôi khinh thường."

"Còn nữa, đem Hàn Viêm giam lỏng trong nhà họ Hàn, khống chế quyền lực mà ông ta đang giữ, tất cả mọi việc trong Viêm Bang dù lớn hay nhỏ đều đem cho người khác làm, nếu như có người nào ngăn trở đều đem quyền lực trong tay họ thu về, để cho bọn họ dù cái gì cũng không làm được." Long Tĩnh không hề lưu tình hạ lệnh.

Xuân Nhi dùng mạng mình để cứu giúp, ông ta chẳng những không cảm kích, ngược lại, còn nghĩ cách tổn thương cô lần nữa, anh tuyệt đối sẽ không lưu

ình, anh sẽ giữ cho Hàn Viêm một cái mạng, nhưng Hàn Viêm đừng mong vọng tưởng ông ta sẽ có cơ hội trông coi Viêm Bang thêm lần nữa!

Chậm rãi tỉnh lại, thân thể truyền từng cơn đau nhức, khiến Hàn Bích La hạ giọng hít đầy hơi lạnh. Một đôi bàn tay, đặt lên vị trí đau nhất, nhẹ nhàng thay cô xoa, chậm rãi thay cô giảm bớt đau đớn cùng khó chịu. Cô thoải mái thì thầm ra tiếng, mặc cho bàn tay trên người mình chạy loạn, cho đến khi sự tận tình đó vượt quá giới hạn, bàn tay tham lam xâm chiếm khiến cơ thể cô truyền đến kháng nghị mãnh liệt. Nghĩ đến hung thủ hại mình biến thành bộ dạng này, Hàn Bích La quay người nhìn chằm chằm vào người đàn ông ngồi ở mép giường. Trong mắt anh, không có sự lạnh lẽo như thường ngày, chỉ có nụ cười thân nhiên, cùng rất nhiều thỏa mãn, nhìn thấy bộ dáng kia của anh, cô bị ai phát hiện, bản thân mình ngay cả cảm giác muốn truy cứu hung thủ hại mình ra thế này cũng không có, một chút cũng không. Thiệt là! Đối với anh, cô không có sức chống cự đến vậy sao? Là anh quá mức hấp dẫn, hay là cô đã trúng độc quá nặng? Nhưng mà vẫn là thôi, cho dù cô có nghĩ đến nát óc, cô cũng nghĩ không ra đáp án. Cho nên đối với anh tiết kiệm lời lẽ một chút thì vẫn hơn, chỉ cần trong lòng cảm thấy ấm áp là được rồi. Cô một câu cũng không nói, nằm buồn bực. Long Tĩnh cho rằng cô lại tiếp tục ngủ nên chậm rãi đến gần cô, cẩn thận hơn cẩn thận đem cô ôm vào trong ngực. Cô nằm trong ngực anh cảm giác này sao thật tốt, tốt đến nỗi anh nguyện đánh đổi mọi thứ chỉ để cả đời được ôm cô thế này mãi không buông tay, chỉ muốn mãi ôm cô. Anh không có động tác dịu dàng, nhưng vẫn khiến trái tim cô loạn nhịp, cô cũng biết, mình đã không còn khả năng chống cự với anh nữa rồi. Chỉ một cái ôm ấm áp, cũng đã làm cô vui mừng cảm giác lâng lâng như đang bay khỏi mặt đất, cô quả thật không còn thuốc chữa nữa sao?

Thầm than một tiếng, thôi, thôi, cô thừa nhận chính mình có chút uất ức nhưng cảm thấy rất tốt. Bởi vì, chính cô cũng muốn cả đời được nằm trong ngực anh, cả đời cũng không muốn đi. Ngực của anh giống như bức tường thành kiên cố, có thể cho cô cảm giác an toàn nhất. Chỉ là, đây tất cả đều là thật sao? Có phải hay không chỉ sau nháy mắt, khi cô tỉnh lại phát hiện chính mình vẫn ở vị trí ban đầu, cứ ngỡ hai người thật đã phát sinh quan hệ, nhưng toàn bộ cũng chỉ do cô quá nhớ thương anh mà sinh ra ảo giác? Có không? Trông mắt đang hạnh phúc, bỗng nổi lên một phần phiền muộn cùng với u buồn.

Thuở nhỏ mất mẹ, lại không nhận được tình thương từ cha, trừ khoảng thời gian ngắn ngủi bên anh trước đây, giờ đây ở bên ngoài được anh yêu thương, tựa như lúc trước loại cảm giác này làm cô vô cùng hạnh phúc, hiện tại ông trời đang cảm thương cô mà cho cô có được phần hạnh phúc này cả đời sao? Có thể không?

Phần này đã được gộp lên trên do không thể xóa được nên đành để luôn nha :)

(tt)

Chậm rãi tỉnh lại, thân thể truyền từng cơn đau nhức, khiến Hàn Bích La hạ giọng hít đầy hơi lạnh.

Một đôi bàn tay, đặt lên vị trí đau nhất, nhẹ nhàng thay cô xoa, chậm rãi thay cô giảm bớt đau đớn cùng khó chịu.

Cô thoải mái thì thầm ra tiếng, mặc cho bàn tay trên người mình chạy loạn, cho đến khi sự tận tình đó vượt quá giới hạn, bàn tay tham lam xâm chiếm khiến cơ thể cô truyền đến kháng nghị mãnh liệt.

Nghĩ đến hung thủ hại mình biến thành bộ dạng này, Hàn Bích La quay người nhìn chằm chằm vào người đàn ông ngồi ở mép giường.

Trong mắt anh, không có sự lạnh lẽo như thường ngày, chỉ có nụ cười thân nhiên, cùng rất nhiều thỏa mãn, nhìn thấy bộ dáng kia của anh, cô bị ai phát hiện, bản thân mình ngay cả cảm giác muốn truy cứu hung thủ hại mình ra thế này cũng không có, một chút cũng không.

Thiệt là! Đối với anh, cô không có sức chống cự đến vậy sao? Là anh quá mức hấp dẫn, hay là cô đã trúng độc quá nặng?

Nhưng mà vẫn là thôi, cho dù cô có nghĩ đến nát óc, cô cũng nghĩ không ra đáp án. Cho nên đối với anh tiết kiệm lời lẽ một chút thì vẫn hơn, chỉ cần trong lòng cảm thấy ấm áp là được rồi.

Cô một câu cũng không nói, nằm buồn bực.

Long Tĩnh cho rằng cô lại tiếp tục ngủ nên chậm rãi đến gần cô, cẩn thận hơn cẩn thận đem cô ôm vào trong ngực.

Cô nằm trong ngực anh cảm giác này sao thật tốt, tốt đến nỗi anh nguyện đánh đổi mọi thứ chỉ để cả đời được ôm cô thế này mãi không buông tay, chỉ muốn mãi ôm cô.

Anh không có động tác dịu dàng, nhưng vẫn khiến trái tim cô loạn nhịp, cô cũng biết, mình đã không còn khả năng chống cự với anh nữa rồi. Chỉ một cái ôm ấm áp, cũng đã làm cô vui mừng cảm giác lâng lâng như đang bay khỏi mặt đất, cô quả thật không còn thuốc chữa nữa sao?

Thầm than một tiếng, thôi, thôi, cô thừa nhận chính mình có chút uất ức nhưng cảm thấy rất tốt.

Bởi vì, chính cô cũng muốn cả đời được nằm trong ngực anh, cả đời cũng không muốn đi. Ngực của anh giống như bức tường thành kiên cố, có thể cho cô cảm giác an toàn nhất.

Chỉ là, đây tất cả đều là thật sao?

Có phải hay không chỉ sau nháy mắt, khi cô tỉnh lại phát hiện chính mình vẫn ở vị trí ban đầu, cứ ngỡ hai người thật đã phát sinh quan hệ, nhưng toàn bộ cũng chỉ do cô quá nhớ thương anh mà sinh ra ảo giác?

Có không?

Trông mắt đang hạnh phúc, bỗng nổi lên một phần phiền muộn cùng với u buồn.

Thuở nhỏ mất mẹ, lại không nhận được tình thương từ cha, trừ khoảng thời gian ngắn ngủi bên anh trước đây, giờ đây ở bên ngoài được anh yêu thương, tựa như lúc trước loại cảm giác này làm cô vô cùng hạnh phúc, hiện tại ông trời đang cảm thương cô mà cho cô có được phần hạnh phúc này cả đời sao? Có thể không?

Cứ thế kể từ ngày đó trở đi cuộc sống cô lại lần nữa trở về giống như mấy tháng trước, lúc mới đến biệt thự cô không nói một lời, không khóc không cười, không có chút phản ứng thật giống như búp bê, nhưng lần này trừ một số thức ăn lỏng như súp hoặc cháo ngoài ra cô không dùng thêm bất cứ thứ gì.

Thân thể cô càng ngày càng suy yếu, khuôn mặt vốn đã nhỏ nhon, lúc này càng thêm gầy yếu nhìn vào chẳng còn miếng thịt nào, cô đang ép anh, dùng thân thể của mình, dùng tính mạng của mình đến bức anh cho cô rời khỏi nơi này.

Long Tình ngồi ở ngoài cửa, khuôn mặt tiêu tụy giống hệt người đang bị nhốt trong phòng.

Tuy ở hai nơi khác nhau nhưng bọn họ ở đây đều đang tự hành hạ mình, cô hành hạ thân thể mình, còn anh là tự hành hạ tim của mình.

Cô đang đánh cược, đánh cược với anh hy vọng anh còn một tia áy náy dành cho cô, nguyện ý thả cô đi, trong khi anh là đang đợi, đợi cô thấy rõ tình cảm chân thành trong mắt anh, nguyện ý vì anh mà ở lại.

Nhưng thứ anh đợi sẽ đến sao?

Tay nắm chặt thành quyền, nhìn gò má, thân thể càng gầy gò của cô thì giống như có một mũi tên nhọn mạnh mẽ đâm thẳng vào ngực anh.

Anh nên làm như thế nào? Không lẽ phải dùng đến biện pháp mạnh để buộc cô ăn thức ăn? Hay là đè ép cô, ép buộc cô truyền dịch dinh dưỡng để duy trì mạng sống? Chẳng lẽ thật sự anh phải đi đến bước đường này?

Anh không suy nghĩ, không muốn làm cô khó chịu nhưng tại sao dù thế nào vẫn làm cô khó chịu, vẫn làm cô đau đớn như vậy?

"Àm!"

Thình lình, âm thanh vật nặng rớt xuống truyền vào trong tai anh, anh cả kinh vội vàng xông vào phòng.

Trong phòng một thân người nằm lạnh lẽo bất động trên mặt đất, cũng không nhúc nhích.

Anh tiến lên ôm lấy cô, cơ thể quá nhẹ làm anh không khỏi cau mày, cẩn thận từng li từng tí đặt cô lại trên giường, anh lập tức cho gọi bác sĩ riêng của Long Môn, cẩn thận thay cô kiểm tra tất cả, bác sĩ nói cô ngoài thiếu dinh dưỡng dẫn đến suy nhược, còn có lượng đường trong máu quá thấp, hơn hết còn thông báo một tin tức khiến anh rung động. . . . .

Cô mang thai!

Đứa bé thuộc về anh và cô, nó đã bắt đầu hình thành trong bụng cô, bởi vì thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng thiếu chút nữa bọn họ đã mất đi đứa bé, nhưng cô sẽ quan tâm sao? Sau khi biết anh đã làm ra chuyện tàn khốc như vậy với cô, cô vẫn còn nguyện ý vì anh mà sinh hạ đứa bé này sao? Anh có thể trông đợi không? Xuân Nhi? Có thể không?

Hốc mắt đau nhói, anh giống như người mất hồn ngồi ở mép giường, không còn khuôn mặt lãnh khốc lạnh lùng làm người ta run rẩy, anh giờ phút này đã không còn là cậu hai lạnh lùng của Long Môn, mà chỉ là một con người bình thường trong mắt ngập tràn yêu thương, có thể vì người mình yêu mà hy sinh tất cả.

Bàn tay ấm áp khẽ vuốt ve cô trong lúc cô đang ngủ say, chỉ có thời điểm khi cô say giấc anh mới có thể chân chính đến gần cô thế này, thật sự chạm vào cô.

Là đau lòng, cũng là bất đắc dĩ, anh nhiều khát vọng anh ước cô có thể giống như trước kia, khi còn là một cô gái nhỏ yêu anh, thường nũng nịu với anh, nằm trước ngực anh, không nhất định phải mở miệng chỉ lẳng lặng dựa sát vào anh, anh cũng cảm thấy dường như mình đã cướp hết hạnh phúc trong thiên hạ này rồi, là ngu ngốc nhưng anh vui vẻ chịu đựng.

Từ từ tỉnh lại, đột ngột ngất xỉu khiến Hàn Bích La không cách nào lập tức mở hai mắt ra, cũng làm cô không thể nhớ nổi tại sao mình lại nằm ở trên giường.

Sau một hồi khá lâu, cuối cùng cô cũng nghĩ đến nguyên nhân vì sao mình lại ngất xỉu.

Trước khi té xỉu cô là đang thử tìm trong phòng xem có thứ gì có thể trốn thoát không, thế nhưng thân thể vì quá mức suy yếu nên choáng váng rồi trước mắt đột ngột tối sầm, thế là cô mất đi trí giác.

Lần nữa tỉnh lại, cô liền phát hiện mình đang nằm trên giường, hơn nữa cô còn cảm nhận được một bàn tay ấm áp vừa nhẹ nhàng, vừa ôn nhu, không hề dùng một chút lực nào chạm vào mặt mình.

Tại sao? Sau khi tàn nhẫn đối xử với cô như vậy tại sao còn dịu dàng với cô? Đây là anh đang đền bù sao? Hay là anh đang tiến sang bước mới trong việc làm cô tổn thương? Cô không dám nghĩ, cũng không muốn suy nghĩ.

Một giọt nước mắt, từ từ chảy xuống từ khóe mắt, Long Tĩnh dùng ngón tay lau đi giọt nước mắt trân quý vừa rơi xuống.

"Em mang thai." Tiếng nói khàn khàn, từ từ, ôn hòa, từng câu, từng chữ nói cho cô biết.

Cô? Mang thai? Không dám tin mở to đôi mắt, vẻ mặt tiêu tụy của anh đều rơi vào tầm mắt cô, tâm khảm run, nhìn đáng vẻ cực kỳ mệt mỏi này của anh cô không khỏi thương xót, nhưng cô nhìn xuống không thể để cho anh thấy được tâm tình của mình.

"Đứa bé đã hơn hai tháng." Cô không có chút phản ứng nào, anh đau nói, Long Tĩnh chậm rãi thu bàn tay, đem nó đặt lại bên chân, sau nắm thật chặt.

Hai tháng? Vậy không sai lệch nhiều lắm, chẳng lẽ lần đầu tiên hai người triền miên là mang thai luôn sao? Cô nghe, trong lòng âm thầm tính toán.

Lại một lần nữa, sự thờ ơ của cô đã đâm một nhát vào tim anh, anh hít một cái thật sâu, đề xuống suy nghĩ trong lòng cùng với nỗi đau đang âm ỉ rỉ máu ở tim, "Em nghĩ đi, đợi sau khi sinh đứa bé ra, em muốn đi thì cứ đi!" Anh bình tĩnh, dùng giọng điệu bình thường nhất nói cho cô biết.

Anh thật không đủ dũng khí nhìn cô tự hành hạ mình, nếu quả thật không còn cách nào giữ lại cô nữa, như vậy, cho dù có bị đau như thế đem tìm bói ra ngoài, cho dù bản thân không cảm thấy vui sướng, cho dù mối quan hệ này sẽ kết thúc, anh cũng sẽ ép mình buông tay, chỉ cần cô có thể đối xử với bản thân tốt một chút.

Ít nhất, anh và cô vẫn còn có chung đứa bé này.

Mà trong khoảng thời gian cô mang thai này, anh nhất định phải toàn lực đem tất cả những người muốn hại cô, toàn bộ bắt lại, như vậy đến lúc đó khi cô rời đi dù không có anh bảo vệ cô cũng sẽ không gặp nguy hiểm, việc anh có thể làm cũng chỉ còn lại những thứ này mà thôi.

"Nơi đó có chút thức ăn, bác sĩ nói em đã lâu không ăn gì rồi cho nên sẽ có chút cảm giác buồn nôn, chỉ cần từ từ ăn lại sẽ không có việc gì." Anh lạnh nhạt nói, rồi sau đó xoay người rời phòng.

Từ đầu tới đuôi, anh đều đưa lưng về phía cô, vì vậy không hề nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, lệ đã sớm rơi đầy mặt.

Sau khi hạ sinh đứa bé, cô có thể như ý nguyện rời đi, đây không phải là điều cô mong ước sao? Tại sao lòng của cô lại đau như vậy, chua xót như vậy?

Tay của cô, nhẹ nhàng, chậm rãi đặt lên bụng, hơn nữa trong bụng của cô đã có một sinh mệnh nhỏ, có một đứa bé mang dòng máu của anh và có cả của cô, nó sẽ sống cùng cô sống suốt mười tháng, đến lúc đó, cô có thể nói đi thì đi sao?

Chỉ là nghĩ đến tình cảnh lúc đó, cô đã không cách nào tiếp nhận, càng không cách nào chịu đựng, cũng không cách nào tưởng tượng, khi thời khắc kia đến thì cô sẽ như thế nào nữa?

Tâm nhói đau khiến cô không cách nào quyết định, cô ôm bụng, giống như ôm lấy đứa bé, vừa bắt lực lại không cách xử lý mà khóc rống lên.

Bên tai truyền đến tiếng thờ dài, gọi Hàn Bích La tỉnh lại từ trong bóng tối.

Cô quay sang, nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp giống như đã từng quen biết, vẻ mặt này là của bà chủ tám năm trước, lúc nào cũng là vẻ mặt từ ái, thường yêu thương cô như con gái ruột thịt của bà, để cho cô cảm nhận được tình thương của mẹ sau khi mẹ rời đi; nhưng lúc này, không còn nụ cười ôn hoà trên mặt, có chỉ là một vẻ mặt cau có.

Ký ức giống như thủy triều vọt tới phía cô, mặt của cô tái đi lần nữa, hai tay lập tức xoa nhẹ bụng.

Cái bụng cao cao hờ ra, nói với cục cưng yên ổn không sao, vẫn phát triển thật tốt ở trong bụng của cô, thoáng trấn an cảm xúc của cô bây giờ, mà lúc này cục cưng đã có một cước, giống như đang đập lại lo lắng của cô, cô đề xuống một nửa tâm tình đang treo lơ lửng, cục cưng không có chuyện gì.

Nhưng, ba cục cưng đâu?

Bóng dáng máu tươi khắp người hiện lên, làm cho lòng của cô đau đến dường như sắp bẻ nát, còn đau đớn hơn khi bị anh vứt bỏ lúc trước, cô gần như không có cách nào hô hấp, bụng truyền đến khẽ đau, cô vội vàng hít sâu mấy hơi, chậm rãi điều chỉnh tâm tình suýt hồng mất.

Một hồi lâu, đau đớn không còn nữa, cô đứng thẳng người dậy, ngồi ở trên giường, khăn trang mà đưa tay hướng về phía phu nhân xinh đẹp kia, có lẽ cô nên gọi bà ấy là bác gái, mẹ của Long Tĩnh.

"Tiểu La, con tỉnh lại thật sự quá tốt." Long phu nhân nghe được âm thanh, quay đầu lại, sau đó mừng rỡ mà nắm tay cô lên, thương yêu mà nhìn cô. "Cảm giác như thế nào? Vẫn còn choáng sao?"

"Bác gái....." Cô lắc đầu, sau đó không lưu loát mà mở miệng, cổ họng khàn khàn truyền đến hơi đau, "Anh ấy.....Long Tĩnh....." Không để ý nơi cổ họng đau đớn, cô vội vàng truy hỏi.

Về mặt vui mừng rút đi, giữa lòng này Long phu nhân nổi lên một chút khó xử và vẻ buồn rầu.

Tâm phút chốc trầm xuống, đầu của cô trống rỗng giống như mất đi sức lực, cô chậm rãi quay về nằm trên gối, trên mặt tái nhợt không có một chút huyết sắc.

Ông trời, xin đừng tàn nhẫn với cô như vậy! Xin không cần cho cô nếm đến tư vị hạnh phúc trước, sau đó lại tiếp tục cướp đi, làm cho cô rơi vào trong vực sâu đen tối đáng sợ một lần nữa.

“Tiểu La, đừng như vậy, A Tĩnh nó không có chết!” Long phu nhân vội vàng đỡ cô.

Anh ấy không chết! Trong mắt dần lên một chút ánh sáng, Hàn Bích La giấy giữa suy nghĩ.

“Không, nghe bác gái nói, La, hiện tại con không thể đi nhìn nó.” Long phu nhân đưa tay ngăn chặn cô đang rục rịch thân thể, không cho phép cô xuống giường. “Bác sĩ muốn con nghỉ ngơi thật tốt, để cho cơ thể khôi phục như cũ, trừ khi con không cần đứa bé, con có thể tùy ý xuống giường.”

“Bác gái, con muốn đi gặp anh ấy.....” Nghe vậy, Hàn Bích La lập tức dừng lại động tác, quay về nằm trên giường. “Không thấy anh ấy, con không có cách nào an tâm, van cầu người, để cho con đi gặp anh ấy một cái là tốt rồi, sau khi xem xong, con lập tức quay lại nghỉ ngơi, người muốn con bao lâu không xuống giường, con sẽ không xuống giường.”

Long phu nhân khó xử nhìn cô một cái, “Không, La, con không thể đi gặp nó.”

“Tại sao? Con sẽ thật cẩn thận.” Hơn nữa, cục cưng cũng rất muốn gặp ba của nó.

“Tiểu La, con tỉnh táo lại mà hãy nghe ta nói được không?” Thấy cô không cử động, kiên trì muốn đi gặp Long Tĩnh, Long phu nhân không thể làm gì khác hơn, than nhẹ một tiếng, “Tiểu La, mặc dù A Tĩnh không có chết, nhưng nó bị thương rất nghiêm trọng, não bộ nó đã bị trọng thương, đến bây giờ vẫn còn hôn mê, bác sĩ nói nó có thể tỉnh lại hay không, phải xem ý chí muốn sống của chính bản thân nó.”

Hàn Bích La không thể tin trong tai chính mình nghe được, nói cách khác, Long Tĩnh có thể vĩnh viễn không tỉnh lại?

Đều trách cô, nếu như không phải cô bước bình mà đi ra biệt thự, nếu như cô không phải sơ suất như thế, không có phát hiện ra chiếc xe hơi khả nghi, nếu như..... Nếu như không phải vì cứu cô, anh ấy liền sẽ không chịu đả thương nghiêm trọng như vậy, lại càng không phải trở thành người sống đời sống thực vật!

“Tiểu La, đây không phải là lỗi của con.” Long phu nhân nâng tay của cô lên, từ ái mà nói: “Con không thể đều đổ tất cả trách lên trên đầu chính mình, Long Tĩnh yêu con, cho nên nó tình nguyện mình bị thương, cũng tuyệt đối không làm cho con bị thương.”

“Không, anh ấy không yêu con, anh ấy chẳng qua là, chẳng qua là.....” Yêu cô! Đến lúc này, Hàn Bích La mới hoàn toàn thấy rõ tim của anh, ý của anh.

Nếu không có yêu cô, ở tình thế cô bị thương, mỗi ngày tự mình thay cô đổi thuốc, những thứ này rõ ràng có thể cho những người khác làm giúp sao?

Nếu không yêu cô, giữa hai người kịch liệt hoan ái, cùng với những cử chỉ dịu dàng đó, còn có ban đêm ấm áp mà ôm nhau lại đại biểu cho cái gì?

Nếu không có yêu cô, anh sẽ không bất chấp tánh mạng của mình, đẩy cô ra khỏi trước Quý Môn quan, mà tình nguyện chính mình xông vào sao?

Hàn Bích La vui mặt vào giữa hai lòng bàn tay, không có cách nào tha thứ tội lỗi của mình, và không tin nhiệm đối với anh.

Cô lại có thể nói ra những lời tàn nhẫn kia đối với anh.

Chuyện tám năm trước, lại xuất hiện làm tổn thương người, lại tiếp tục đau lòng, cũng đã thành quá khứ, hoàn toàn sẽ không đáng giá để cô lật ra cãi vã với anh, anh giam lỏng cha, cũng nhất định có nguyên nhân mà cô lại để cho tức giận che đi hai mắt của mình, nói ra loại lời nói tàn nhẫn lại vô tình, nặng nề đến thế.

Làm tổn thương tim của anh!

Cô như vậy, càng ghê tởm, càng đáng hận hơn anh tám năm trước! Ông trời..... Cô có thể nào làm ra chuyện như vậy để tổn thương anh?

Bạn đang đọc truyện *Truy Nã Vị Hôn Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trong biệt thự, có nhiều hơn một người chăm sóc cô, mà anh ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Anh đi nơi nào? Có phải anh không muốn nhìn thấy cô, chán ghét cô cho nên không muốn gặp lại cô nữa?

Trông về phía xa, con người đông đầy nước hiện lên một tầng u sầu.

Không không không, cô phải giữ vững tâm tình vui vẻ, như vậy cục cưng mới có thể khỏe mạnh, sẽ không để con phải chịu đau khổ như mình, khỏe môi chậm rãi nâng lên nụ cười nhàn nhạt yếu ớt, nhưng đáy mắt nổi buồn không thể nào tan.

"Cục cưng, mẹ thật yêu, thật yêu con...con phải thật khỏe mạnh lớn lên đó!" Dịu dàng thì thầm với đứa bé trong bụng, cô lần nữa ngẩng đầu, nhìn về cảnh sắc phía xa kia.

Bỗng dưng, trong đáy mắt cô chợt hiện lên một tia mong đợi cùng vui mừng.

"Phu nhân, cô đừng ngồi đây hóng gió nữa, nếu cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ?" Bà di này là một người rất nhiệt tâm, nhưng có đôi khi sẽ quá lo mà la om sòm.

Mùa đông năm nay, hình như lạnh hơn năm trước.

"Tôi đã mặc đủ ấm, sẽ không cảm lạnh." Hàn Bích La quay đầu lại, cho bà di một nụ cười nhàn nhạt, rồi sau đó lại tựa trở lại trên ghế dựa, một đôi tay nhỏ bé êm ái đặt tại trên bụng, dịu dàng vuốt ve, đáy mắt hờ hững, không tiêu tan.

Bà di nhìn không được, vội vã từ phòng trong lấy ra cái mền đem đến ban công, đem cô bao bọc thật chặt từ đầu đến chân.

"Người trẻ tuổi chính là như vậy, nếu thật sự bị lạnh đến lúc đó thuốc cũng không thể uống lung tung, cô lúc đó sẽ thật thảm!" Bà luôn miệng lẩm bẩm nhưng động tác trên tay cũng không vì thế mà dừng lại.

Hàn Bích La bởi vì nhớ tới nên một chút phản kháng cũng không có, vì vậy bà di om sòm cứ om sòm, cũng rất săn sóc, rất quan tâm cô. (Chỗ này lung củng mà không biết sửa ra sao)

Thế này làm bà không khỏi có cảm giác uất ức.

Bà di nhớ tới, nói đến cuối cùng mới phát hiện, vị phu nhân này như đang đi vào cõi thần tiên nào vậy, không thể làm gì khác hơn là than một tiếng, rồi sau đó đi thay cô chuẩn bị điểm tâm nhỏ cùng thuốc bổ.

Thối lui khỏi gian phòng thì thiếu chút nữa bị bóng dáng cao lớn đứng cạnh cửa dọa sợ phải phát ra tiếng hét chói tai.

"Ông chủ!" Bà gọi Long Tĩnh, dù có giận cũng không dám nói ra.

"Cô ấy hôm nay như thế nào?" Long Tĩnh hỏi, ánh mắt lại chưa từng rời khỏi bóng dáng ngồi trên ban công kia.

"Phu nhân hôm nay khẩu vị không tốt lắm, ăn bữa sáng, bữa trưa chỉ ăn nhẹ một chút rồi không ăn nữa." Bà di mặc dù cảm thấy cổ quái, nhưng vẫn thật lòng nói cho anh biết.

Muốn xem vợ mình, tại sao không quang minh chính đại đi vào xem mà muốn đứng ở chỗ này, giống như một tên trộm vật lén lén nhìn? Cặp vợ chồng thật là cực kỳ quái.

"Có ới không? Ới nhiều không?" Nhớ lại mỗi sáng sớm nghe được âm thanh nôn mửa của cô, tim anh liền nhói đau như bị ai đó đâm vào.

Bọn họ không hề cùng phòng nữa, anh đem cô đến căn phòng cách vách, căn phòng này cách âm không tệ, nhưng mỗi buổi sáng sớm, âm thanh cô nôn ới vẫn truyền vào tai anh.

Bà di dùng sức gạt đầu một cái, "Tôi có cho cô ấy uống chút sữa tươi non nghén có tốt một chút."

Dừng một chút, Long Tĩnh mới mở miệng nữa. "Cô ấy nguyện ý uống?"

Bà di buồn bực, "Tại sao không uống? Tôi nghe phu nhân nói, uống chút sữa tươi đối với cô ấy và đứa bé đều tốt, cô ấy không nói hai lời liền đem cả ly sữa tươi uống sạch." Lại nói cũng kỳ quái, phu nhân uống sữa tươi thì giống như muốn lấy mạng của cô vậy, mặt rất khổ sở.

Đó là đương nhiên, bởi vì Hàn Bích La từ nhỏ đã đối với sữa tươi đã có kháng cự, dường như cảm thù đến tận xương tủy, mà cô lại nguyện ý uống xong cả ly sữa bò, vì cái gì? Không phải vì cô mà là vì đứa bé đang trong bụng cô.

Cô tình nguyện vì đứa bé mà làm vậy chuyện này khiến anh vui mừng không ít, ít nhất cô nguyện ý dùng cái này mấy ngày nay, chứng tỏ cô rất yêu đứa bé này, ít nhất có thể để cho đứa bé cảm thụ qua tình cảm từ cô.

"Cô ấy có ngủ trưa không?"

"Có a, vừa mới tỉnh ngủ." Càng hỏi càng kỳ quái, tại sao cậu ấy không tự đi vào hỏi vợ của mình, mà phải hỏi đáp án từ miệng bà? Tựa như một bà già tiết kiệm, đang lén lén hỏi bác sĩ, vợ mình là thế nào mang thai là con trai hay là con gái. (chỗ này cũng @@)

Hỏi bà vì muốn biết, giờ đã biết, cũng đã rõ ràng, ánh mắt Long Tĩnh đã sâu còn sâu hơn, liếc nhìn trên ban công, thấy người kia cứ mãi ngắm cảnh sắc phương xa, liền xoay người rời đi.

"Ông chủ, cậu không vào xem phu nhân một chút sao?" Bà dì bị hành động bất ngờ của anh làm cho choáng váng, nhắm mắt theo sát phía sau anh hỏi tới.

"Cẩn thận một chút, đừng làm cho cô ấy cảm lạnh là được rồi." Sau khi căng dạn, anh bước nhanh hơn, rời khỏi biệt thự.

Chỉ có trời mới biết, anh nhớ bao nhiêu cảm giác khi đem thân thể cô ôm vào lòng ngực, sử dụng nhiệt độ của mình bọc thật chặt cô lại, nhưng mà không phải cô không muốn gặp anh sao?

Vì không để cho tâm tình cô quá xúc động, anh đành phải tránh đi, nếu muốn biết tình trạng của cô chỉ có thể biết qua miệng của bà dì, cũng chỉ có buổi tối khi cô đã ngủ say anh mới có thể tiến vào gian phòng của cô, nhìn gương mặt khi ngủ của cô.

Bà dì ở tại chỗ gối gối đầu, đối với cặp vợ chồng quái dị này, thật không có cách nào lý giải nổi.

Nào có người vợ nào đối với chồng mình chẳng quan tâm chút nào, cả ngày lẫn đêm, trừ vào vườn hoa đi lại, bên ngoài đi dạo một chút, thì cũng chỉ tựa vào ghế dựa trên ban công nhìn phong cảnh bên ngoài?

Và có người chồng nào, rõ ràng rất yêu vợ mình, bộ dạng như rất muốn đem cô ấy ôm thật chặt trong lòng, nhưng lại chỉ biết núp ở một góc, len lén nhìn cô ấy, giống như nếu bị cô ấy nhìn thấy thì sẽ chết không bằng? Nếu như chồng bà dám làm như vậy với bà, bà nhất định không nói hai lời, sẽ đem ông ấy nhốt lại, còn có gì thì nói sau. (truyện là bỏ lại nhưng ta dịch k hiểu bỏ lại là bỏ lại cái gì nên sửa lại là nhốt lại)

Có thể, mỗi nhà đều có khuất mắc của nó đi!

Hiện tại ý tưởng của người tuổi trẻ, rất nhiều thứ cái đầu của bà không thể lý giải nổi.

Quay đầu lại, liếc nhìn cái mềm vẫn như cũ bao quanh cơ thể nhỏ nhắn của Hàn Bích La, bà bỏ lại những suy nghĩ dư thừa của mình, dạo bước đến phòng bếp, vì Hàn Bích La chuẩn bị thuốc bổ.

Thế nhưng bà đi lại không biết, nguyên nhân Hàn Bích La thường xuyên tựa vào ghế dựa.

Bởi vì, nơi đó là nơi thứ hai có thể nhìn thấy xe Long Tĩnh ra vào nơi này.

"Cục cưng, kia là ba đó!" Khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc chạy qua, cô sẽ vô thức vuốt bụng, cùng đứa bé trong bụng nói chuyện.

Thời tiết càng ngày càng rét lạnh rồi, cho dù mặc nhiều hơn, quần áo dày hơn, cô vẫn cảm thấy có một tia lạnh thổi vào, nhưng cô mỗi ngày đều như cũ ngồi trên chiếc ghế dựa đó, mong đợi có thể trông thấy bóng dáng cao lớn kia.

Mỗi khi anh trở về, cô đều mong đợi anh sẽ đến nhìn cô một chút, nhưng khi anh trở về, cũng mang cho cô không ít thất vọng.

Bởi vì anh đối với cô sinh ra chán ghét nên không muốn gặp lại cô sao? Hay là bởi vì cô mang thai cơ thể biến dạng mà anh không muốn thấy bộ dạng bây giờ của cô?

Đêm nay, trong phòng có mở hệ thống sưởi nên vốn sẽ không bị lạnh, nhưng không biết vì sao cô vẫn cảm thấy lạnh quá, quá lạnh, nặng nề co rúc trong tấm chăn dày cộm cô không cách nào ngủ được, từ lúc mang thai cô trở nên đặc biệt thích ngủ và đây cũng là lần đầu tiên muộn đến vậy mà cô vẫn chưa ngủ.

Căn phòng cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi ngay cả cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được rõ ràng, cho nên khi cửa phòng bị người ta đẩy bật ra thì cô liền dừng ngay hành động trần trọc của mình, lập tức đưa lưng về phía người đang tới, làm bộ ngủ.

Tiếng bước chân trầm ổn, biểu thị rõ ràng người đang vào phòng cô là ai, nhịp tim thoáng tăng nhanh, bởi vì anh đến.

Chỉ là, không biết nguyên nhân anh vào đây là cái gì? Đến xem cô, hay là đứa con trong bụng cô?

Là đứa con? Nếu không phải vì muốn nhìn đứa bé, làm sao anh lại đợi khi cô ngủ mới tiến vào? Mục đích không phải là không muốn gặp cô sao?

Thật là khờ! Cô mắng thầm mình, chửi mình vọng tưởng.

Long Tĩnh im lặng đứng nghiêm bên giường cô, giùng giẩng, bởi vì anh nhìn thấy cô vì rét lạnh mà co rúc, thân thể khẽ phát run, anh muốn tiến lên, nằm vào trong chăn, ôm lấy cô, dùng thân thể mình cho cô ấm áp, nhưng nếu làm vậy, anh sợ mình sẽ âm ỉ sẽ làm cô tỉnh giấc, mà sau khi tỉnh lại phát hiện anh đang ở đây, cô nhất định sẽ mất hứng.

Chỉ là sau khi mang thai cô trở nên rất thích ngủ, hơn nữa giấc ngủ rất sâu, không dễ dàng bị đánh thức, nếu như chân tay anh nhanh nhẹ, có lẽ sẽ không đánh thức cô.

Cảm giác người phía sau đang nghiêm nghị đứng như một bức tượng, thật lâu không hề cử động, Hàn Bích La bắt đầu nghi ngờ nhưng không mở miệng hỏi, cô biết, nếu như anh phát hiện cô vẫn chưa ngủ, anh sẽ lập tức rời đi, trở lại gian phòng kia, lại tiếp tục trốn tránh không cho cô thấy mặt.

Cô không làm gì, tiếp tục giả vờ, cho nên anh cứ thế tiếp tục trầm mặt.

Trong lúc này, cô lại suy nghĩ về khoảng thời gian trước đây, anh tám năm trước, yêu thương cô, cũng từ bỏ cô, bởi vì cô bị người ta cười nhạo, làm cô đang từ thiên đường hạnh phúc rơi thẳng xuống địa ngục khổ sở, nhưng tám năm sau, anh không làm ra chuyện gì khiến cô tổn thương, sau khi chiếm được thân thể cô cũng không hung hăng vứt bỏ.

Anh giữ vững lời hứa của mình, bỏ qua cho ba cô cùng với đám anh em trong Viêm bang, về phần tại sao lại giam lỏng ba cô, làm con gái Hàn Viêm hai mươi mấy năm qua, tính tình của ba, cô nào không nắm rõ? Trừ khi ba lại lần nữa vọng tưởng Viêm bang sẽ lớn mạnh như xưa, hoặc vì chuyện thể lực mà dùng sai phương pháp, dùng không đúng người bên ngoài, thì cô thật sự không nghĩ ra còn lý do nào khác mà Long Tĩnh phải giam lỏng ba cô.

Hơn nữa, trong lúc anh dịu dàng không một tiếng động, hơn nữa còn giống với phần ký ức đã khắc ghi trong cô, khiến trái tim khẽ lệch một nhịp, so sánh với tám năm trước, mấy ngày qua anh là dùng thân phận người tình, là người chồng đi yêu thương cô, cưng chiều cô, chứ không phải là phương thức của một người anh yêu thương em gái mình, như vậy, càng làm cho cô không cách nào kháng cự, càng làm cô thêm yêu anh.

Sau khi sinh con, cô thật có thể rời đi sao? Cô đi được rồi sao?

Trong lòng nảy sinh không ít u sầu, cô chịu đựng sóng mũi cay cay, chịu đựng không rơi nước mắt, không cho anh biết cô vẫn còn tỉnh, vẫn chưa ngủ.

Bỗng dưng, chân mền trên người một góc bị vén lên, khí lạnh chưa kịp tràn vào thì đã có một đôi cánh tay, kéo cô vào lòng ngực đầy hơi ấm, nhiệt độ mạnh mẽ từ phái nam đem cô bao bọc chặt chẽ, đem khí lạnh đuổi xa không sót lại một tia.

Cô im lặng than nhẹ, cảm giác lạnh lẽo nơi chân tay, bởi vì nhiệt độ trên người anh mà dần ấm áp, con buồn ngủ chậm chạp chưa tới thì lúc này cũng đột ngột kéo đến. Cô theo bản năng nhích sát lại anh, hút lấy nhiều hơi ấm hơn, cảm nhận được đây là lòng ngực mình luôn mong đợi, mà đôi cánh tay kia cũng chậm rãi buộc chặt cô lại, ôm càng chặt hơn.

Kim lòng không được anh liền kéo một nụ cười nhàn nhạt, nụ cười mang theo hạnh phúc, cô dùng mặt mề neho mấy cái vào lòng ngực anh, sau đó liền trầm ổn đi vào giấc mộng ngọt ngào.

Chỉ có khi cô đã đi vào mộng đẹp thì mới có thể cùng với anh làm ra hành động thân mật cùng cử chỉ nũng nịu này sao?

Nhìn gương mặt khi ngủ say của cô, Long Tĩnh không thể làm gì hơn ngoài việc gọi lên một nụ cười khổ sở.

Thật, không còn cách nào ở lại, không cách thương anh nữa sao? Là như vậy sao Xuân Nhi?

Nếu quả như thật như thế, thì cho phép anh được đến đây ôm em khi em đang ngủ say, cho phép anh lưu lại chút hạnh phúc ngắn ngủi này.

Nụ cười đầy khổ sở trên khuôn mặt, nhưng tay của anh từ đầu đến cuối chưa từng buông ra, thủy chung chặt chẽ ôm lấy cô và đứa bé trong bụng.

Tĩnh lại, là bởi vì khí lạnh lần nữa đánh úp đến, Hàn Bích La chậm rãi mở mắt, nhìn về phía bên cạnh, bên đó không một bóng người.

Anh luôn đến vào lúc nửa đêm, lặng lẽ, im lặng đi vào gian phòng của cô, đem thân thể cô ôm trong lòng ngực, rồi lại dùng thân nhiệt của chính mình, sưởi ấm cô, mà lúc cô sắp tỉnh dậy, thì một lần nữa anh lại không một tiếng động mà rời đi, làm bộ như anh chưa từng đi vào nơi này.

Nhưng mà anh không biết, mỗi một đêm cô đều đợi anh, cũng không thật sự ngủ; cho đến khi anh từ phía sau ôm lấy cô, khi đó cô mới có thể an tâm ngủ và đứa bé trong bụng cũng chịu ngoan ngoan đi ngủ, khi không có anh ở đây đứa bé trong bụng thật nhón nháo.

"Cục cưng, con rất thích ba đó, mỗi lần vào lúc ba ở đây, con mới có thể an phận, còn sau khi ba rời khỏi con liền làm loạn trong bụng mẹ, cục cưng, con không phải yêu mẹ sao?" Cô cố làm ra vẻ tức giận hướng về phía đứa nhỏ trong bụng, nói, tay lại vuốt ve bụng, giống như làm như vậy là có thể sờ tới đứa bé.

Đáp lại cô, là cục cưng nhỏ khẽ hạ xuống một quả đấm.

"Tốt tốt tốt, mẹ biết cục cưng sẽ không thiên vị, được chưa?" Dùng tay sờ sờ bụng, cô toàn tâm toàn ý nói với Tiểu Bá Vương trong bụng.

Nằm thêm một lát, khi anh đi, chân mắt đi sức hút, đã không còn có thể hấp dẫn cô tiếp tục ở lại trong đó; nâng cao cái bụng càng ngày càng tròn, cũng càng ngày càng khổng lồ, cô chậm rãi xuống giường, nhẹ nhàng đi tới phòng tắm rửa mặt một phen, sau mới đi tới phòng ăn.

Trên bàn ăn, bà dì đã chuẩn bị tốt bữa ăn sáng đầy đủ dinh dưỡng, cùng với một chén nong đậm mùi thuốc bổ.

Dù có không thích, nửa muốn kháng cự, nhưng dưới ánh mắt của bà dì, cô đành nhắm mắt, đem chén thuốc bỏ nghe nói rất tốt cho thân thể cục cưng, toàn bộ uống vào trong bụng.

Rồi sau đó, sợ bà dì sẽ không ngại thiếu bụng tiếp một chén dứt cô, nghe đến thuốc bổ da đầu cô đã tê dại, lập tức nâng cao cái bụng căng căng, từ từ đi tới vườn hoa tản bộ.

Từ sau khi anh lấy đứa bé làm điều kiện cho sự tự do của cô, thì anh không còn hạn chế phạm vi hoạt động của cô trong căn phòng kia, cô có thể tùy ý đi lại trong biệt thự, nhưng vẫn không cho phép cô bước khỏi phạm vi của căn biệt thự, dù chỉ vậy, nhưng đối với cô mà nói, đã quá đủ rồi.

Bác sĩ đến biệt thự khám thai cho cô đã nói, hoạt động nhiều đối với cục cưng và cô đều tốt, cho nên mỗi một ngày, cô đều tới vườn hoa này tản bộ, làm chút hoạt động mở rộng đơn giản.

Đi, đi, cô dần dần rời hoa viên, đi tới cửa chính biệt thự.

Đứa bé trong bụng hưng phấn hoạt động tứ chi, giống như đang cố vũ cô đi ra cánh cửa này, chưa bao giờ đi dạo bên này, cô có chút ngạc nhiên mở cửa, đi ra ngoài.

Cô chỉ từng nhìn qua từ trong phòng, cũng chưa bao giờ từ cửa đi vào trong rừng cây, mặc dù Long Tĩnh không cho cô rời khỏi biệt thự, nhưng cô chỉ là đi nơi phụ cận của biệt thự một chút thôi, sẽ không có vấn đề gì chứ?

Thời tiết mùa đông lạnh lẽo, cây trong rừng cứ nhiên một số còn có hoa nở.

Này đóa hoa trắng trắng nho nhỏ, nhỏ nhắn thuần khiết, khiến cô vừa thấy liền vui vẻ, không nhận được liền hái mấy đóa, tính toán giữ lại trong phòng để thưởng thức.

Đi dạo đủ rồi, cũng đi đến một nơi, cô mang theo mấy đóa hoa, chuẩn bị đi trở về thì một tiếng xe hoàn toàn xa lạ, thanh lịch hướng theo hướng của cô, lấy tốc độ bỏ mạng mà lái tới.

Chuyện xảy ra quá mức đột ngột, người bảo hộ trong bóng tối đi theo bảo vệ cô cũng không kịp phản ứng, chỉ có thể hướng theo hướng cô mà chạy như điên, chờ mong có thể ở trên sườn xe cứu cô ra trước khi bị chiếc xe đụng phải.

Nhưng đã quá muộn, anh ta chỉ có thể trở mắt nhìn bóng dáng của một người khác nhanh hơn anh ta, kịp thời đẩy cô ra, mà người nọ, lại không kịp né, cứ như thể bị xe mạnh mẽ đâm phải, rồi nặng nề rớt xuống đất.

Thời gian, giống như trong khoảnh khắc đó dừng lại.

Hàn Bích La nằm ngã trên mặt đất, hoàn toàn không dám tin nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang nằm bất động bên kia.

Dòng máu đỏ tươi, dùng tốc độ kỳ lạ ào ạt chảy ra từ thân thể anh, nhuộm đỏ mặt đất, cũng nhuộm đỏ những đóa hoa trắng nõn trên mặt đất.

Bụng giống như bị người ta nặng nề đập cho một quyền, đau đớn làm cho thân thể cô co quắp, không thẳng lên được, nhưng cô không thể nào ngẩng ngực nằm đợi tại tại chỗ, khó khăn chậm chạp dùng cả tay chân bò đến cạnh anh, cô run rẩy vươn tay, cuối cùng, vẫn không đụng được vào anh.

Thân thể của anh bị va chạm nghiêm trọng, sẽ có khả năng xuất huyết bên trong, nếu cô đụng chạm lung tung trên người anh, chỉ sợ sẽ gia tăng thương thế cho anh.

Có ai có thể cứu anh?

Cô hé miệng, muốn cầu cứu, lại phát hiện mình cứ nhiên không phát ra được bất cứ tiếng vang nào, nước mắt vô dụng rơi, lần nữa hận cái đầu ngu ngốc của mình không giúp ích được gì.

Mấy bóng dáng quý dị xuất hiện, cô cảnh giác ngẩng đầu, sợ bọn họ sẽ lại làm hại đến anh.

"Hàn tiểu thư, chúng tôi là thuộc hạ của cậu Hai."

Là người của Long Môn?

Cả người cô run rẩy, ngón tay chỉ về hướng người đàn ông vẫn đang chảy máu không ngừng.

Cứu anh. . . . .

Cô nói xong, im lặng, nơi cổ họng khô khốc dường như còn nếm được vị tanh của máu.

"Xin yên tâm." Ý bảo bên cạnh đã có người thay Long Tĩnh làm cấp cứu đơn giản, sẽ lập tức đưa anh đến bệnh viện phụ thuộc của Long Môn, một người trong đó, nhẹ nhàng đỡ cô vẫn đang quỳ trên mặt đất dậy, "Hàn tiểu thư, cô phải tỉnh táo, tâm tình quá mức kích động, sẽ không tốt cho cô cùng đứa bé trong bụng."

Dạ, cô biết, nhưng cô không cách nào làm tâm tình của mình bình phục.

Bụng thỉnh thoảng truyền đến một hồi co rút đau đớn, mặt cô tái đi, vội vàng ôm lấy bụng, lần nữa quỳ xuống.

Không, cục cưng sẽ không bị làm sao!

"Hàn tiểu thư!"

Không thể. . . . . Cô không thể mất đi Long Tĩnh, cũng không thể mất đi cục cưng. . . . .

Nâng lên đôi mắt đầm lệ, cô im lặng cầu cứu, cứu cứu đứa bé. . . . .

Tiếp sau đó, trước mắt là một mảnh mờ ảo, vô cùng đen tối.

Bên tai truyền đến tiếng thờ dài, gọi Hàn Bích La tỉnh lại từ trong bóng tối.

Cô quay sang, nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp giống như đã từng quen biết, vẻ mặt này là của bà chủ tám năm trước, lúc nào cũng là vẻ mặt từ ái, thường yêu thương cô như con gái ruột thịt của bà, để cho cô cảm nhận được tình thương của mẹ sau khi mẹ rời đi; nhưng lúc này, không còn nụ cười ôn hoà trên mặt, có chỉ là một vẻ mặt cau có.

Ký ức giống như thủy triều vọt tới phía cô, mặt của cô tái đi lần nữa, hai tay lập tức xoa nhẹ bụng.

Cái bụng cao cao hờ ra, nói với cục cưng yên ổn không sao, vẫn phát triển thật tốt ở trong bụng của cô, thoáng trấn an cảm xúc của cô bây giờ, mà lúc này cục cưng đã có một cuộc, giống như đang đáp lại lo lắng của cô, cô để xuống một nửa tâm tình đang treo lơ lửng, cục cưng không có chuyện gì.

Nhưng, ba cục cưng đâu?

Bóng dáng máu tươi khắp người hiện lên, làm cho lòng của cô đau đến dường như sắp bể nát, còn đau đớn hơn khi bị anh vứt bỏ lúc trước, cô gần như không có cách nào hô hấp, bụng truyền đến khẽ đau, cô vội vàng hít sâu mấy hơi, chậm rãi điều chỉnh tâm tình suýt hồng mắt.

Một hồi lâu, đau đớn không còn nữa, cô đứng thẳng người dậy, ngồi ở trên giường, khăn trương mà đưa tay hướng về phía phu nhân xinh đẹp kia, có lẽ cô nên gọi bà ấy là bác gái, mẹ của Long Tinh.

“Tiểu La, con tỉnh lại thật sự quá tốt.” Long phu nhân nghe được âm thanh, quay đầu lại, sau đó mừng rỡ mà nắm tay cô lên, thương yêu mà nhìn cô. “Cảm giác như thế nào? Vẫn còn choáng sao?”

“Bác gái.....” Cô lắc đầu, sau đó không lưu loát mà mở miệng, cổ họng khàn khàn truyền đến hơi đau, “Anh ấy.....Long Tinh.....” Không để ý nơi cổ họng đau đớn, cô vội vàng truy hỏi.

Về mặt vui mừng rút đi, giữa lòng mây Long phu nhân nổi lên một chút khó xử và vẻ buồn rầu.

Tâm phút chốc trầm xuống, đầu của cô trống rỗng giống như mất đi sức lực, cô chậm rãi quay về nằm trên gối, trên mặt tái nhợt không có một chút huyết sắc.

Ông trời, xin đừng tàn nhẫn với cô như vậy! Xin không cần cho cô ném đến tư vị hạnh phúc trước, sau đó lại tiếp tục cướp đi, làm cho cô rơi vào trong vực sâu đen tối đáng sợ một lần nữa.

“Tiểu La, đừng như vậy, A Tinh nó không có chết!” Long phu nhân vội vàng đỡ cô.

Anh ấy không chết! Trong mắt dấy lên một chút ánh sáng, Hàn Bích La gãy giọng suy nghĩ.

“Không, nghe bác gái nói, La, hiện tại con không thể đi nhìn nó.” Long phu nhân đưa tay ngăn chặn cô đang rục rịch thân thể, không cho phép cô xuống giường, “Bác sĩ muốn con nghỉ ngơi thật tốt, để cho cơ thể khôi phục như cũ, trừ khi con không cần đứa bé, con có thể tùy ý xuống giường.”

“Bác gái, con muốn đi gặp anh ấy.....” Nghe vậy, Hàn Bích La lập tức dừng lại động tác, quay về nằm trên giường, “Không thấy anh ấy, con không có cách nào an tâm, van cầu người, để cho con đi gặp anh ấy một cái là tốt rồi, sau khi xem xong, con lập tức quay lại nghỉ ngơi, người muốn con bao lâu không xuống giường, con sẽ không xuống giường.”

Long phu nhân khó xử nhìn cô một cái, “Không, La, con không thể đi gặp nó.”

“Tại sao? Con sẽ thật cẩn thận.” Hơn nữa, cục cưng cũng rất muốn gặp ba của nó.

“Tiểu La, con tỉnh táo lại mà hãy nghe ta nói được không?” Thấy cô không cử động, kiên trì muốn đi gặp Long Tinh, Long phu nhân không thể làm gì khác hơn, than nhẹ một tiếng, “Tiểu La, mặc dù A Tinh không có chết, nhưng nó bị thương rất nghiêm trọng, não bộ nó đã bị trọng thương, đến bây giờ vẫn còn hôn mê, bác sĩ nói nó có thể tỉnh lại hay không, phải xem ý chí muốn sống của chính bản thân nó.”

Hàn Bích La không thể tin trong tai chính mình nghe được, nói cách khác, Long Tinh có thể vĩnh viễn không tỉnh lại?

Điều trách cô, nếu như không phải cô bướng bỉnh mà đi ra biệt thự, nếu như cô không phải sơ suất như thế, không có phát hiện ra chiếc xe hơi khả nghi, nếu như.....Nếu như không phải vì cứu cô, anh ấy liên sẽ không chịu đã thương nghiêm trọng như vậy, lại càng không phải trở thành người sống đòi sống thực vật!

“Tiểu La, đây không phải là lỗi của con.” Long phu nhân nâng tay của cô lên, từ ái mà nói: “Con không thể đều đổ tất cả trách lên trên đầu chính mình, Long Tinh yêu con, cho nên nó tình nguyện mình bị thương, cũng tuyệt đối không làm cho con bị thương.”

“Không, anh ấy không yêu con, anh ấy chẳng qua là, chẳng qua là.....” Yêu cô! Đến lúc này, Hàn Bích La mới hoàn toàn thấy rõ tim của anh, ý của anh.

Nếu không có yêu cô, ở tình thế cô bị thương, mỗi ngày tự mình thay cô đổi thuốc, những thứ này rõ ràng có thể cho những người khác làm giúp sao?

Nếu không yêu cô, giữa hai người kịch liệt hoan ái, cùng với những cử chỉ dịu dàng đó, còn có ban đêm ấm áp mà ôm nhau lại đại biểu cho cái gì?

Nếu không có yêu cô, anh sẽ không bất chấp tánh mạng của mình, đẩy cô ra khỏi trước Quý Môn quan, mà tình nguyện chính mình xông vào sao?

Hàn Bích La vui mặt vào giữa hai lòng bàn tay, không có cách nào tha thứ trì hoãn của mình, và không tin nhiệm đối với anh.

Cô lại có thể nói ra những lời tàn nhẫn kia đối với anh.

Chuyện tám năm trước, lại xuất hiện làm tổn thương người, lại tiếp tục đau lòng, cũng đã thành quá khứ, hoàn toàn sẽ không đáng giá để cô lật ra cãi vã với anh, anh giam lỏng cha, cũng nhất định có nguyên nhân mà cô lại để cho tức giận che đi hai mắt của mình, nói ra loại lời nói tàn nhẫn lại vô tình, nặng nề đến thế.

Làm tổn thương tim của anh!

Cô như vậy, càng ghê tởm, càng đáng hận hơn anh tám năm trước! Ông trời....Cô có thể nào làm ra chuyện như vậy để tổn thương anh?

Bạn đang đọc truyện *Truy Nã Vị Hôn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

"Tiểu La. . . . ." Long phu nhân vuốt đầu của cô, thờ dài tìm lời an ủi nỗi khổ đứa con dâu thứ hai của mình, thì bất chợt cánh cửa đang khép chặt bị đập mở, cắt đứt suy nghĩ của bà.

"Hàn Bích La, cô còn mặt mũi để thốt ra những lời không tim không phổi này sao? Anh hai của tôi dĩ nhiên là yêu cô !" Long Hồ lo lắng cô cùng với đứa nhỏ, vừa đi tới ngoài cửa, liền nghe Hàn Bích La nói không lọt tai, cô tức giận đẩy cửa ra, xông đến trước mặt Hàn Bích La, quát.

"Tiểu Hồ!" Long phu nhân giật mình, vội vàng kéo con gái hung hăng như muốn đánh Hàn Bích La một trận, "Con ở đây làm gì? Ý Tiểu La không phải như thế."

Hàn Bích La cúi đầu xuống, khuôn mặt sớm đã nhòe nước mắt, không phản bác lại.

Thấy cô không có trả lời, Long Hồ càng không cách nào ngăn nổi tức giận, "Cô biết tại sao anh hai tôi muốn đưa cha cô giam lỏng ở Hàn trạch không? Bởi vì cha cô, lại có thể phái người tới, muốn bắt cô, dùng để uy hiếp anh hai, để cho ông ta có thể nắm giữ Viêm bang lần nữa, anh hai sợ cô gặp chuyện không may cho nên mới phải hạ lệnh giam Hàn Viêm lại!"

Cái gì? Cha của cô, sao lại làm chuyện như vậy? Hàn Bích La níu chặt cổ áo, không thể tin được.

"Cô lại biết vì sao, anh hai muốn đưa cô tới biệt thự kia, trăm phương ngàn kế đều không cho cô rời đi không?" Long Hồ tiếp tục hăm hù, vì anh hai trong lòng cực kỳ bất bình, "Mặc dù anh cả cùng với anh hai cũng có ý muốn bỏ qua cho Viêm bang, nhưng việc làm của cha cô đã phản bội Long Môn, tất cả bang phái cũng hận không thể nhô cổ tận gốc Viêm bang, mà người này còn phản bội con gái của mình, càng là cái gai trong mắt mọi người ! Anh hai dẫn cô đến biệt thự kia, phái người bảo vệ cô 24h, đồng thời vừa diệt trừ tất cả những người do Viêm bang phái đến muốn gây hại cho cô! Anh ấy vì cô làm tất cả, cô hiểu được sao?"

Khó trách khi cô muốn rời khỏi thì cho dù có đối xử tàn nhẫn với cô, nói những không lọt tai, anh đều không để cơ rời khỏi mình, thậm chí giam cô ở trong phòng đó, vì cái gì, cũng chỉ là để bảo vệ cô.

Nhưng, cô đáp lại anh, là cái gì?

"Cô hận anh hai tám năm trước vứt bỏ cô, nhưng cô có biết, anh hai ôm tâm tình gì ra quyết định này sao?" Tức giận làm cho Long Hồ mất đi lý trí, cô cũng không giữ được lời hứa của mình nữa, nếu như lúc này không nói ra, như vậy cô thật uổng công làm một người em.

Cho nên năm đó Long Tĩnh vứt bỏ cô, là có nguyên nhân hay sao?

Hàn Bích La ngược đời mắt đầm lệ lên, cho là mình đã nghe lầm

Lúc này Long Hồ rút cuộc nhìn thấy nước mắt của Hàn Bích La, cô nhất thời cứng họng, nhưng chuyện tới nước này, không thể tiếp tục giấu giếm cô ấy nữa, "Tám năm trước, ông nội đột nhiên qua đời, xa cách chúng tôi, mà nguyên nhân ông qua đời, là một mối quá độ mà dẫn tới bệnh tim tái phát; lúc ấy anh cả bị dả kích, nhưng vẫn không thể không đồng thời đưa tập đoàn Long thị cùng với Long Môn đi lên, bởi vì đây là trách nhiệm của anh ấy.

Sau khi thừa kế chức môn chủ Long Môn không lâu, sau một lần hội nghị nhân viên, anh cả gặp tập kích, mà anh hai vừa lúc ở nơi đó, anh cả vì cứu anh hai, nỗ lực giết một người dẫn đầu nhân viên phản bội trong đó, bởi vì tự trách, cùng với đau lòng, cho nên anh hai dứt khoát gánh vác trọng trách của Long Môn, xử lý tất cả máu tanh và đen tối của Long Môn.

Anh hai rất rõ ràng, sau khi chống đỡ Long Môn, tình cảnh của anh ấy là nguy hiểm cỡ nào, anh ấy không nghĩ, lại càng không nguyện ý để cho cô đi theo anh ấy trải qua ngày ngày nguy hiểm, nhưng nếu như anh ấy nói rõ chân tướng cho cô, cô nhất định sẽ không chịu rời khỏi anh ấy, vào lúc đó, cô vừa lúc trúng bẫy Trần Hoàng, anh hai liền thuận thế giải trừ hôn ước cùng cô, tuyên cáo người đời, anh ấy từ bỏ cô.

Cô chỉ biết là anh hai từ bỏ cô, nhưng cô có biết, vào ban đêm không người nào phát hiện thì anh hai luôn tự mình ngồi ở trong thư phòng của hai người thường đợi nhớ cô sao? Cô cũng có biết, anh hai luôn nhìn quà tặng của cô cho anh ấy, nhớ lại quá khứ của hai người sao? Cô có biết, lúc anh hai bị thương thì luôn gọi tên cô trong miệng sao? Nếu như lời nói này không gọi là yêu cô, vậy cô nói cho tôi biết, cái này gọi là cái gì?"

Long Hồ khóc đỏ mắt, nhưng đôi diện khuôn mặt Hàn Bích La loang lổ nước mắt, đến cuối cùng, giọng nói của cô trở nên bất đắc dĩ, không hề hung ác nữa.

Đầu Hàn Bích La trống rỗng, chỉ còn lại buổi nói chuyện cùng với lời nói của Long Hồ.

Tám năm trước, anh tàn nhẫn vứt bỏ cô, là vì cô; tám năm sau, anh vô tình nhốt cha cô, cũng là vì cô.

Tại sao? Tại sao anh ấy luôn một mình quyết định việc làm là vì tốt cho cô? Anh có biết hay không, rời đi anh, mỗi ngày một thân một mình, so với mỗi ngày liếm máu ở trên mũi đao còn khổ hơn? Ngày không có anh ấy ở bên cạnh, so với việc thường xuyên phải lo lắng cho mình, còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai quá phải không?

Nhưng, anh còn ngốc như vậy.

"A Tĩnh là yêu con, một điểm này, bác gái có thể làm chứng." Long phu nhân vẫn không nói tiếng nào, chậm rãi đi lên trước, kéo Hàn Bích La khóc không thành tiếng vào trong ngực, dịu dàng nói.

Nằm ở trong lòng Long phu nhân, bản thân Hàn Bích La khóc đến bất lực.

Long phu nhân thở dài một tiếng, khẽ vuốt ve cô đang khóc giống như một đứa bé vô dụng, trong lòng rồi rầm thành một đoàn.

Ông trời, xin đừng khiến cho người trẻ tuổi yêu nhau ăn khổ nhiều như vậy, xin hãy làm cho Long Tĩnh sớm tỉnh lại một chút!

Long phu nhân im lặng van xin.

Long Tĩnh không tỉnh lại, ông trời giống như không có nghe được lời van xin của Long phu nhân, Long Tĩnh vẫn còn hôn mê, giống như sẽ luôn ngủ say, sẽ không bao giờ tỉnh nữa.

Hàn Bích La ngồi trên ghế ở bên mép giường, cầm tay của anh.

Nằm trên giường gần hai tuần lễ, cho đến bác sĩ nói cô rốt cuộc có thể xuống giường, có thể đi lại, cô liền đến phòng bệnh Long Tĩnh đầu tiên, hướng về phía người đàn ông còn đang hôn mê bất tỉnh, tựa vào bên tai của anh nói nhỏ: "A Tĩnh, em yêu anh."

Mặc kệ anh có nghe hay không mặc kệ anh sẽ không thể hồi tỉnh, cô đã làm một quyết định, sẽ không vì người nào mà thay đổi quyết định này.

"Em sẽ không rời khỏi anh, A Tĩnh, mặc kệ là nơi nào, em sẽ đều theo anh, sẽ không để cho anh một thân một mình." Cô nhẹ nhàng khẽ hôn lên cánh môi tái nhợt, giống như in con dấu, "Cho nên, anh phải chờ em, không thể để em một mình, biết không?" Bàn tay mềm mại nhẹ vuốt tóc anh, dịu dàng mà thâm tình nói.

Lúc này, cánh cửa vốn khép chặt bỗng bị người gõ mấy cái, sau đó liền bị đẩy ra.

"Chị Bích La, trước chị uống chút thuốc bổ đi, đây là di mới vừa đưa tới, di ấy còn nói, uống thuốc bổ này lúc còn nóng mới có tác dụng."

Long Hồ mang theo một cái bình thủy đi tới, gọi người phụ nữ luôn luôn ngồi ở bên giường, bầu bạn với anh hai mình.

"Được." Hàn Bích La gật đầu một cái, thản nhiên lộ ra nét mỉm cười nhàn nhạt, nhận lấy chén thuốc bổ Long Hồ đưa cho cô, nghe lời uống một hơi cạn sạch.

Long Hồ nhìn cô uống thuốc bổ thì nhăn mày lại, người phụ nữ này thật nghe lời gọi cô ăn liền ăn, gọi cô nghỉ ngơi liền nghỉ ngơi, nhưng không biết vì cái gì, bên ngoài trừ bụng của cô càng ngày càng lớn, thân thể của cô lại càng ngày càng mảnh mai hơn, mảnh mai đến nỗi giống như gió lớn một chút, là có thể thổi cô đi.

Tình huống như thế này, cũng không lạ quan.

Dinh dưỡng toàn thân cô đều đưa hết cho đứa bé trong bụng, đứa bé phát triển tốt, nhưng cô có thể chống nổi sự đau đớn khi sinh con hay không, chỉ cần hơi vô ý một chút, đứa bé có thể không giữ được, cũng có thể không giữ được người lớn.

"Tiểu Hồ, tại sao nhìn chị như vậy?" Hàn Bích La nghiêng mặt sang một bên, nhìn cô gái vẫn còn ngây người "Có phải muốn chị đi nghỉ ngơi hay không?"

Cô nhớ, hình như cô đã ngủ trưa, nhanh như vậy lại phải đi ngủ nữa sao? Nhưng mà, cô vẫn còn muốn ngồi với Long Tĩnh một hồi.

"Không, không phải vậy, em chỉ đang ngăn người mà thôi." Long Hồ liền vội vàng lắc đầu.

Hàn Bích La nhàn nhạt cười một tiếng, bàn tay nhỏ bé xoa nhẹ bụng thật to.

Gần đây, hình như cục cưng động càng ngày càng lợi hại, hơn nữa cục cưng phát triển cũng rất tốt, hơi lớn, thẳng đến dạ dày của cô; thật ra thì ăn cái gì đối với cô mà nói, là một việc hết sức khó khăn, mỗi lần ăn cơm, cô đều phải dùng hơi sức rất lớn, mới có thể nuốt thức ăn vào trong miệng.

Nhưng nếu cô không ăn những thứ đồ này, cục cưng không thể có được đầy đủ dinh dưỡng để phát triển cơ thể, cho nên dù có đau khổ thế nào, khó khăn hơn nữa, cô cũng sẽ buộc chính mình ăn hết tất cả mọi thứ; cô cũng sẽ ép mình đi nghỉ ngơi thật tốt, như vậy sẽ không mệt mỏi, cô còn muốn ở bên người Long Tinh một lát.

Chỉ cần tất cả mọi chuyện đối với cục cưng tốt, cô đều sẽ làm, bởi vì, sinh một cục cưng khỏe mạnh, cũng là việc duy nhất cô có thể làm vì Long Tinh.

Nhìn cô như vậy, tâm Long Hồ cũng đau, cô đã trách lầm chị Bích La, bởi vì cô ấy yêu anh hai như thế, yêu đến nỗi nếu như anh hai không tỉnh lại nữa, cô ấy cũng sẽ theo cùng anh. . . . .

Cùng anh ấy?

Long Hồ tròn to mắt, nhìn Hàn Bích La đang cầm tay anh hai thật chặt, cô không dám mở miệng hỏi, nếu như chị Bích La thật sự có tính toán như vậy, cô nên làm thế nào bây giờ?

"Tiểu Hồ, em đi nghỉ ngơi một chút đi! Chị coi em giống như đang mệt chết đi." Mấy đẹp cau lại, cô mở miệng nói một chút, thấy Tiểu Hồ đều thay mình khổ cực, Hàn Bích La không nhịn được nói.

"Đó. . . . . Oh!" Về mặt Long Hồ lo lắng rồi đi, trong phòng to như vậy, chỉ còn lại Hàn Bích La cùng với Long Tinh vẫn chưa tỉnh lại.

"A Tinh, mấy tháng nữa, cục cưng sẽ ra đời." Nhẹ nâng tay của anh lên, đặt trên bụng nhô ra thật cao, cô dịu dàng nói.

Cục cưng ở trong bụng cô, giống như cảm thấy thấy tay của ba nó, liền đá cô một cước, hưng phấn không thôi.

"A Tinh, cục cưng biết là tay của anh, cho nên thật cao hứng đá chân đó!" Cô cười yếu ớt mà giải thích, "Em đây thật nghi ngờ so với em mang thai nó mười tháng, cục cưng hình như rất ưa thích anh, nó luôn ở thời điểm có anh, mới có thể ngoan một chút, anh không có ở đây liền đá chân ở trong bụng em; nếu như không có nhìn thấy anh, cục cưng sẽ rất tức giận, không ngừng đá chân, làm cho em hoàn toàn không ngủ được." Trong miệng oán trách, nhưng giọng của cô một chút bất mãn cũng không có.

"Ngày hôm qua, em đi khám thai, bác sĩ chụp giúp một tấm hình, anh muốn nhìn hay không?" Từ trong túi tiền móc ra hình ngày hôm qua bác sĩ đưa cho cô, cô chỉ một chỗ trong hình, "Bác sĩ nói, đây là tay của cục cưng, đây là chân của nó, còn có thân thể nhỏ bé này, bác sĩ còn nói, cục cưng rất khỏe mạnh, phát triển rất tốt, tuyệt đối là một đứa nhỏ khá khinh."

Không nghe được tiếng đáp lại, cô rũ con mắt xuống, đem hình thu hồi vào trong túi; một chút dấu hiệu Long Tinh tỉnh lại cũng không có, lòng của cô thật sự có một chút buồn bã.

"A Tinh, anh không phải muốn gặp cục cưng của chúng ta sao?" Tựa vào bên tai của anh, cô nhỏ nhẹ hỏi, nhưng thủy chung vẫn không nghe được câu trả lời.

"A Tinh, van cầu anh mau tỉnh lại, được không?" Tay đặt lên trên khuôn mặt tiều tụy của anh, cô nhỏ giọng cầu khẩn, "Em hiểu rõ, lời nói của em đã đề cho anh khổ sở rất nhiều, làm cho anh đau lòng, em cũng biết rõ muốn anh tha thứ em, là một việc rất khó khăn, chỉ cần anh không ngủ nữa; nếu như anh không muốn gặp em..., em bảo đảm, sau khi sinh cục cưng, em lập tức liền rời đi, sẽ không ở trước mặt anh nữa. . . . ." Lời còn chưa nói xong, đầu ngón tay truyền tới động tĩnh, làm cho cô toàn thân chấn động.

Cô không dám đưa mắt nhìn anh, sợ tất cả chỉ là ảo giác của mình, mới có thể nghe được âm thanh của anh; nếu như cuối cùng tất cả chỉ là ảo giác của cô, cô tuyệt đối sẽ không chịu được, bây giờ, cô thật sự không nên kích động quá mức.

Cô hít sâu mấy hơi, thủ hạ chậm lại nhịp tim đang đập nhanh.

"Không. . . . ."

Cô lại chấn động lần nữa, nhưng lần này, cô thật sự nghe được tiếng nói của anh!

Giọng nói khàn khàn, khô khốc đến nỗi khiến cho cô không biết anh đang nói gì, nhưng lọt vào tai Hàn Bích La, lại như tiếng trời, giống như một nốt nhạc, hơn tất cả mọi thứ âm thanh đẹp đẽ trên đời này.

Cô dò tìm mắt, nhìn về phía anh; anh vẫn nhắm mắt, nhưng lại có thể nhìn thấy mí mắt anh đang rung động.

Cô nín thở, kiềm nén để không bật ra tiếng khóc nức nở, sống mũi cay cay cùng một nỗi chua xót, khiến cho hốc mắt cô ngấn nước như trực trào, chỉ nhìn anh, nhưng dường như lại rút cạn mọi sức lực của cô, mờ ra đôi mắt đen giống như bị ngàn cân cốt thép trĩu lại.

Lúc này thời gian giống như là một cái chớp mắt, lại dài giống như là cả một thế kỷ, đôi mắt đen đang nhắm nghiền, rốt cuộc cũng chậm rãi mở ra!

Cô im lặng, những giọt nước mắt bị kiềm nén quá lâu, cũng ngăn không nổi nữa mà rơi xuống như chuỗi ngọc đứt dây, thấm đẫm gương mặt cô.

Anh hé mở môi, cổ họng khô khốc, cố gắng muốn nói gì đó; thấy thế, cô cầm lấy ống hút, lấy nước trong cốc, từng chút từng chút làm dịu cổ họng của anh.

"Không cho phép. . . . . Không cho phép em rời đi. . . . ."Sau khi vừa tỉnh dậy điều đầu tiên anh quan tâm, không phải chuyện nào khác chính là cô.

Nghe vậy, nước mắt cô càng rơi dữ dội hơn.

"Đồng ý tôi. . . . . Không được rời khỏi. . . . ." Đem hết tất cả sức lực, đưa bàn tay lên, nắm ngón tay chậm rãi nắm lấy tay cô, bao bọc trong lòng bàn tay của mình, anh tiếp tục cất giọng nói khàn đục.

Hàn Bích La khẽ cắn môi, anh đã tỉnh lại, cô đã chờ ngày này bao lâu rồi, anh rốt cuộc cũng đã tỉnh lại!

Cô vội lắc đầu, buông cốc nước cùng ống hút trên tay xuống, bàn tay nhỏ bé còn lại không bị anh cầm, đặt lên trên gương mặt của anh, "Không, em sẽ không đi." Cô cố gắng nuốt xuống tiếng nức nở nghẹn ngào vào trong, không cho phép mình lại khóc ở thời điểm đáng vui mừng như thế này.

"Đừng khóc. . . . ." Đầu ngón tay cố hết sức thay cô lau đi những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống, anh không nghĩ đến lý do tại sao cô lại muốn khóc, bởi vì lòng của anh, đang vì những giọt nước mắt rơi xuống của cô làm cho đau.

Tay của cô áp lên bàn tay anh đang lau nước mắt cho cô, đôi môi run rẩy nói: "Em sẽ không đi, sau khi sinh bảo bảo, em cũng sẽ không rời đi anh, A Tĩnh, em yêu anh."

Là bởi vì anh đang quá hy vọng mà sinh ra ảo giác sao? Hình như anh đang nghe được cô nói thương anh?

"Anh không có nghe lầm, Long Tĩnh, em yêu anh." Cô nhìn thấy, trong mắt anh là sự không dám tin, làm lòng cô vừa thương vừa đau, anh cho là, cô sẽ không yêu anh sao?

Trước khi biết hết mọi việc, cô đã không có chút năng lực nào phản kháng lại tình yêu đối với anh; sau này khi biết tất cả, sao cô lại có thể không thương anh được?

"Xuân Nhi. . . . ." Anh có chút kích động khép mi mắt, nghiêng mặt, nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay của cô, "Đừng khóc. . . . ."

"Anh lại kêu em Xuân Nhi rồi." Cô nở một nụ cười thật đẹp, nhớ lại quá khứ.

Tận đáy lòng của anh vẫn luôn tồn tại cái tên "Xuân Nhi" này, mỗi đêm đều ở trong miệng của anh lật ngược nhớ tới.

Cô nói, cô không đi, cô nói; cô thương anh, cho nên, anh thật có thể mong đợi cả đời này, cô sẽ luôn ở bên cạnh anh, không bao giờ rời đi nữa.

Nhu tình nhẹ nhẹ, giữ chặt tim của anh, để cho đau đớn trên cơ thể anh thoáng chậm lại.

Anh thề, sẽ bảo vệ cô thật tốt, sẽ yêu cô vĩnh viễn.

Cả đời.

Tất cả mọi chuyện khổ sở đau lòng, tựa như hoàn toàn biến mất sau khi Long Tĩnh tỉnh lại, thay vào đó, lại là một chuyện vui.

Mặc dù Long Tĩnh hôn mê hơn ba tháng, nhưng cũng không có ảnh hưởng to lớn gì đối với cơ thể anh, điều này đã làm cho Hàn Bích La được thở phào nhẹ nhõm.

Ngoài ra, anh cũng không cần mỗi thời khắc đều lo lắng có người sẽ gây bất lợi đối với Hàn Bích La, nếu có ai không phục, vậy thì đơn giản, ra lệnh một tiếng, đem toàn bộ người thân trong gia tộc của mấy lão hồ ly trong bang, trong một đêm liền biến mất như chưa từng xuất hiện trên đời này.

Hơn nữa, nhị thiếu gia của Long Môn dùng cái mạng của mình để đổi lại mạng của người phụ nữ kia, tầm quan trọng có bao nhiêu, không cần nói rõ mọi người cũng hiểu được, có ai lại dám đi chọc giận cô? Chọc phải cô, không phải là đối đầu với cả Long Môn sao? Cũng không phải là không muốn sống nữa, còn ai dám làm chuyện mờ ám?

Trở lại, chính là Hàn Viêm không còn mưu đồ dám nghĩ đến việc nắm giữ Viêm bang nữa, bởi vì ngày xưa cái gọi là anh em tốt, tất cả làm cho ông ta như bị sập cửa vào mặt; thuộc hạ trung thành của ông ta, bởi vì công tốt mà mừng rỡ, vì tư lợi, mà rời rít hướng tới những bang phái khác, còn dư lại, tất cả đều theo bang chủ mới, hoàn toàn không coi trọng ông ta; khiến long tự tôn khổng lồ của ông ta bị đã kích sạch sẽ, chỉ có thể giống như loại gà trống bại chiến, ủ rũ cúi đầu sống qua ngày.

Vì vậy, Long Tĩnh liền có thể an tâm dưỡng thương; mà điều duy nhất anh lo lắng, chính là bụng của Hàn Bích La càng lúc càng lớn.

Đứa bé càng lớn, làm cho cô mệt mỏi, việc ăn uống càng ngày càng khó khăn, có lúc thậm chí sẽ cảm thấy khó thở; bác sĩ kiến nghị trước thời gian cục cưng ra đời, nhưng cô phải kiên trì đợi cục cưng đủ tháng mới sinh ra.

Cô thật sự rất thích đứa nhỏ này, anh lại vừa cảm động lại đau lòng, mỗi lần như vậy chỉ có thể luống cuống nhìn cô mang theo nụ cười dịu dàng, yếu ớt, đang khổ cực thở hổn hển.

Thật may là, cô vất vả mang thai cực cung gần mười tháng, không lâu sau đó vào một buổi tối ấm áp cực cung liền ra đời; không khổ cực giống như lúc mang thai, lúc này cực cung sinh ra rất dễ dàng, không làm khó cô quá nhiều.

Tiểu thiếu gia duy nhất của Long gia ra đời, dĩ nhiên là chiếm được tình thương của tất cả mọi người; cha mẹ Long Tĩnh vui mừng đến mức cả ngày cười không khép miệng, ôm cháu đích tôn đi khắp nơi khoe khoang, ngậm kẹo đùa cháu, rất vui vẻ; thậm chí ngay cả Hàn Viêm, bị sự dễ thương của đứa cháu này hấp dẫn, cái gì đông sơn tái khởi, tất cả đều quăng ra sau đầu, không làm gì liền tới nhìn cháu ngoại cùng với con gái từ nhỏ không đau một chút.

Tình thân đến chậm làm Hàn Bích La cảm động cực kỳ, ở trong ngực Long Tĩnh, hạnh phúc của cô mỗi ngày đều trôi qua như thế.

Gặp gỡ anh, là may mắn lớn nhất cả đời này của cô.

Trong căn phòng trẻ con được bày trí dễ thương ấm áp, Hàn Bích La yêu thương ôm tiểu bảo bối, nhẹ vạch lên áo lưới, đút vào miệng đứa trẻ bởi vì đói bụng mà khóc.

"Đừng khóc, đừng khóc, mẹ không phải đã cho con ăn rồi sao?" Thương yêu đưa vị sữa mẹ ngọt ngào lên miệng cực cung, cô dụ dỗ nói: "Cực cung, con càng ngày càng thích khóc đó, nếu ảnh hưởng đến ba nghỉ ngơi, vậy làm sao bây giờ đây?" Tuy nói thân thể Long Tĩnh phục hồi như chưa hề bị gì, nhưng mới vừa trọng thương, thì phải nghỉ ngơi thật tốt mới được.

"Đừng nói giống như anh rất yếu ớt vậy chứ." Long Tĩnh không biết lúc nào đã đi tới phòng trẻ, tựa bên cạnh cửa, đôi mắt đen như mực rơi vào trên người cô cùng cực cung.

"Anh. . . . . Vào lúc nào thế?" Bên má cô ửng hồng, xoay nửa người lại, thoáng che đi cảnh xuân rơi vào trong mắt anh; cùng anh ân ái đã là thật lâu, thật lâu chuyện lúc trước rồi, hiện tại áo cô không ngay ngắn, khó tránh khỏi có chút khó vì tình.

Thế nhưng anh lại xem thường, đi từ cạnh cửa về phía cô, cổ ý nhìn rõ hoàn toàn cảnh cô đang cho cực cung bú.

"Anh. . . . ." Cô khẽ cắn môi, bởi vì ôm cực cung, không thể chuyển động được, chỉ có thể nghiêm mặt, mặc cho ánh mắt của anh dừng ở nửa thân trần trên người cô.

Ánh mắt của anh thật chích người, mà làm cô ngượng ngùng, nụ hoa bên kia không có bị cực cung bú lấy, ngứa ngáy, giống như đang mong đợi anh ngậm. . . . .

Oh, cô đang suy nghĩ gì vậy!

Cực cung vẫn còn ở trong ngực của cô, mà anh căn bản sẽ không làm ra chuyện gì với cô, cô liền tự nghĩ đến chuyện đen tối.

Không muốn cho anh biết mình nghĩ cái gì, cô cố giữ vững bình tĩnh cho cực cung ăn xong, cho nó ợ lên no nê, đặt nó trở về giường nằm xong, mới đưa tay mặc lại quần áo cho từ từ.

Từ phía sau, một lực giữ tay của cô lại.

Cô run lên, hai chân mềm nhũn, nghĩ không biết anh muốn làm cái gì.

"Dáng vẻ cực cung giống như ăn ngon lắm." Anh tựa vào bên tai của cô nói nhỏ, ngón tay thon dài, sạt qua loại hồng ngọc trái cây, dùng lực một chút, nặn ra thức ăn trân quý nhất của con nít, rồi sau đó bỏ vào trong miệng mút nhẹ, "Rất ngọt."

Lời nói của anh đầy tà khí, giống như ngọn lửa, cuốn lấy toàn thân cô, lập tức cả người cô liền ửng hồng giống như tôm chín.

Cô vừa xấu hổ lại vừa sợ, giằng giằng muốn thoát khỏi vòng tay đang ôm thân thể mình, định cài lại quần áo, nhưng lúc này anh ôm cô vào trong ngực, lưng của cô dính sát vào lồng ngực của anh, không hề có một khe hở giữa khoảng cách của hai người, cho nên anh dễ dàng cảm giác được phái nam giữa đùi của anh đã sớm thức tỉnh.

Thân thể của cô khẽ run, cứng đờ mặc cho anh ôm, không giãy dụa nữa.

Thân thể không có hoan ái quá lâu, bởi vì anh dâng lên một loại khát vọng, cô cũng muốn anh, muốn cảm thụ sinh mệnh anh cuộn cuộn không dứt, muốn xác nhận mình thật không có mất đi anh.

Ngón tay trắng nõn như búp măng, từ từ vòng tay đặt lên eo anh, ở trong lòng của anh xoay người lại, đối mặt với anh.

Cô cup nửa mi mắt, e lệ không dám nhìn thẳng vào mắt anh đang che kín dục vọng muốn cô; lúc này, cô khản trương giống như cô gái nhỏ lần đầu hoan ái.

"Em có nguyện ý không?" Tiếng nói anh khàn khàn, ở bên tai làm bầm, giống như ác ma hấp dẫn cô.

Cô khẽ nhếch môi, rồi lại không cách nào lên tiếng, đóng đóng mở mở đến mấy lần, sau cô mới run run, nhỏ giọng nói : "Không thể ở chỗ này. . . . ."
Cực cung ngủ ở chỗ này, ngộ nhờ nó tỉnh, không phải đều nhìn thấy tá cái sao ? Không, không thể như thế được!

"Vậy chúng ta trở về phòng, có được không?" Âm thanh hấp dẫn tràn đầy nam tính thì thầm, lần nữa vang lên ở bên tai.

Lần này, cô không có lý do cự tuyệt, chậm rãi gật đầu, ngay lập tức, cô bị anh bế ngang eo lên, sải bước hướng thẳng về phòng của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nữ Vị Hôn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Anh ôm cô, sau khi đi vào trong phòng liền buông cô xuống, chưa kịp đứng vững, cô liền bị một đôi tay có lực kéo vào trong lòng.

Cái ôm xuất hiện đột ngột làm cô hoảng sợ, một tiếng thét kinh hãi ở trong miệng suýt thốt ra, nhưng lại bị một đôi môi lạnh lẽo kịp thời che xuống, biến thành tiếng than nhẹ mơ hồ.

Lưỡi của anh, khôn có thăm dò xong, trực tiếp tiến sâu vào, cuốn lấy lưỡi của cô, dây dưa thật chặt, bàn tay đè ép mộng cô, đem cô chống đỡ chặt chẽ ở thân thể của anh, phái nam phía dưới cần răng chịu đựng, trong khi đang hôn cô, chậm rãi mà cố ý ma sát giữa hai đùi của cô.

"A. . . . ." Âm thanh vừa kiều mỹ vừa mềm mại bật ra từ đôi môi bị hôn đến sưng đỏ.

Tiếng thờ dục mềm mại nghe vào trong tai đàn ông, cực kỳ mê hoặc, hấp dẫn anh làm cho dục vọng giữa hai chân càng thêm bành trướng, muốn hung hăng chôn vào chỗ mềm mại thần bí của cô.

Anh đem cô áp đến trên giường, bàn tay to lớn lột ra từng mảng quần áo chường mắt trên người cô, ánh mắt chuyên chú kia, giống như đang tháo ra một món quà anh mong đợi thật lâu, làm cho anh khát vọng.

Cho đến lúc khi toàn thân cô không mảnh vải che thân, anh bỗng chợt đem nụ hoa lúc nào cũng tràn đầy vị sữa ngọt ngào và luôn luôn ẩm ướt đứng thẳng ngấm vào trong miệng, tuy tiện mà liếm mát, nhẹ nhàng cắn.

Thân thể của cô càng thêm trở nên nhạy cảm, anh chỉ là ngấm lấy nụ hoa của cô mát mà thôi, nhưng vùng thần bí giữa hai chân của cô, đã sớm tràn đầy chất lỏng ngọt ngào, đang chờ mong anh xâm lược.

Long Tĩnh dùng sức mút lấy tiểu quả trước ngực cô, thỉnh thoảng dùng răng khẽ cắn, làm cô phát ra tiếng thờ dục kiều mỹ, phái nam của anh cần răng chịu đựng, vô cùng muốn lập tức chôn sâu vào cô, cảm giác khoái cảm khi được cô bao phủ gắt gao, nhưng cô ấy không có hoan ái đã lâu rồi, vội đi vào sẽ gây trở ngại tiểu huyết chặt chẽ, nhất định không thể chịu nổi.

Bàn tay nhẹ nhàng tách ra hai chân đang khép chặt của cô, trước khi cô khép lại không kịp liền chui vào, làm cô rút cũng không kịp khép lại hai chân.

Cô then thùng, khoi dậy đầy lòng muốn chinh phục cô, ngón tay hướng về âm thanh đang rên rỉ của cô, chôn vấp bên trong tiểu huyết đã sớm ẩm ướt.

Giọng nói của cô khàn khàn lời cuốn, anh nhất định hiểu rõ, hiểu rõ vừa rồi hôn cô, đã muốn làm cho cô ẩm ướt, chất dịch tràn đầy, đang chờ đợi anh tiến vào, yêu thương cô thật tốt.

Mắt chăm chú nhìn gương mặt bởi vì kích tình mà đỏ bừng của cô, rõ ràng đây không phải là lần đầu hoan ái, rõ ràng ngay cả đứa bé cũng sinh rồi, nhưng cô lại như cũ giống như một tiểu xử nữ chưa hiểu việc đời, ngượng ngùng luống cuống, nếu như lại làm đau cô, cô có thể làm ra phản ứng gì?

Hàn Bích La không biết Long Tĩnh đang suy nghĩ gì, chỉ quay mặt đi, không có nhìn thẳng vào anh, cho đến khi, giữa đùi truyền đến khí nóng quý dị, làm cho vẻ mặt cô lại lần nữa vừa sợ vừa luống cuống.

Tiểu huyết hoàn toàn tràn đầy chất dịch ngọt ngào, không hề che dấu mà rơi vào trong mắt của anh, thấm ướt mặt dịch nơi thần bí, giống như hoa hồng đang nở rộ, xinh đẹp đến mê người, dù hoặc người phạm tội.

Nâng đôi mắt như mực lên, thấy được cô bởi vì không dám tin mà trừng lớn đôi mắt ngập nước, anh chậm rãi, cúi xuống hôn lên tại ánh mắt của cô, môi mỏng ngấm lấy tiểu hạch đang nở rộ như đoá hoa, đầu lưỡi tiếp xúc đến nơi tiểu hạch nhạy cảm khẽ liếm, nhẹ nhàng ma sát, trêu chọc nó, kích thích cô.

"Không cần. . . . ." Cảm giác kích thích quá mức đánh sâu vào thị giác, làm cho cô không cách nào tiếp thu được mà muốn khép chặt hai chân, nhưng lại bị bàn tay của anh giữ lấy, không cách nào nhúc nhích.

Đầu lưỡi linh hoạt đánh vòng ở trên tiểu hạch đầu tiên, sau đó bỗng chốc duỗi một cái, tiến vào thăm dò bên trong hoa huyết anh sắp phải chôn sâu, ma sát tiểu thịt mềm mại, uống vào mặt dịch mê người này.

Hai tay cô dừng lại ở khuôn mặt chính mình bị trêu chọc mà hiện ra màu đỏ bừng, trong miệng không ngừng phát ra một tiếng thờ gấp gấp khó có thể chịu đựng, tuyệt đối không thể tưởng tượng được, anh lại có thể đối với cô làm ra trò liên tục nằm mơ cũng không nghĩ tới chuyện tình tà tử như vậy.

Mỗi bộ phận bị anh tùy tiện liếm láp truyền đến sự vui sướng không có cách nào đo lường, cô bất lực mà rên rỉ, thờ hồn hển, không hề có khả năng chống cự lại mà mặc anh tùy tiện đòi lấy.

Mật dịch như nước tràn đầy, hoàn toàn mà thấm ướt cô, cùng với móng nhỏ ở dưới tấm nệm, cô lúng túng như cũ, nhưng không có cách gì chống cự lại mật đạo truyền đến từng trận khao khát.

Thời điểm đầu lưỡi của anh đang trêu chọc phía dưới của cô, cô khó khăn mà gầy giữa vòng eo, làm cho vùng thân bí của mình, càng thêm tới gần sự đùa bỡn của anh hơn nữa.

Anh thu hồi lưỡi lại, đôi lấy ngón tay thon dài tiến vào dò xét triệt để bên trong huyết đạo ẩm ướt của cô, thăm dò sâu hơn vị trí phía trong, giống như dấu hiệu chuẩn bị ra vào khi giao hoan, buộc cô phát ra tiếng rên rỉ ngày càng kiều ny, mềm mại câu người hơn.

Đúng lúc này, bụng dưới đang truyền đến từng đợt tê dại, cô không tự giác mà nghênh hợp sự tiếp xúc, mong đợi tới đỉnh cao trào đã lâu không gặp này.

Mật đạo bao phủ ngón tay, truyền đến từng trận thất chặt đến mất hồn, con người như mực ù rũ, đúng lúc này sức lực ngón tay Long Tinh tăng nhanh tốc độ, làm cho cô trong nháy mắt liên tục tới đỉnh cao trào làm người ta run rẩy này.

Cô thờ dốc không dứt, hô hấp còn chưa kịp ổn định được thì thân thể bỗng bị người lật lại, đưa lưng trắng như tuyết về phía anh, tiếng kinh sợ đứng ở giữa, chưa kịp phát ra, liền bị phái nam đang căn răng chịu đựng, tiến thật sâu vào bên trong tiểu huyết vẫn còn co rút lại không dứt.

Không có hoan ái đã lâu, tiểu huyết lại truyền đến sự đau đớn giống như thời điểm êm đềm phòng, Long Tinh gầm nhẹ ra tiếng, không ngờ sau khi cô sinh cực cung, lại có thể vẫn chặt khít như vậy, thiếu chút nữa ngay lúc tiểu huyết cô đang không ngừng co rút lại bắn vào trong.

“U.....Không được.....” Sự đau đớn đánh úp về phía cô, làm cô không nhận được gầy giữa thân thể, vọng tưởng thoát khỏi đau đớn trong không khí ái muội này, nhưng anh làm sao có thể sẽ nguyện ý buông cô?

Phái nam đang chôn sâu ở trong thân thể cô, từ từ chậm rãi lui lại, khi cô đang nghĩ rằng anh sẽ tạm thời “ngưng chiến”, thì phái nam mang theo một lực đạo mạnh mẽ, lại vừa chôn vào vùng quan trọng nhất của cô, thẳng đến nơi mẫn cảm nhất tử cung.

“A!” Không cần.....” Cảm giác quá mức kịch liệt, đánh thẳng vào thần kinh của cô, vẫn không có cách nào cứng rắn thân thể theo thói quen, đau đớn lan tràn đến nơi sâu kín, mỗi một làm cho cô khó có thể mở miệng được.

“Không cần cái gì?” Giọng anh khàn khàn hỏi, thân thể cường tráng nâng mông của cô lên, cũng không cho cô thời gian kịp trả lời mà đông đưa qua lại, mật dịch ẩm áp lần lượt chảy ra, ra vào thân thể tuyết với của cô.

Anh thật đáng giận! Rõ ràng hỏi cô, nhưng lại không cho cô có thời gian đáp lại! Cô khẽ cắn môi, không nhận được ngoài đầu nhìn lại, nhìn anh chăm chăm, không biết con người long lạnh ngập tràn xuân tình, ở trong mắt của người đàn ông kia là cỡ nào phong tình cùng mê người đến cực điểm.

Mắt Hàn Bích La trừng lớn, cảm giác phái nam của anh đang trong người âm ỉ, lại trường to ngày càng lớn, làm hoa huyết vốn khít chặt nay căng chặt đến miễn cưỡng, càng thêm rộng hơn.

“A.....Không.....” Cô luống cuống, tứ chi đồng thời cử động muốn đi lên phía trước, muốn chạy trốn khỏi tình hình làm người khác không nhận được tâm hoảng ý loạn này.

“Em muốn chạy đi đâu?” Tay Long Tinh mạnh mẽ thoát giữ chặt vòng eo so với lúc mang thai càng thêm đầy đặn, môi mọng ở trên lưng của cô, rút ra lần lượt dấu hôn hồng nhạt, đẩy đưa mãnh liệt ở phía dưới làm cho cô lúng túng, co rút người lại, biến thành mềm mại cọt xát.

“Em...” Môi của cô run rẩy, nhạy cảm thấy anh đang chậm rãi hạ lại tốc độ, mật huyết dâng lên từng trận khoái cảm, “Em.....”

Phát hiện phản ứng của cô, khoé môi anh cười sâu xa, tay bao phủ lấy khối mềm mại trước ngực cô, ngón tay thon dài đùa bỡn khối mềm mại đầy đặn, cùng với tiểu quả chín mọng, tay khác lại gian xảo đến tầng hoa lúc này đang là trung tâm, ngón tay trượt qua tiểu hạch đang đứng thẳng, ma sát, vân vê lấy.

Trực tiếp đón nhận khoái cảm không có cách nào trốn truyền đến, thân thể của cô trở nên càng mềm mại, hoa huyết tiết ra mật dịch nhiều hơn, đem chỗ hai người giao hợp trở nên hoàn toàn ẩm ướt.

Chậm rãi co rút, mang đến cảm giác thoải mái nhỏ, không tự chủ, vòng eo cô chậm rãi bắt đầu dao động nghênh hợp, thân thể không kiềm chế được mà tìm kiếm tư thế làm cho cô vui sướng, thoải mái.

Ánh mắt cô long lạnh tràn đầy sương mù, môi đỏ quặn rừ không kiềm chế được bật ra nhiều tiếng thờ dốc, bộ dáng cô gái mình yêu động tình, giống như thuốc kích thích mạnh nhất không gì sánh được, đem lý trí cuối cùng của anh đập nát.

Uyển chuyển nâng lên mông Hàn Bích La, anh không ngừng dụ dỗ tiến vào từ nông đến cạn, thất lưng dùng sức, đem phái nam đàn khát vọng thật sâu thỏa mãn chôn vào cô, từng đợt trở về đều ẩm áp nhất, tiểu huyết cô thật mất hồn.

So với kịch liệt lúc này, vui sướng trực tiếp hướng thẳng cô mà đến, nhưng anh không cho cô cơ hội lùi lại, ôm cánh tay của cô, hoàn toàn đem cô kiểm chế dưới thân thể, cưỡng ép cô nghênh hợp luật động của anh.

Đầu cô ngẩng lên, chỉ cảm thấy trong cơ thể mình đến từng đợt sóng to, hơi vô ý một chút, sẽ đem cô hoàn toàn cắn nuốt.

Thấy thế, anh thuận tiện kéo cô, để cô ngồi trên đùi anh, tư thế này, khiến cho anh càng thêm chôn sâu vào cô, tiểu huyết nhẹ nhàng tưới lên trên phái nam cứng rắn, làm cho hô hấp của anh dừng lại một chút, thương thức thân thể xinh đẹp không thể hình dung của cô, dường như làm anh không khống chế được dã thú trong người.

Giống như trời sinh cô ra là dành cho anh, thân thể hoà hợp với anh như thế.

“A Tinh.....” Khoái cảm thật lớn bao phủ cô, toàn thân co rút lại, một tay vòng ra sau ôm lấy cổ anh, khuôn miệng nhỏ nhắn không nhịn được thì thầm tên anh.

Trong lòng run lên, bên tai nghe lời thì thầm đến mất hồn của cô, anh luật động càng thêm mạnh mẽ, mỗi lúc một nhanh, như đang đáp lại cô, làm cho cô vui sướng càng thêm kịch liệt, giữa bụng truyền đến từng đợt tê dại quen thuộc, cô nghiêng về phía anh, đôi môi đỏ mọng đưa lên dụ hoặc người nếm thử, môi lưỡi quấn quít cùng anh, giam chặt lại tiếng thét chói tai không kiềm chế sắp bật ra.

Khoái cảm dồn dập đến trong cơ thể cô giống như pháo hoa sắp nổ tung, thân thể kéo căng đến cực điểm, tiểu huyết ngọt ngào điên cuồng co rút nhanh, đè xuống phái nam chôn sâu trong đó.

Người trong lòng lại lần nữa đạt tới cao trào, nhưng dấu hiệu anh giải phóng cũng không có, ngược lại, anh luật động càng thêm mạnh mẽ, càng lúc càng nhanh, ở trong thân thể cô chặt chẽ rong ruổi, chiếm đoạt khoái cảm nhiều hơn.

Vui sướng giống như từng đợt sóng mạnh mẽ, phóng mạnh về phía cô không ngừng, làm cho cô nức nở ra tiếng, không thể chịu đựng được kích tình mạnh mẽ như vậy, cái miệng nhỏ nhắn nhịn không được cầu xin tha thứ: “A Tinh.....Van cầu anh.....Em không chịu được.....”

“Ngao, em có thể làm được.” Rời khỏi thân thể cô không chút trở ngại, để cho cô nằm ngang trên mặt giường, trên thân thể như ngọc nhuộm màu hồng nhạt đặc thù lúc hoan ái, tiểu huyết giữa hai chân còn tràn đầy mật dịch ngọt ngào, làm cho anh kiểm chế không được muốn chôn sâu vào lần nữa.

Cô còn chưa nghỉ ngơi đủ, không kịp hô hấp, lại lần nữa rơi vào trong bàn tay anh, bị cưỡng ép hoan ái cùng anh, mắt cô khép hờ nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh đang chìm trong kích tình mãnh liệt, trong lòng áy náy rồi bời.

Long Tinh nhìn thân thể mảnh mai của người con gái mình yêu đang hoan ái dưới thân, gầm nhẹ ra tiếng, sức lực ở tiểu huyết không khỏi thêm mạnh mẽ, mỗi lần trở về đều hung hăng xông vào cô, thẳng đến chỗ sâu mềm mại nhất của cô, nặng nề ma sát qua nhụy hoa non nớt, sau đó lại rút thân về, dường như phải rời khỏi cô.

Động tác của anh mặc dù mang đến khoái cảm, cũng làm cho khát vọng cơ thể cô được thỏa mãn, khiến cho nơi mẫn cảm bị sưng đỏ lên, cùng với sự ra vào của anh, hiện ra tiểu huyết mập mờ hơi đau.

Không chịu được, thân mình cô cong lên, nghênh hợp anh tiến vào từng đợt càng thêm sâu, khi anh lớn mật chôn vào cô thì tiểu huyết co rút lại, làm cho huyết đạo vốn chật hẹp càng thêm siết chặt, kiểm chế anh gắt gao, muốn anh đến cao trào cuối cùng nhanh một chút, để cho cô nghỉ ngơi.

Khoái cảm mãnh liệt bị áp sát dừng lại truyền đến hạ thân, khoe miện anh co rút lại, không ngờ tới người phụ nữ then thùng dưới thân, sẽ làm ra hành động giống như một người phụ nữ lăng lợ phóng đảng, mê hoặc lòng người.

Chống đỡ cô thật chặt, thay đổi co rút rất nhanh, không cần trong chớp lát, xương cở truyền đến sự tê dại, làm cho anh nặng nề mà vùi vào chỗ sâu nhất của cô, chống đỡ tại hoa huyết bắn nhanh ra mầm mống ấm nóng.

Thân thể nhạy cảm, lại một lần nữa theo anh đạt tới cao trào, lần này, cô không kiềm chế được thốt ra tiếng rên rỉ yêu kiều, trong phòng tràn ngập hơi thở nam nữ hoan ái.

Hoan ái đi qua, thân thể cô cực kỳ mệt mỏi, cô vùi vào trong lòng anh, thậm chí ngay cả khí lực để oán trách anh còn đè trên người cô đều không có.

Một hồi lâu sau hô hấp mới dần ổn định, cô khó chịu di chuyển phần dưới cơ thể, lại ngoài ý muốn khiến cho phái nam của anh vẫn chôn trong cơ thể trượt càng sâu.

Cô không khỏi mềm mại ra tiếng, cái tư thế này, mắc cỡ cực kỳ, “Anh.....Anh mau đi ra.....” Cô ngượng ngùng nói, hai tay chống đỡ trước ngực anh, đẩy anh.

Ngoài dự đoán, anh chẳng những không nghe lời rút khỏi thân thể của cô, ngược lại đem hai cở tay của cô giơ cao khỏi đầu, giữ chặt cô.

“Làm sao bây giờ, anh không muốn đi ra?” Anh nhìn hai gò má đỏ bừng của cô, cứ có cảm giác sau khi cô sinh đứa nhỏ, so với trước kia hơn một phần quyến rũ cùng với媚 hoặc khó nói nên lời, cô như vậy, làm cho anh không khỏi nói ra lời tà khí.

Trên hai gò má nhuộm màu hồng nhạt mê người càng sâu, anh lại có thể nói ra lời như thế với cô!

Thấy cô mặc cỡ đến ngay cả nói cũng không nên lời, thế nhưng anh lại bức bách từng bước, cần phải làm cho đôi môi sưng đỏ kia trả lời lại anh mới vừa lòng, mới bằng lòng bỏ qua sự vô tội của cô.

“Xuân nhi, em nói cho anh biết, anh nên làm thế nào mới phải?” Vô cùng thân mật cọ xát má phẩn của cô, cảm giác được vùng thần bí của phụ nữ bao phủ chính mình, bất ngờ co rút lại một cái, “Em đang dụ dỗ anh, phải không?” Giọng nói nam tính của anh khàn khàn tựa vào bên tai của cô nói nhỏ.

Cô dùng sức lắc đầu, sợ anh thật sự hiểu lầm, “Em không có.....” Ngay cả chính cô cũng không biết vì sao thân thể của chính mình sẽ có phản ứng này!

“Làm mẹ, có thể nói dối sao?” Anh chỉ im hơi lặng tiếng đi vào hoa huyết của cô đang lúc xử lý, dính vào từng giọt mật dịch, “Nhìn này, không phải là chứng cứ?”

Đầu của cô càng dùng sức lắc, cô không rõ, tại sao tối nay anh vô cùng tà tử như vậy, làm cho cô gần như chống đỡ không được.

“Không thừa nhận cũng không quan trọng.” Anh nhún nhún vai tựa như rộng rãi, nhưng lại ở lúc cô nhẹ nhàng thở ra thì bất ngờ nhắc hai chân của cô lên, buộc cô lộ ra vùng thần bí giữa hai chân.

“Long Tinh!” Cô vừa sợ vừa thẹn.

Mà anh đáp lại, chính là liên tiếp lượt động vừa mạnh mẽ vừa thâm sâu, buộc cô mất đi tất cả lý trí, cùng với ý thức trống rỗng.

Chỉ có một lần như thế, làm sao lấp đầy dục vọng anh nhẫn nhịn gần tám tháng? Tuy rằng không thể đòi hết lại một lần, bất quá, tiền trả theo giai đoạn cũng là một sự hưởng thụ, không phải sao? Chỉ có điều, dù sao cũng phải thu lại lãi trước mới được.

Long Tinh cúi đầu, cho người phụ nữ trong lòng một cái hôn ấm áp, lừa gạt cô đáp ứng tuyệt đối điều khoản không công bằng này đã.

Vì thế, trong phòng ngủ bọn họ, từng khắc lúc nào cũng có âm thanh cầu xin tha thứ của phụ nữ, tiếng thở gấp, cùng với tiếng gầm nhẹ thỏa mãn của đàn ông, cả một đêm.....

Cuộc sống, chính là hạnh phúc như thế mà đi qua.

Mỗi ngày sáng sớm, có thể người mình yêu tình lại ở trong ngực, quan sát tỉ mỉ anh với lúc tỉnh táo bộ dạng khác nhau một trời một vực. Chợt có ý nghĩ đòi lại sẽ không nhận được mà, dùng các phương thức mà cô cảm thấy thú vị để tới gọi anh dậy.

Mặc dù mỗi một lần sau khi anh tỉnh lại, đầu tiên chính là bắt được cô, trước cho cô nụ hôn nhiệt tình nóng bỏng kịch liệt, rồi sau đó thì phải nhìn cô vừa lòng dựa vào, xem một chút có thể tránh được hay không bị nuốt vào bụng. Vì thế tới bây giờ, cô là món ngon không thể tránh được, mỗi ngày đều bị anh ăn no, tiếp tục như vậy nữa, xem ra có thể vì Bảo Bảo rất nhanh sẽ có thêm em trai hoặc em gái.

“Tiểu La, cháu rất nóng sao? Mặt cũng đỏ hết.” Giọng nói mang theo hoang mang, chậm rãi truyền vào trong tai.

Hàn Bích La phục hồi lại tinh thần, có chút thẹn thùng lúng túng nhìn Long phu nhân.

“A... Vâng, cháu hơi nóng.” Không tiện nói mình là bởi vì nghĩ đến Long Tinh, nghĩ đến lúc hai người thân mật mới có thể đỏ mặt, cô không thể làm gì khác hơn là nói dối ôm ấp này với Long phu nhân.

Nhưng thực tế ý nghĩ trong mắt cô có thể trốn được mắt của Long phu nhân sao? Chỉ thấy Long phu nhân mập mờ mà cười một tiếng, lại tốt bụng không cười nhạo cô, giả bộ như không nhìn thấy gì, càng ngày càng dụ dỗ Tiểu kim tôn tuân tể đáng yêu.

Hôm nay là ngày mà mỗi tháng nhà Long gia tụ hội, Long gia có năm con gái, cho dù nhiều việc bận rộn cũng phải bỏ xuống tất cả công việc về nhà liên hoan, cho nên Long Tinh mang cô đến Long gia trước sau đó lại trở về Long Môn, giải quyết xong một chút chuyện quan trọng liền trở lại.

Thương thế của anh vừa mới khỏi, cô không yên tâm anh nhanh như vậy trở về xử lý công việc, nhưng anh lần nữa bảo đảm sẽ bảo vệ mình thật tốt, cùng với mỗi đêm dùng phương thức thuyết phục cô làm người ta mặt đỏ tới mang tai, anh có bao nhiêu “Khỏe mạnh.”

Chuyện kia, nghĩ đến dạy người cũng xấu hổ.

“Thế nào? Bắt đầu nhớ anh hai sao? Tùy hứng quăng tất cả công việc cho nhân viên, đi về nhà Long Hồ, cũng không có Long phu nhân tốt bụng như vậy, vừa mở miệng liền trúng thẳng trái tim, hỏi mặt đỏ của Hàn Bích La, “Chị Bích La, hai người mới xa nhau ba giờ thôi.”

Chỉ có ba giờ sao? Cô cho là đã quá lâu! Hàn Bích La vừa mặt lại lúng túng, rồi lại mặt mới phản bác, không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt, nhẹ uống hồng trà ấm áp.

“Tiểu Hồ, chán sống rồi hả?” Lôi Kỳ Nhi khó khăn lắm mới có một kỳ nghỉ, chau mày, hỏi cô út “Cô khó khăn lắm mới tránh được một kiếp từ mất lạnh Long Tinh, bây giờ còn dám đến chế nhạo Bích La?”

Nói tới đây, Long Hồ trong lòng có sự cảm thông, bởi vì cô mang tất cả chuyện nói hết cho Hàn Bích La, để cho cô ấy thiếu chút nữa động đến thai nhi, Long Tinh nghiêm chỉnh ước chừng cho cô mất lạnh một tháng, để cho cô hiểu thật sâu, cho dù là ruột thịt, cũng sẽ vì vợ mình mà nổi giận!

“Chị dâu, em không phải là ý đó! Chị nhớ anh hai như vậy, anh hai biết nhất định sẽ vui vẻ chết được!” Gió chiều nào che chiều ấy, chỉ không phải là Long Hồ không ai có thể hơn.

Cô trên khuôn mặt nhỏ nhắn khản trương, Hàn Bích La dạy không nhận được khẽ cười lên, “A Tình sẽ không như vậy, em yên tâm.” Cô an ủi cô gái, biết cô ấy “Kém thông minh” bị Long Tình nặng nề mà đã kích.

“Sẽ không mới là lạ chứ!” Bẹt mếu máo, Long Hồ không dám lớn tiếng phản bác.

“À, đúng rồi, Bích La, khi nào thì anh chị muốn bỏ sung tiệc cưới?” Lôi Kì Nhi mất liếc ngón tay Hàn Bích La không có vật gì ở giữa, không nhận được nhủ mày.

Nghe vậy, Long phu nhân và Long Hồ cũng yên lặng nhìn Hàn Bích La giống như là rất mong đợi đáp án của cô.

“Tiệc cưới?” Bản thân Hàn Bích La cũng là ngẩn ra.

Về cơ bản, xưa nay cô cũng không có nghĩ tới chuyện này, xa cách tám năm, có thể lại một lần nữa ở chung cùng với Long Tình, chính mình còn có một đứa con đáng yêu, cô đã rất thỏa mãn rồi, không để ý mình chuyện mình với anh không có kết hôn.

Huống chi, quan hệ hiện tại giữa bọn họ, cũng không khác biệt gì so với các cặp vợ chồng khác? Cho nên, có kết hôn hay không đối với cô mà nói cũng không quan trọng.

“Dĩ nhiên không được!” Biết cô trả lời, ba người phụ nữ tại chỗ không hẹn mà cùng lớn tiếng phản đối.

“Con ta có thể nào làm một người vô tình vô nghĩa?” Long phu nhân tuyệt đối sẽ không để mình vừa ý con dâu thí sinh, tiếp tục không có danh không có phận theo sát ở bên con mình!

Và lại con dâu này đã sinh cho bà một đứa cháu đích tôn, thỏa mãn mong muốn rất lớn là được ôm cháu đích tôn của bà, nhân tình lớn như vậy, cô bảo gì bà cũng sẽ báo đáp thật tốt.

“Xin mẹ đừng hiểu lầm, A Tình cũng không phải người vô tình vô nghĩa.” Hàn Bích La vội vàng thay chồng yêu quý giải thích rõ, “Thương thế của anh ấy vừa mới khỏi, mà trong môn phái lại có một đồng chuyện chờ anh ấy giải quyết, anh ấy đã rất bận rộn rồi ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, như vậy chuyện kết hôn cũng không vội, cho nên...”

“Chị Bích LA, chị đừng có cứng chiu anh hai như vậy!” Long Hồ rất không nể tình phản đối.

“Đúng!” Lôi Kì Nhi cũng tham gia nói, “Đàn ông là không thể quá cứng chiu!”

Ách? Hàn Bích La nháy mắt mấy cái, những lời này từ trong miệng Lôi Kì Nhi nói ra, không biết vì sao, chỉ là đặc biệt mà không có sức thuyết phục.

“Tiểu La, nghe mẹ nói, nếu một ngày Long Tình không có cầu hôn con, thì con một ngày không vào phòng ngủ các con.” Long phu nhân đề nghị, không phải ép con trai mau sớm mang cô trong suy nghĩ lấy con dâu thí sinh về nhà.

Cái gì? Hàn Bích La nháy mắt lần nữa, mẹ Liên Bá cũng cùng nhau ồn ào lên? Bây giờ, nên làm gì đây?

Chẳng lẽ, muốn cô chủ động mở miệng cầu hôn? Bất quá, chủ ý này hình như cũng không tệ lắm đây! Nghe được chính miệng cô cầu hôn anh, trên mặt anh sẽ xuất hiện vẻ mặt như thế nào? Là vui mừng, hay là ngạc nhiên? Là rất vui mừng, hay là không thích?

Hiện tại chỉ là muốn đến, cũng đã làm cho cô rất mong đợi.

Trên mặt cô tỏ rõ hạnh phúc tràn trề, cha cô dạy “Phụ nữ cần phải tự mình cố gắng” đạo lý về phụ nữ này, không hẹn mà cùng không nhận được than nhẹ lên tiếng, muốn cô kiên quyết lòng dạ bắt đầu đối đã Long Tình? Chỉ sợ Long Tình dùng một ánh mắt, một ánh mặt, thì làm cho cô không còn chút lý trí nào, mặc anh nhào nặn chà xát tròn dẹt.

“A, anh hail” Khóe mắt đảo qua cảnh vật, chợt thấy bóng dáng cao lớn, đứng lặng im ở trước cửa phòng trà, Bích La đang hù dọa vì cảm thấy Long Hồ đáng thương.

Gật đầu một cái, đi vào phòng trà, “Mẹ, chị dâu.” Đầu tiên là Long Tình cung kích gọi người phụ nữ có vai vế cao hơn mình, rồi sau đó trước mặt các phụ nữ, mang Hàn Bích La ôm vào trong ngực.

Vì cả kinh, Hàn Bích La ngượng ngùng nhìn những người khác, chỉ thấy mọi người cũng rất thức thời quay mặt đi, ánh mắt không có rơi vào trên người bọn họ.

“Buông em ra trước.” Cô nhỏ giọng nói, tay nhỏ bé đẩy anh ra.

Không ngờ, anh cố tình lại ôm chặt cô, lộ ra tùy hứng hiếm thấy.

Cô không có cách, không thể làm gì khác hơn là mặc cho anh ôm, hoàn toàn mang Long phu nhân các cô ấy ném ra sau đầu, hai tròng mắt nhìn hẩn lờn mi mang chút mệt mỏi.

Cô không nhận được giọng lên, về đều anh hơi nhú chân mày, “Mệt lắm không? Muốn đi nghỉ ngơi trước một chút không?” Cô hỏi.

“Cũng được.” Cầm tay cô, Long Tĩnh lắc đầu một cái, “Còn em? Tối qua không ngủ nhiều, không muốn nghỉ ngơi một chút sao?”

Lời của anh, làm cho cô lại đỏ mặt, vừa nũng nịu lại hờn dỗi mà tròn mắt nhìn anh một cái, rồi sau đó vội vàng nhìn phản ứng của người khác một chút.

Đáng ghét, nhìn họ một đứng thẳng một đứng đến vai, cũng biết là tất cả mọi người đều nghe thấy! A, Long Tĩnh giống như càng ngày càng hư hỏng... Thật là, anh như vậy, lại làm cho cô có một phản cực kỳ quen thuộc, bởi vì, anh tám năm trước cũng là thích trêu chọc cô như vậy.

“Muốn gì?” Trong mắt anh thoáng qua một chút mỉm cười, lại đến nhanh làm cho người ta phân biệt không rõ, chỉ là trong nháy mắt, anh lại trở lại thành Long Tĩnh lạnh nhạt như ngày thường.

“Không có gì.” Quả nhiên, là cô suy nghĩ nhiều quá.

Lúc này, Tiểu bảo bối trong ngực Long phu nhân chợt rú rít ra tiếng, nắm một quả đấm nhỏ vùng xung, giống như muốn được nắm giữ mẹ nó một mình.

“A, Bảo Bảo đói bụng?” Bản năng người mẹ của cô phát ra, vội vàng đẩy Long Tĩnh ra, tiến tới bên cạnh con trai.

Long Tĩnh không có lên tiếng, chỉ từ từ đi theo cô đi đến bên cạnh Long phu nhân, một phen vượt lên trước cô ôm lấy con trai, bế con trai trở về, về mặt một nửa lãnh khốc, nhìn trong tay dường như không hài lòng lắm không phải là mẹ ôm mình sữa của con nít.

Long Hồ xoa xoa mắt to, vừa rồi, cô có phải hay không nhìn thấy ghen tỵ trên mặt anh hai? Nhưng cũng có thể sao? Đó là con anh ấy a!

“A Tĩnh, đưa Bảo Bảo cho em, có thể nó nói bụng.” Nhìn khuôn mặt con trai đáng yêu nhỏ nhắn bắt đầu nhú lại, Hàn Bích La đuổi thẳng bắt tay vào làm, muốn cho con trai ăn.

“Nó không phải đói bụng, mà là tã ướt.” Giọng nói Long Tĩnh không có thay đổi, không có nhấp nhô, vẫn giống như ngày thường.

“Thật?” Cô không biết làm thế nào mà nhìn Bảo Bảo một chút, cũng rất đúng, bởi vì cô mới vừa cho Bảo Bảo ăn không lâu, “Vậy em đi lấy tã thay cho Bảo Bảo.”

“Không, anh đi.” Đưa tay cản trở cô, anh ôm con trai đến phòng con nít.

Nhìn bóng lưng anh ôm Bảo Bảo, người được có chút âm mưu Long Hồ lại gần Long Phu nhân, “Mẹ, mẹ cảm thấy thế nào?”

“Ta cũng không nghĩ toi.” Long phu nhân gian xảo một hồi lâu sau, cho con gái như vậy đáp lại sau, hai người nhìn nhau mà cười rộ lên khanh khách.

“Mẹ?”

“Bác gái?” Chỉ có Lôi Kỳ Nhi và Hàn Bích La hoàn toàn không hiểu hai người đang bí hiểm cái gì.

“Trời ơi, tiểu La, con còn gọi là bá mẫu?” Long phu nhân nghe được sự xưng hô này, làm như không hài lòng mà lắc lắc đầu, “Phải đổi cách xưng hô, biết không?”

Tìm Hàn Bích La đập nhanh, hy vọng dưới ánh mắt Long phu nhân cho phép khẽ gọi: “Mẹ.”

Long phu nhân khẽ cười ha hả, “Con dâu ngoan.”

“Mẹ, mẹ nói mau, mẹ và tiểu Hồ vừa rồi đang nói cái gì?” Lôi Kỳ Nhi hỏi đến cùng.

“Con không cảm thấy, Long Tĩnh đang ghen sao?” Có dụng ý khác nhìn Hàn Bích La một cái, Long phu nhân vui mừng nhướng mày mà hỏi ngược lại. Nuôi con trai lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy diện mạo con trai ghen không được tự nhiên, thật sự bà vui hết mức.

Ghen? Long Tĩnh sẽ ghen? Hàn Bích La khó có thể tin tròn to mắt, luống cuống nhìn Long Hồ quay về phía cô nháy mắt, hơn nữa, còn là ăn dặm chưa của con trai anh?

Lôi Kỳ Nhi cười sáng sủa ra tiếng.

“Tin tưởng mẹ, không lâu sau Long Tĩnh phải đổi Bảo Bảo uống sữa tươi.” Long phu nhân nhìn cười, nhìn về hướng Hàn Bích La xấu hổ không còn mặt mũi nào nói, mà nguyên nhân tại sao muốn đổi, không cần nói cũng biết.

Mặt Hàn Bích La càng đỏ hơn.

Quyết định, tối nay sẽ không để cho Long Tĩnh ngủ trên giường cô, cô thề!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nữ Vị Hôn Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Editor: hoateng

Cuối cùng ngày đó, cô có để cho Long Tình leo lên giường cô không?

Đáp án đương nhiên là có, hơn nữa cô còn bị anh ăn sạch, khi mặt trời lên cao cũng không cách nào xuống giường, điều này lại làm cho cô không biết làm sao, rồi lại không tức giận được.

Chẳng qua sau ngày hôm đó, công việc của anh bắt đầu bận rộn, thường nửa đêm cũng vẫn chưa về, để cho thói quen của cô anh có bên cạnh mới ngủ được, cả một tuần cũng không ngủ được ngon giấc.

Anh rốt cuộc bận rộn những thứ gì? Cô muốn hỏi, nhưng lại cảm thấy đến Long Môn hỏi chuyện không ổn; hơn nữa hỏi anh thì anh cũng không có trả lời cô.

Người đàn ông này, luôn cảm thấy quyết định của mình là tốt nhất; nước xa cũng không chịu hỏi một chút thái độ hay nguyện vọng của người bên gối, khur khur cố chấp, anh đáng giận!

Ôm con trai ở trong phòng khách đi tới đi lui, giống như Long phu nhân nói, mấy ngày sau Long Tình đột nhiên mời một bảo mẫu về, nói sợ cô quá mệt mỏi, phải có người chia sẻ trông nom chuyện của Bảo Bảo một chút.

Chăm sóc Bảo Bảo có nhiều khó khăn sao? Cô lại không cần đi làm việc, cũng không muốn trở về viêm bang, vật lộn với mọi người nữa cả ngày 24h nhìn Bảo Bảo cũng không thành vấn đề.

Mời bảo mẫu tới, không phải là muốn cô giành ít thời gian ở trên người Bảo Bảo, để nhiều thời gian trên người hấn chứ? Nếu không phải Long phu nhân nói rõ, thật đúng là cô sẽ cho là Long Tình ăn dấm dấy!

Mặc dù cảm thấy buồn cười, nhưng cô đồng thời cũng cảm thất cao hứng, Long Tình, anh yêu cô đây!

Cái này làm cho cô rất cao hứng chừng mấy ngày liên tiếp, thoáng yên tĩnh cô một mình trông coi giường trống không bất mãn.

Bảo Bảo trong ngực, nhanh như chớp mắt to nhìn thẳng cô, cái miệng nhỏ nhắn thỉnh thoảng chơi nước miếng phao phao, tay nhỏ thỉnh thoảng vung vẩy.

“Bảo Bảo có nhớ ba ba hay không?” Cô hỏi tiểu oa nhi trong ngực rất rõ ràng không hiểu được mà trả lời cô, “Me rất nhớ ba ba, làm sao bây giờ?”

Bảo Bảo không để ý đến cô, tiếp tục chơi nước miếng của bé phao phao.

“Con ở dơ quá.” Giấu cột nơi Bảo Bảo phì nước miếng, cô dùng giấy lau đi cái miệng nhỏ bốn phía nước miếng của bé, không tự chủ lại nhìn đồng hồ treo tường một chút, cô than nhẹ một tiếng, dù sao cũng cảm thấy thời gian không có anh ở đây, thời gian giống như đặc biệt trôi chậm.

Chuẩn bị đến thời gian trở về phòng để Bảo Bảo ngủ thì cửa chính đang đóng nhanh chóng bị người vội vã mở ra, cùng hình dáng cấp bách, “Phanh” xông vào.

“Chị Bích La, chị mau đi theo em!” Long Hồ không nói hai lời, dắt tay Hàn Bích La liền đi ra ngoài.

Hàn Bích La không hiểu gì ôm chặt con trai, “Tiểu Hồ, em đi chậm một chút! Em muốn dẫn chị đi đâu?” Cô hỏi có chút khẩn trương, bởi vì trên mặt Long Hồ nặng nề.

“Chị trước đừng hỏi, đi theo em là được.” Long Hồ mang cô tiến lên xe, sau đó mình ngồi vào chỗ tài xế, mạnh mẽ đạp cần ga, để cho xe bay như đạn bay mà chạy về phía trước.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ, chẳng lẽ Long Tình đã xảy ra chuyện? Hàn Bích La ngồi ở chỗ ngồi phía sau, nín lấy lòng thật chặt; phảng phất cảm nhận được tâm trạng mẹ, con nít vốn là yên lặng lại riu rít lên tiếng, mí mắt bắt đầu nhăn lại.

“Bảo BẢO ngoan, không khóc.” Cô ôm chặt con trai, cố gắng dỗ bé.

Không lâu, xe dừng lại, “Đến rồi, chị Bích La, chị mau xuống xe.” Vừa vội vàng mang cô xuống xe, lôi kéo cô đi.

Bởi vì trong lòng lo lắng, mà Hàn Bích La không rảnh nhìn kỹ phong cảnh bốn phía, cho đến khi Long Hồ mang cô đi tới một tòa nhà cổ trắng tinh sảo khéo léo trước lễ đường, cả người cô mới ngây ngốc.

Này.. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Được rồi, được rồi, chị Bích La, chị mau đi vào trong phòng, có người sẽ mau giúp.” Long Hồ ôm con trai cô trong ngực, rồi sau đó mang cô đẩy mạnh vào một căn phòng nhỏ.

Kế tiếp, cô hoàn toàn bị động đứng đó cùng với trạng thái tim đập mạnh và loạn nhịp, ngây ngốc mặc cho người ta định đoạt, thay quần áo, trang điểm, rồi sau đó lại bị người ta đẩy ra cửa.

Cha của cô, khó khăn mặc vào một bộ tây trang chỉnh tề, mặt kiêu ngạo mà nhìn cô.

“Con gái, con thật rất đẹp, rất giống mẹ con.” Cô nghe được gần đây cha cứ gắp mặt là nhắc tới mẹ, nói như thế.

Chân chừ mà nhìn trên người một bộ lụa trắng, thủy tinh một viên lại một viên lóe sáng, khảm ở trên làn váy, mỗi một bước cô mang theo hào quang sáng chói mỹ lệ.

Là hôn lễ? Tay khoác cánh tay của cha, chậm rãi đi về phía trước, bản nhạc quen thuộc vang lên bên tai, là khúc hành quân kết hôn, nói cách khác, không phải là Long Tinh có chuyện gì.

Kiểm nén nước mắt, cô nhìn người đàn ông đứng thẳng trước tượng Chúa, cô không nhìn được mà nước nở lên tiếng, trái tim lơ lửng thật lâu, cuối cùng có thể rơi xuống đất rồi.

Nghe cô nước nở, Long Tinh bất chấp lễ nghi, cũng như bay mà đi tới trước mặt cô, vén vạt mỏng trên đầu cô ra, “Làm sao vậy? Tại sao khóc?” Trong giọng nói, hoàn toàn lo lắng không hề che giấu lo lắng.

Nghe vậy, nước mắt cô lại càng rơi, “Anh không có sao...”

“Anh sẽ có chuyện gì?” Bị anh hỏi ngược lại không biết làm thế nào.

“Anh dọa em rồi.” Đưa hai tay ôm anh thật chặt, cô vừa rơi lệ, bên môi lại treo một chút cười nói: “Khi tiểu Hồ lời kéo em đi, em cho là anh đã xảy ra chuyện gì, làm cho cả buổi, mới biết rõ anh vẫn tốt, căn bản là không có sao.”

Long Tinh mất lạnh lẽo trừng mắt nhìn em gái chột dạ một cái, rồi sau đó mới trở về ôm vợ trong ngực khóc thút thít không ngừng “Anh không sao, đừng lo lắng, ha?”

Thoáng dừng nước mắt, Hàn Bích La hậu tri hậu giác (*) phát hiện, trong giáo đường nho nhỏ, lại có nhiều người ngồi, mà bọn họ, cho dù giờ phút này đang thú vị mà nhìn hai người chăm chăm.

(*) Hậu tri hậu giác: là một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình ko biết, mãi sau mới phát hiện ra

“A!” Cô cảm thấy cực kì mất thể diện, nhưng người đàn ông càng ngày càng xấu xa, lại lời kéo cô đến trước tượng Chúa, “Đừng cúi đầu, ngẩng đầu lên xem một chút.”

Chịu đựng cảm giác mất thể diện, cô nghe lời ngẩng đầu lên, nhìn bố trí trong giáo đường, là hôn lễ trong mơ của cô, giáo đường nho nhỏ, màu hoa tươi trắng tinh khiết, bạn bè quen biết và người thân, đây là tám năm trước cô nói với anh, không ngờ tám năm sau, anh vẫn nhớ, hơn nữa còn vì cô thực hiện hôn lễ này.

“Thích không?” Anh hỏi, trông mắt lóe lên giống như đứa trẻ mong đợi được khen.

Cảm động gật đầu một cái, cô nhớ lại một vấn đề, “Thích.. Trong mấy ngày nay anh là bận việc này?”

“Đúng vậy.” Trên mặt anh, xuất hiện một chút u ám, “Anh không thể để cho em không danh không phận theo anh.”

Chỉ như thế? Đáp án này, cô không hài lòng lắm.

Cho nên, cô quyết định gây cho anh một chút khó khăn, “Nhưng mà anh không có cầu hôn em, anh cũng biết em nhất định sẽ gả cho anh sao?” Ác ý nhìn anh một cái, cô cố ý hỏi.

Vấn đề của cô, khiến cho mọi người tron bữa tiệc xì xào bàn tán một trận.

“Em không muốn?” Dường như không dự đoán qua vấn đề này, vẻ mặt người đàn ông tái đi, tựa như bị đá kích nặng, “Chúng ta ngay cả đứa nhỏ cũng sinh rồi, có thể nào không kết hôn?” Nôn nóng, miệng anh bắt đầu nói không lựa chọn.

“Không sao, em không ngại.” Nói lầm bầm, phản ứng của anh, làm cho cô càng thêm tức giận.

Không còn kể sách, người đàn ông chịu thiệt hại rất nặng nhìn chăm chăm cô, miệng lúc đóng lúc mở, bộ dáng một bộ muốn nói chuyện lại không nói ra lời.

“Ngốc kia, anh hai, trực tiếp hôn, ép chị đồng ý!” Lão Tử Long Uyên, chịu khổ cho mọi người xem thường đề nghị, Long phu nhân lại cho anh một cái gở đầu, gở anh xong sao bay đầy trời.

“Em thật sự không lấy chồng?” Trầm mặc một lúc lâu, Long Tĩnh lên tiếng lần nữa, anh thấy được, trong mắt cô chợt lóe lên gian xảo.

“Có điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Cầu hôn với em trước, em sẽ gả cho anh. Mặc dù tám năm trước anh đã từng cầu hôn một lần, nhưng bên trong bọn họ đã hủy bỏ hôn ước, bây giờ muốn kết hôn, có phải nên cầu hôn lần nữa cưới lần nữa không?”

Lúc đầu tưởng là, anh sẽ suy nghĩ thêm một chút, nhưng ngay sau đó, anh chợt quỳ một gối xuống dưới, cầm một bó hoa hải dụ(*) trắng, đang lúc mọi người reo hò cùng tiếng vỗ tay, mở miệng hỏi người phụ nữ cười đến rất vui vẻ: “Hân Bích La tiểu thư, xin em gả cho anh, được không?”

(*) hoa này tớ biết tên khác của nó. Có gì các bạn tra gg xem hình nhé!!

Lời cầu hôn thật là quê mùa, nhưng mở miệng nói lời này, là Long Tĩnh, cho nên quê mùa nữa, không sáng ý nữa, cô cũng sẽ vui vẻ đồng ý.

“Được.”

Cô trả lời, để cho Long Tĩnh nhanh chóng đứng lên, sớm đã ngậy người hướng về phía cha xứ, muốn cha bắt đầu chủ trì hôn lễ.

Ở dưới mọi người đang chúc phúc, cô thành vợ anh.

“Anh yêu em.” Bên tai truyền đến một tiếng yêu nhu hòa, làm cho cô cười híp mắt, trong lòng ấm áp, tất cả đều là tình yêu.

“Em cũng yêu anh, Long Tĩnh.” Cả đời, không bao giờ rời xa không bao giờ vứt bỏ (*).

(*) Nguyên văn là ‘Bất ly bất khí’.

Bên trong giáo đường, mọi ánh mắt, cũng đều rơi vào trên người đôi nam nữ; bên ngoài giáo đường, một bóng dáng, hơi ẩn ở phía sau cửa, nhìn người kia cười xinh đẹp, trên người cô dấu cười đến mức rất hạnh phúc.

Cô chưa từng ở trước mặt anh ta, nụ cười quá nở rộ như vậy, không, phải nói, ở trước mặt anh ta, cô chưa từng cười qua mới đúng.

“Tôi cho là, anh nên đi sớm đi.” Tiếng nam để nghe, ở phía sau người đàn ông vang lên.

Người đàn ông xem thường, không trả lời.

“Nếu tôi bị anh trai nhìn thấy, kết quả của anh cũng không nhiều lần trở về may mắn như vậy.” Long Triều mỉm cười trên khuôn mặt tuấn tú, thoáng qua một chút nham hiểm.

“Việc này không liên quan đến chút chuyện của Long Tam Thiếu anh chứ?” Trần Hoàng nghiêng người híp mắt, cười mỉa mai hỏi ngược lại.

Thấy phản ứng này của anh ta, Long Triều không giận ngược lại cười, “Nếu không phải cậu bảo thủ quá mức, cậu tuyệt đối là một người tài, đáng tiếc, cậu bây giờ, tôi tuyệt không thể dùng.”

“Dĩ nhiên, tôi chính là phế nhân.” Mắt anh ta, rơi vào trên người bên trong giáo đường lần nữa.

Mắt liếc tay phải anh ta quần vải bầy, “Chỉ có cậu, mới làm ra chuyện chọn tay mình đảm đương nhận tội, hơn nữa, bản thân cô ấy cũng không biết.”

“Cô ấy căn bản cũng không cần phải biết những thứ này.”

Đúng vậy, anh yêu cô, cái đó giống như yêu tiểu thiên sứ làm cho cô; nhưng anh, phải tự tay phá hủy cô, mang cô đẩy xuống vực sâu Địa Ngục.

Hôm này, cô có thể nhận được hạnh phúc, cho dù biết rõ nguy hiểm chồng chất, nhưng anh vẫn như cũ muốn tới đây, thấy cô một lần cuối, sau đó, anh liền muốn rời khỏi đây, vĩnh viễn cũng sẽ không trở về nữa.

“Tình yêu, có thể nói quả nhiên làm cho người ta không có lí trí.” Long Triều vừa nói, thấy được trên mặt đối phương chợt lóe lên nỗi buồn khác thường.

“Như vậy, tôi chúc Long Tam Thiếu có thể sớm gặp gỡ cái người làm cho anh không có lí trí.” Đối với Long Triều luôn luôn yên tĩnh đến gần vô tình mà nói, đây cũng không phải là chúc phúc, mà là nguyên rủa.

Long Triều và Long Tĩnh khác biệt lớn nhất là ở Long Tĩnh lãnh khốc biểu hiện ra vẻ mặt, mà Long Triều, còn lại là lấy tao nhã giả mạo, để che giấu hân thật sự lãnh khốc.

“Cảm ơn lời chúc phúc của cậu.” Long Triều cười nhợt nhạt một tiếng, đối với hân nếu nói “Chúc phúc” cười trừ, “Chỉ có điều, tôi nghĩ cậu cũng nên đi, nếu không, cậu muốn đi cũng không đi được.”

Không trả lời, chỉ là nhìn cô dâu một cái cười ngọt ngào lần nữa, Trần Hoàng cắn răng một cái, rồi khỏi giáo đường nhỏ hạnh phúc ầm ập, không hề quay đầu lại.

Chỉ còn Long Triều ở lại đó, trong miệng lẩm bẩm câu nói kia: “sớm tìm được người làm cho anh không có lí trí?”

Trên đời, có người như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Truy Nã Vị Hôn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Ông nội chợt qua đời, để cho Long gia trên dưới rơi vào trong một mảnh mê mông.

Anh cả tự trách, anh hoàn toàn nhìn ở trong mắt nhưng không có cách nào giúp đỡ, không có kế nào khả thi, thậm chí, lễ tang ông nội đi qua, anh cả thừa kế chức môn chủ Long Môn, dưới bang lại bận rộn một chút.

Mình bất lực, ngay cả chính anh cũng muốn khinh bỉ; thật may là, khi đó có Xuân Nhi luôn luôn bên cạnh làm bạn với anh, khích lệ anh, để cho anh đẩy lên một chút lòng tin, sau đó tính toán ở bên cạnh trợ giúp anh cả.

Vốn tưởng rằng, tất cả đều sẽ không có thay đổi, chúa mở cho anh một trò đùa rất lớn.

“Anh cả!” Anh xông lên trước, ôm lấy cánh tay đại ca.

Vừa vặn, một người trong đó phản bội dùng súng chĩa vào anh, ý định giết anh, Long Môn liền có thể thiệt hại nặng, Long Tuyền cảm quyền lay động, nhưng là anh trai bắn một phát súng về phía hắn, để cho tên phản bội kia một phát súng lấy mạng.

Mặc dù huấn luyện từ nhỏ, cũng nên hiểu, mình một ngày nào đó sẽ làm ra chuyện như vậy, nhưng Long Tuyền tuổi gần hơn hai mươi, vẫn là bị đá kích lớn nhất.

Cảm thấy cánh tay truyền đến run rẩy, Long Tĩnh tự trách và đau lòng, muốn thật lớn nhanh hơn mạng anh bao phủ.

Tại sao? Tại sao anh luôn là không giúp được gì? Khi ông nội qua đời thì anh giúp được gì không, ngay cả anh cả, anh cũng hại đích thân anh ấy giết người! Không, anh có thể nào tàn nhẫn như vậy, anh trai lớn hơn nhiều mà chịu đựng những thứ này? Không, không thể!

Cho nên, anh dứt khoát làm ra một quyết định quan trọng, một Long Môn cục diện chưa bao giờ khai sáng. Anh, lấy thân phận nhị thiếu Long Môn, tiếp nhận Long Môn, mà anh cả Long Tuyền, là thừa kế tất cả tập đoàn Long thị, hai bên không va chạm.

Anh hai mươi tuổi, trở thành tay lái Long Môn, nhưng ngày đó, trưởng lão già dặn kinh nghiệm trong môn lại nói cho anh biết, sau này số phận anh sẽ như thế nào; mà vợ của anh, cuộc sống cũng sẽ qua như thế nào.

Mới đầu, anh cho là mình có thể bảo vệ cô, nhưng lúc này, ở trong nháy mắt vỡ nát.

Nhiều lần đảm nhiệm làm người lái, sẽ có một người mình tự chọn bảo vệ; khi anh bảo vệ một người trong đó, lấy mình ngăn cản một viện đạn vốn là bắn về phía Hàn Bích La, thế giới của anh, liền hoàn toàn đảo điên.

Anh không muốn để cô trải qua lúc này, mỗi ngày cuộc sống phải cũng Tử Thần sát bên người, cho nên khi anh biết Trần Hoàng dùng kế hãm hại cô, cho dù biết rất rõ sự vô tội của cô, anh vẫn muốn mình nói ra làm tổn thương người.

Như vậy, không tiền, nhị thiếu.

Giọng cô, như vậy mới lạ, căm thù như vậy.

Anh rất rõ ràng, trên mặt của cô, nhất định là đầy nước mắt, song, mặc dù như thêm anh vẫn không cho mình quay đầu lại.

Bởi vì anh biết, một khi anh quay đầu lại, thì không cách nào làm cho cô rời khỏi tính mạng của anh, vì vậy mặc dù trong lòng anh không muốn bao nhiêu, anh không có cách nào buông tay, anh vẫn như cũ chậm rãi đi bộ. Từng bước từng bước, đập lên nhau trái tim nghiền nát, rồi khỏi phòng kia, rồi khỏi cô.

Rồi sau đó, không để ý mẹ phản đối, không nhìn cha cô đối với cô lạnh nhạt, anh bắt hcaso công bố ra ngoài, bọn họ hủy bỏ hôn ước một chuyện, bọn họ công bố cũng không có liên quan chút nào.

Tiểu tử, cậu sẽ hối hận! Lúc ấy, người vẫn luôn không ủng hộ là trưởng lão trong môn, chậm rãi nói cho anh biết.

Hối hận? Có lẽ vậy, nhưng cô có thể sẽ bị thương anh càng thêm không thể chịu đựng được, thậm chí bởi vì anh mà mất cả tính mạng, cho nên,

Tình nguyện để cho cô hận, cho nên, tình nguyện để cho anh đau.

Cũng cầu xin, cô có thể bình an mà sống sót...

Bạn đang đọc truyện *Truy Nã Vị Hôn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ngoại truyện 2

Editor: hoateng

Hàn Bích La trừng mắt nhìn, có chút hoang mang nhìn người phụ nữ nhỏ đảo quanh ở trong phòng bếp.

Nhìn cô khoe môi kia thoáng cười, thật sự có một chút... Xuân tình nhộn nhạo?

“A, Bích La, em đứng ở đó hồi nào?” Người bị phát hiện đầu tiên sợ hết hồn, sau đó giống như làm kẻ trộm nhìn quanh bốn phía, cuối cùng mới đến gần cô ấy, vì nhỏ tuổi, âm thanh hỏi cô nhỏ nhất.

“Em cảm thấy có chút khát nước, cho nên muốn tới uống chén nước... Chị dâu... Chị ở đây nấu cái gì?” Cô người thấy được một mùi kỳ lạ.

Lôi Kỳ Nhi kêu lên một tiếng, hậu tri hậu giác mà nhớ lại trong nồi có gì đó, lập tức xông tới bên bếp tắt lửa, “Ôi, thất bại!”

Tiếp theo Hàn Bích La đi lên trước cô ấy nhìn vào trong giữa nồi thấy đen ngòm một “đồng” đồ, sau một hồi khá lâu mới miễn cưỡng mở miệng, hỏi cái “Người khời xương” hé ra khuôn mặt nhỏ nhăn đau khổ. “Chị dâu, đây... là cái gì?”

Cô nhìn thật lâu, cũng không thể nhận ra giữa nồi thực chất lúc đầu là cái gì.

“Là chocolate á!” Lôi Kỳ Nhi ừ ừ không ngớt, mím môi trả lời.

“Chocolate?” Muốn ăn, đi mua không được sao? Tại sao muốn làm khổ mình trong nhà còn có người giúp việc, sau đó thay cô ấy dọn dẹp giống như hai lần đại chiến sau phòng bếp?

“Bởi vì a... Tuần sau chính là Valentine, chị muốn làm chút chuyện cho A Tuyền!...” Không được tự nhiên mà xoắn ngón tay, Lôi Kỳ Nhi mặt đỏ bừng nói, cơ thể còn ngượng ngùng vịn trở lại, xoay qua.

Valentine? Nếu không phải cô ấy nhắc tới, Hàn Bích La căn bản thì quên tuần sau là Valentine! Nhưng mà... “Chị dâu, chị nghĩ làm rất nhiều chocolate sao? Dùng nhiều tài liệu như vậy.” Toàn bộ một nồi này, đủ cho tất cả nhà trẻ thiếu nhi ăn rồi!

Nghe vậy, Lôi Kỳ Nhi trên mặt càng đỏ ửng, vẻ mặt càng thêm xấu hổ, “Bích La, lặng lẽ nói cho em biết đó, em không cần nói cho người khác biết, như vậy người ta sẽ rất ngại đó...”

Cô ấy vẫn là “Đó” đến “Đó” đi “Đó” xong rồi không có? Hàn Bích La nghe được không hiểu ra sao, không hiểu nhìn cô.

“Chính là a, người ta định dùng những thứ chocolate này...” Thì thầm, thì thầm...

Chỉ thấy Lôi Kỳ Nhi lại gần ghé môi vào bên tai, Hàn Bích La cẩn thận nghe cô ấy nói chuyện, vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn yên tĩnh không có sóng, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn cô nhuốm một tầng đỏ ửng giống nhau, hơn nữa càng ngày càng sâu, càng ngày càng hồng.

Dứt lời, hai cô gái nhỏ đỏ mặt như nhau không tiếng động nhìn nhau.

Thì ra là chị dâu thế này, ách, có tình thú sao? Nhìn bề ngoài, thật đúng là không nhìn ra.

“Vậy Bích La, em muốn ăn mừng Valentine với Long Tĩnh như thế nào?” Nháy nháy, Lôi Kỳ Nhi mang kế hoạch lớn của mình chia sẻ với cô, hăng hái tràn trề hơi, nếu như kế hoạch lớn sau khi cô làm chocolate thất bại, còn có thể thăm khảo Bích La, hắc hắc!

Dừng lại, Hàn Bích La chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, hình như cô, chưa bao giờ cùng Long Tĩnh trải qua một Valentine chính thức.

Gác qua một bên khi còn bé hai người giống như tiểu bằng hữu cùng nhau đi bộ, chơi đùa qua đi cái ngày lễ này; gặp lại anh trên sân sau, vừa lúc Valentine anh lại nằm trong bệnh viện, cô hoàn toàn không có ý định nghĩ tới những thứ này, anh cùng với cô, thật sự chưa bao giờ cùng nhau chính chính thức thức trải qua một Valentine!

Nhìn thấy khiếp sợ trên mặt cô, Lôi Kỳ Nhi mơ hồ đoán được kết quả gât đầu một cái; chợt dạ đảo qua phòng bếp lộn xộn, than nhẹ một tiếng, việc này lôi kéo hồn phách không biết bay đến nơi nào, tất cả hướng trở về phòng đi.

Trở về phòng, còn không có lấy lại tinh thần, Hàn Bích La liền bị cánh tay có lực kéo đi lên giường, đè ở phía dưới.

“Đi đâu?” Mới vừa tỉnh ngủ cổ họng người con trai khàn khàn, ngoài ra lại có một phần hấp dẫn khó tả (sexy).

Nghĩ đến “Kế hoạch lớn” vừa rồi của chị dâu, cô liền nhìn xuống một trận nóng ran, trái tim thỉnh thoảng nháy loạn, ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng anh, “Không có, không có gì, vừa rồi em khát nước, đến phòng bếp uống chén nước...” Mặc dù đến cuối cùng, cô cũng không có uống được nước cô muốn.

Ngón tay nâng mặt cô lên, muốn cô nhìn thẳng vào mắt anh.

“Vừa rồi, thế nào?” Trong phòng không có mở đèn, nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy hai gò má cô đỏ ửng, hơn nữa sự khác thường của cô, anh cũng có thể phát hiện.

“Không có, không có gì...” Nghe một chút, giọng nói chợt dạ như vậy, có người nào sẽ tin tưởng?

“Vây, ngủ đi.” Không thể đoán được, Long Tĩnh cư nhiên lại không có buộc cô nói, ngược lại ôm sát hông của cô, để cho cả người cô chặt chẽ gần sát anh.

Lỡ tai gần sát ngực của anh, nhịp tim kia trầm ổn, mỗi lần uất ức cũng có thể làm cô thích đến và tràn đầy cảm giác an toàn, Chỉ là, cô cũng phải suy nghĩ một chút, Valentine ngày đó có thể làm cho anh cái gì?

***

Anh Xuân Nhi, gần đây rất kỳ lạ.

Theo lý thuyết, cha của cô không có khắp nơi gây phiền toái cho cô, an phận mà đợi khi anh trong đại trạch an hưởng tuổi già; huynh đệ trong bang cũng ai có chức nấy, không có mang đến vấn đề cho cô; hơn nữa, hai người đã tiêu tan hiềm khích lúc trước mà kết hôn, cô còn vội vàng cái gì?

Mất đẹp nhũn lại, Long Tĩnh giương mắt liếc xuống đồng hồ treo trên tường, ngay từ thời điểm hơn chín giờ, anh đã không có tâm tình nghe thuộc hạ báo cáo, tự mình rời đi tổng dân về nhà, chờ cô trở lại, nhưng giờ này cũng phải mười giờ, cô vẫn chưa về.

Tại sao phải trễ như thế? Anh không muốn lại gọi điện thoại vừa hỏi hành tung của cô, bởi vì anh nửa giờ trước, đã gọi một lần, nếu bây giờ gọi lại lần nữa, sợ là sẽ phải ngay cả tài xế cũng cười anh đa nghi, cùng với trình độ dính vớ.

Bỗng dưng, cánh cửa được mở ra, anh nhớ tận xương tủy, chân tay quá mức nóng vội vợ nhỏ rốt cục cũng trở lại.

Vừa đi vào phòng, liền nhìn thấy Long Tĩnh ngồi ngay ngắn ở trên giường, hai gò má Hàn Bích La đỏ lên, cứ đứng tại chỗ như vậy.

Làm sao mà anh trở về trước thời gian? Không phải nói hôm nay buổi tối phải có chuyện, muốn cùng mấy trưởng lão trao đổi sao? Đột nhiên trở lại, hại cô cũng không biết làm sao.

“Tối đây.” Long Tĩnh nhìn về phía cô gợn tay lên, thấp giọng gọi.

Cô nghe lời đi về phía anh, tay nhỏ bé còn không có nắm tay anh, thì bị anh kéo qua một phen, vũng vàng vấy ở trước ngực, không thể động đậy.

“Em đi đến nơi nào?” Cúi đầu vùi vào trong tóc của cô, ngửi mùi thơm phức thuộc về cô, anh khàn khàn hỏi, trái tim treo lơ lửng cả ngày, cuối cùng cũng có thể chạm đất.

Lời của anh, nhắc nhở cô gần đây mấy ngày nay rốt cuộc bận rộn cái gì, “Không có a, chỉ là đi khắp nơi dạo một chút thôi.” Cô cũng không dám nói thẳng với anh, cô đi sắp ngửa khắp nơi từng chỗ, chính là muốn vì anh tìm một món quà Valentine.

Nhưng mà cô đi nhiều nơi như vậy, vẫn còn không được, cho nên bây giờ rất nổi giận, ngày mai sẽ là Valentine rồi, nên làm cái gì bây giờ?

“Thật muốn mang em khóa ở bên người, để cho em chỗ nào cũng không đi được.” Ít nhất, anh sẽ không lo lắng như thế, có thể chuyên tâm vào công việc.

A? “A Tĩnh, em thường đi theo bên cạnh anh, anh không sợ bị người ta nói anh là vợ quán chặt sao?” Cô cười nhẹ ra tiếng, tay nhỏ bé lại đặt sau lưng anh, mang anh ôm càng chặt hơn.

“Mặc kệ người ta.” Khó thấy, Long Tĩnh nói ra loại lời bốc đồng này.

“Vây, ngày mai em sẽ đi theo anh cả ngày, có được hay không?” Dừng việc này làm quà Valentine, anh sẽ thích chứ?

“Thật sao?” Thoảng tách nhau ra, anh nâng mặt cô lên, trên gương mặt tuấn tú đẹp trai luôn lãnh khốc, hiếm thấy mong đợi và cao hứng.

“Anh thích không?” Cô gạt đầu một cái, có chút ngượng ngùng hỏi.

Anh không trả lời, chỉ là so với vừa rồi càng ôm chặt cô hơn, anh làm sao có thể không thích? Đây chính là chuyện anh mong đợi rất lâu rồi.

A, đây cũng là đại diện thích chứ? Hàn Bích La ngọt ngào cười một tiếng, quà tặng giải quyết, như vậy thuộc về đêm tình nhân, lên làm phần cuối như thế nào? Chẳng lẽ, thật sự muốn học chị dâu như vậy?

Nghe đến đây, mặt của cô lại dính một tảng đồ ừng, cái đó, cô còn phải nghĩ, phải nghĩ.

***

Mấy trưởng lão không hẹn mà cùng dụi dụi mắt, đây giống như nói cái gì nha?

Mang lão bà theo bên người, thỉnh thoảng nói nhẹ ở bên tai, đáng vẻ kia thỏa mãn giống như đạt được toàn bộ thiên hạ, chỗ nào còn giống như đường đường Nhị thiếu gia Long Môn? Trước kia Long Tinh lãnh khốc vô tình đi nơi nào rồi? Bọn họ vẫn làm kiêu ngạo, tiểu tử bình tĩnh sắp vô tình, đến chuồng chó nào đi?

Hàn Bích La xấu hổ mất liếc mấy trưởng lão, tính không dấu vết rời khỏi phòng bàn bạc, để cho bọn họ... Không, phải là để cho Long Tinh có thể chuyên tâm một chút, cùng mấy trưởng lão bàn bạc công việc.

A Tinh lừa cô, nói cái gì cô theo bên người, anh có thể càng chuyên tâm vào công việc. Nhưng cả ngày xuống, người đàn ông này chẳng những không chuyên tâm làm việc, ngược lại đến lúc rảnh rồi, liền lôi kéo vành tai và tóc ma cô chạm vào nhau, thấy thế một đám huynh đệ trợn mắt há hốc mồm, thấy thế mấy trưởng lão cũng tức giận.

Như vậy, cũng làm cho cô cảm thấy mình không nên dùng việc này làm quà tặng, cô nên dùng những thứ khác để thay thế.

Cô còn chưa đi được hai bước, liền dạy người kéo lấy cánh tay, ngăn cản cô rời đi.

“Em muốn đi đâu?” Long Tinh hỏi, bàn tay cầm trên cánh tay cô, không một chút có ý buông tay.

“Em muốn đi ra ngoài đi dạo một lát.” Tốt hơn ở chỗ này làm hồng tâm hình người, bị ánh mắt mũi tên trưởng lão, bắn chết thỏa đáng thương tích đầy mình.

“Không được.” Anh bá đạo gạt bỏ, mặc dù chuyện đã chấm dứt, nhưng không có nghĩa là cô sẽ không gặp phải nguy hiểm, hơn nữa gần đây không ít bang phái cán bộ ra vào ở chỗ này, “Em đã đồng ý sẽ ở bên cạnh anh cả ngày”.

Nghe một chút, quả thật tình hình đặc biệt lúc ấy nói giống như trẻ con ăn vạ? Nhưng hết lần này tới lần khác, Hàn Bích La không một chút nào cảm thấy anh gây thơ, ngược lại cảm thấy rất ngọt ngào. Bất quá... Cảm giác được lừa gạt rùng rục của trưởng lão a, đừng trách cô nha, cô cũng muốn đi ra ngoài.

“A Tinh, nha đầu cũng sẽ không đột nhiên bốc hơi khỏi thế gian, con mang nó buộc chặt như vậy làm gì?” Không thể nhịn được nữa, cuối cùng trưởng lão lên tiếng.

“Đúng nha, giữa vợ chồng cũng phải có chút không gian riêng, nếu không sẽ sinh chán ghét trước thời hạn.” Bắt đầu đe dọa.

Long Tinh không lên tiếng, nhưng mà không buông tay, trình độ cố chấp, đơn giản để cho các trưởng lão nhớ lại Long lão gia năm đó, cũng là cùng một giọng.

Tại sao bọn họ xấu số như vậy? Ông cụ là như thế này, đứa nhỏ cũng là đáng vẻ này! Bọn họ bỏ mạng già là vì cái gì?

“Thôi, thôi, cũng sợ hôm nay tiểu tử này cái gì cũng không nghe lọt vào tai.”

“Nha đầu, ta cảnh cáo cô, lần sau không cho cô tới nơi này!”

Hàn Bích La hiểu rõ gạt đầu một cái, chính cô cũng không dám trở lại, nhưng Long Tinh nhú lại một đôi lông mày, như có bất mãn, nhưng ngại vì đối phương là trưởng bối, cho nên giận mà không dám nói gì.

Các trưởng lão chân trước vừa mới bước ra cánh cửa, Long Tinh liền tức mang cô ôm đến trước ngực, giống như đứa trẻ che chở báu vật quý giá nhất.

“Anh nói dối, A Tinh, em đi theo anh, anh căn bản cũng sẽ không chuyên tâm.” Hại cô bị môn trưởng lão giận cá chém thớt! Cô cũng muốn giận cá chém thớt anh nữa!

Nhìn thấy người yêu nhỏ trên gò má đỏ ửng, anh mới mặc kệ người khác nhìn thế nào, chẳng qua là tùy hứng khăng khăng làm theo ý mình, làm chuyện anh thích, ví như, hôn đôi môi hai mảnh đỏ mọng kiêu diễm ướt át kia.

Gặp nụ hôn của anh, Hàn Bích La sẽ không có biện pháp; cô luôn không hiểu, nếu như anh lãnh khốc lạnh nhạt, nụ hôn của anh làm sao sẽ cần rờ như thế, phóng túng như thế? Mỗi lần lý trí của cô cũng đều hoàn toàn biến mất, giống như trẻ con bám trên cổ anh, cũng nóng bỏng đáp lại anh, tựa như hiện

tại.

Cô thầm than một tiếng, mắt liếc mình hai tay đã sớm phản bội ý kiến cô chủ.

“Đủ rồi.. A Tĩnh” Cô đẩy ngực anh, muốn đẩy anh ra một chút xú, nhưng anh lại càng dùng sức thêm dây dưa đầu lưỡi cô, càng hôn mãnh liệt hơn.

Nơi này cũng không phải là địa điểm thích hợp hoan ái, cửa không có khóa, bất cứ lúc nào có thể sẽ có người đến; mà trong ngực bộ dạng càng thêm xấu hổ, không thể nào ở gian phòng chỗ đó cùng anh triền miên.

Bất đắc dĩ buông cô ra, anh suy nghĩ, mang món điểm tâm ngọt thả ra để đến tối hôm nay mới hưởng dụng tốt. Anh mang theo cô, không làm kinh động bất cứ kẻ nào rồi đi tổng đàn Long Môn, dừng ở bãi đậu xe đi lên bên trong xe.

“A Tĩnh, Chúng ta phải tới chỗ nào?” Nhìn sắc trời còn chưa tối, anh liền trắng trợn mà dẫn cô rời khỏi tổng đàn, nếu như bị các môn trưởng lão thấy, lại sẽ nói anh vì cô từ đây không còn đến sớm.

“Chờ một chút em sẽ biết ngay.” Anh không có trực tiếp trả lời cô, chỉ là chuyển tâm mà chạy xe kỹ xảo thành thực.

Cô không nhận được câu trả lời, theo dõi anh một lát, sau khi xác định anh không mở miệng, thì phần nộ thay đổi.

Long Tĩnh dĩ nhiên cảm nhận được cô đang tức giận, chẳng qua bây giờ, anh muốn dẫn cô đến một chỗ, đi hưởng thụ thuộc về đôi tình nhân ban đêm.

Mặc dù anh không nói gì, nhưng anh biết rõ, hôm nay là ngày mảy.

Cô lại đột nhiên thay đổi dự tính ban đầu, từ cực kỳ không muốn đến tổng đàn, đến hôm nay tự nhiên chủ động bằng lòng đi theo anh, vì sợ là ngày này sao? Kể từ đó, mảy ngày nay cô có hành động kỳ lạ, dường như có nói rõ đầy đủ lí do.

Cô đã vì anh hao tổn suy nghĩ, nếu anh không làm chút gì để báo đáp lại, hình như đối với cô rất không công bằng, không phải sao?

Khi còn đường rơi vào tầm mắt giống như đã từng quen biết, Hàn Bích La có chút khó tin mà quay đầu lại người đàn ông, nhìn về phía cái đó khoe môi nhếch lên nụ cười một chút nhọt nhọt. Khi anh thông thạo dừng xe, xuống xe, rồi sau đó đi vòng qua cô bên này thay cô mở cửa xe, trước mắt cô công trình kiến trúc kia làm cho cô kinh ngạc cười toe toét, cũng không cách nào lên tiếng.

Này, này...

“Còn nhớ rõ nơi này sao?” Long Tĩnh khom người, dắt tay cô rời khỏi xe, dựa vào bên tai cô nhẹ hỏi.

Cô làm sao có thể quên mất nơi này? Đây chính là nơi cô bị anh làm khó cầm tù hơn ba tháng, anh yêu cô đầu tiên, cũng là nơi anh thiếu chút nữa bỏ mạng!

Ngay sau đó, cô lôi kéo anh, chỉ muốn mang theo anh rời khỏi nơi nguy hiểm này.

“Xuân Nhi, chờ một chút.” Mang cô ôm lấy thật chặt, biết cô đang suy nghĩ gì, “Chuyện đó đã giải quyết, nơi này bốn phía cũng có người của anh, cho nên anh bảo đảm 100% là an toàn.” Hơn nữa nếu cô đi, mọi thứ anh chuẩn bị xong nên làm thế nào?

“Thật chứ?” Anh ngã nằm trên vũng máu một màn kia thật đáng sợ, ở trong đầu cô khắc thật sâu, làm cho cô khó có thể quên.

“Anh bảo đảm” Anh ở trên môi cô ấn lên một nụ hôn, sau đó thừa dịp cô vẫn còn sợ, mang cô vào căn biệt thự kia.

Ánh đèn mờ nhạt, nhìn bên trong phòng khiến cho một mảnh lòng người ngây ngất say mê, anh ôm cô, đi vào bố trí cực đẹp, bàn ăn trước mặt vô cùng lãng mạn, thân sĩ kéo cái ghế ra, để cho cô ngồi xuống; rồi sau đó bung lấy một bó hoa tươi kiều diễm, đi tới trước mặt cô.

Đầu tiên là cô có chút kinh ngạc, cũng có chút không dám tin mà nhìn anh chăm chăm, tiếp đó, cô nhẹ cười ra tiếng, “Là Tiểu Hồ dạy anh, có phải hay không?” nếu không, anh làm sao nghĩ đến hôm nay là ngày mảy, như thế nào lại nghĩ đến hoa tươi và bữa tối dưới ánh nến?

“Có rõ ràng như vậy sao?” Trên mặt có chút ngượng ngùng anh hỏi ngược lại. Anh vẫn còn cho là, mình nghiêm túc so với anh hai nghiêm túc sẽ khá hơn một chút, bây giờ nhìn lại, anh em bọn họ thật đúng là chẳng phân biệt được sản sản như nhau.

“Cảm ơn.” Cô đón lấy hoa, khó hiểu anh ngượng ngùng, “Cho nên tiếp theo, chúng ta cũng nên hưởng thụ bữa ăn tối này đi?”

Anh trở lại vị trí của mình, bắt đầu hưởng thụ bữa tối này bởi vì nữ diễn viên chính cười, mà trở nên chẳng phải bữa ăn tối lãng mạn; khi bọn họ ăn xong không khác nhau lắm thì một hồi âm nhạc êm ái tước sĩ vang lên, nữ ca sĩ giọng khàn khàn mà tiếng hát dịu dàng, vốn là để cho bữa ăn tối có chút trầm lắng, trở nên có chút mập mờ.

Long Tĩnh ngẩn ngơ, bởi vì anh không biết em gái anh chuẩn bị cho anh là ca khúc tình cảm như thế! Cô gái nhỏ kia... Anh tin lắm người.

“Đừng như vậy, Tiểu Hồ rất có lòng.” Chẳng biết lúc nào, Hàn Bích La đi tới bên cạnh anh, “Muốn khiêu vũ sao?” Cô đưa ra một cái tay nhỏ, bày ra một tư thế mời khiêu vũ.

Trong nước mắt cô, có vui vẻ, cũng có nhiều hơn tình cảm chân thành, làm anh không kìm lòng được đưa tay cầm lấy tay cô, hai người ở bên bàn ăn bắt đầu khiêu vũ.

Hai tay của cô bám ở trên cổ của anh, hai tay của anh ôm chặt ở hông của cô, hai người cùng sát, chặt chẽ có thể một chút khe hở.

Bỗng dưng, cô nhớ lại kế hoạch lớn của chị dâu tối hôm nay.

A, cô không có chuẩn bị chocolate, nên làm cái gì bây giờ? Đôi mắt đẹp nhìn quanh, cố gắng tìm kiếm “Vật thay thế” thích hợp.

Sâm banh trên bàn, để cho mắt cô sáng lên.

“A Tĩnh, cảm ơn anh hao tâm tổn trí vì em chuẩn bị những thứ này.” Cô thoáng đẩy anh ra, đi tới bên cạnh bàn, bưng sâm banh lên, khẽ nhấp miệng, khi anh đến gần cô, cô xinh đẹp cười một tiếng, mang chất lỏng hương vị ngọt ngào trong miệng đút cho anh.

Đầu lưỡi tiến nhanh vào, chủ động ôm cô đưa cái lưỡi lên, rượu ở hai người trong môi biến mất, nhưng hôn cũng không vì vậy mà dừng lại, ngược lại càng thêm mãnh liệt, càng thêm triền miên, càng thêm nóng bỏng.

Đội phổi hai bên truyền đến kháng nghị, môi dính nhau mới thoáng tách ra.

“Em hình như... Còn chưa có tặng quà cho anh.” Cô thở hổn hển, nhưng nói xong, mang theo hơi thở mùi rượu ngọt ngào phun ở bên tai của anh, nóng tai của anh.

Anh thở gấp ra tiếng, bàn tay ôm cô càng chặt hơn, để cho cô càng thêm gần sát với anh bởi vì nhớ nụ hôn nóng bỏng kia, mà phái nam dâng trào lửa nóng, “Đốt lửa, muốn tự mình dập tắt hết.”

Cô yêu kiều cười ra tiếng, cầm sâm banh trên bàn lên, nhìn anh một cái, nhiều vẻ bước chân giẫm lên, đi vào trong phòng. Mà anh, nhắm mắt theo đuôi theo sát cô, mới đi vào phòng, thì hai mảnh nhiệt tình môi làm ngán miệng lại.

Cửa phòng trong bàn tay đóng dưới sự khống chế, mang tình nhân đang tươi đẹp, tất cả nhốt ở phía sau cửa.

Buổi tối Valentine, dịu dàng mà nóng bỏng...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nã Vĩ Hôn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.